

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 60

Dimecres, 5 de setembre de 2001

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 40, primera reunió

Í N D E X

Debat general

sobre el finançament autonòmic (tram. 255-00007/06) (p. 3)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 40.1

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat general sobre el finançament autonòmic. Tram. 255-00007/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació.

El president

S'obre la sessió.

Debat general sobre el finançament autonòmic (tram. 255-00007/06)

Aquesta sessió tindrà un únic punt de l'ordre del dia, que és el debat general sobre el finançament autonòmic, el qual es regirà per la normativa establerta en els articles 123 i 124 del Reglament (*remor de veus*)..., i es regirà també amb la consuetud que hi hagi un silenci a la cambra. Té la paraula el conseller d'Economia i Finances, l'honorable senyor Francesc Homs i Ferret.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Francesc Homs i Ferret)

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, compa-rec davant del Ple d'aquest Parlament per exposar-los el nou model de finançament per a la Generalitat de Catalunya negociat amb el Govern central de l'Estat i per fer-los les corresponents valoracions polítiques en nom del Govern de Catalunya. Ho faig per segona ve-gada, quinze dies després d'haver comparegut davant de la Diputació Permanent del Parlament de Catalunya el passat 21 d'agost, motiu pel qual comprendran que alguna d'aquestes meves paraules d'avui podran ser reiteratives, i els demano algunes disculpes. Sóc conscient de la importància dels acords que hem estat negoc-iant en els darrers mesos, i el Govern de la Generalitat considera oportú debatre tants cops com sigui necessari els acords assolits, atesa la importància que tenen aquests acords per a Catalunya.

Voldria, president, abans d'entrar en la meva interven-ció, fer esment que, com ha dit a l'inici de l'obertura de la sessió, aquest és un debat que s'emmarca en els ar-ticles 123 i 124 i concordants del Reglament d'aques-ta cambra, i no a l'empara dels articles 67 i 63, però és voluntat del Govern de la Generalitat de Catalunya que constitueixin la informació de base necessària per a la celebració d'aquest debat els documents que vaig entregar a la Diputació Permanent el passat dia 21. Concretament, l'acord del Consell de Política Fiscal i Financera que té per títol «Sistemas de financiación de las comunidades autónomas de régimen común», de cent tres pàgines; el document que recull els efectes

econòmics del nou model de la Generalitat de Catalu-nya i que té per títol «Un nou model de finançament, un pas més en la millora de l'autofinançament de Catalu-nya», de quinze fulls; un document que recull les xifres i criteris que s'han utilitzat per al càlcul del nou model de finançament per a Catalunya i que té el títol «Crite-ris per al càlcul del nou model de finançament per a Ca-talunya, període 2002-2006, i que també va ser entregat a tots els membres de la Diputació Permanent.

A més, en la Diputació Permanent vaig posar-me a la disposició de totes les diputades i els diputats d'aquesta cambra perquè, si es requeria més informació, me la demanessin d'una manera més precisa, per escrit, o que m'indiquessin concretament quina informació addicio-nal requerien els grups parlamentaris per poder tenir més dades, més informació, per poder fer les correspo-nents valoracions. Des del dia 21, de la Diputació Per-manent fins avui, un diputat d'aquesta cambra ha tingut la gentilesa de dirigir-me un escrit i demanar-me per escrit tota una sèrie d'informacions i de dades per po-der aprofundir en la valoració i en la reflexió sobre aquest model de finançament. A aquest diputat, el dipu-tat Martí Carnicer, li vaig adreçar ahir un altre docu-ment en el qual, doncs, dono resposta a la seva petició, en el qual es detallen tots els criteris i totes les dades que m'ha demanat, però a la vegada n'he fet arribar còpia a tots els portaveus de tots els grups de la cambra, perquè aquesta informació requerida a través del dipu-tat Martí Carnicer pugui estar a l'abast de tots vostès.

Aquests quatre documents, amb tots els seus contin-guts, amb totes les seves xifres, constitueixen, senyor president, la documentació de base que entén el Govern i entén aquest conseller d'Economia que pot ser la ne-cessària per poder realitzar el debat d'aquest dematí.

Senyores i senyors diputats, el passat 27 de juliol, el plenari del Consell de Política Fiscal i Financera va aprovar per unanimitat un nou model de finançament per a les comunitats autònomes. Tots els seus membres, consellers d'Economia i Finances de totes les comuni-tats autònomes, inclosa la consellera d'Economia del Govern del País Basc, i els representants de l'Admi-nistració del Govern central, varen donar el seu vot fa-vorable al nou model de finançament autonòmic. A aquest acord, s'hi arriba amb un govern de l'Estat del Partit Popular amb majoria absoluta, tot un condicio-nant, òbviament, però el diàleg polític ha donat un bon resultat i ens ha permès arribar a un nou model que és prou bo com perquè tots els partits polítics l'hagin po-gut recolzar.

Amb aquesta aprovació finalitza una llarga etapa de negociació de més de sis mesos de durada entre el Go-vern de la Generalitat de Catalunya, el Govern central de l'Estat i els representants de les restants forces po-lítiques amb responsabilitats de govern a les comunitats autònomes. El diàleg i l'acord entre el Partit Popular, Convergència i Unió, el Partit Socialista, Coalició Can-ària, han donat com a resultat un nou model de finan-çament que és positiu per a Catalunya. Aquesta quarta revisió quinquennal aporta el millor acord de finança-ment de tots els que s'han portat a terme fins ara, tant des del vessant quantitatiu com qualitatiu. Més enda-vant els fonamentaré per què creiem que això és així.

No estic ni estem dient des del Govern de Catalunya, en cap moment, que s'hagin aconseguit tots els objectius que es pretenien, ni que tot el que entenem que cal fer estigui fet, ni molt menys. El que estem dient és que el nou model té conceptualment suficients elements positius i aporta quantitativament una millora prou significativa per a Catalunya, no només per acceptar-lo, sinó per considerar-lo bo per al país. La societat és evolutiva i canviant, com saben perfectament, i l'Estat de les autonomies encara té aspectes que caldrà seguir i revisar, si procedeix. I, per tant, aquest marc de finançament que s'ha acordat es continuarà revisant en un futur. I els diré, molt breument, per què.

La Constitució i l'Estatut de Catalunya, els articles 56 i 57 de la Constitució espanyola concretament, no defineixen clarament un model de finançament per a les comunitats autònomes, sinó que estableixen un marc ampli de principis i criteris on caben moltes possibilitats d'articular un model de finançament que, segons com es concreta, pot o no garantir l'autonomia política i l'autogovern de Catalunya en el context de l'Estat. L'Estatut d'autonomia de Catalunya, en el seu títol tercer, que tracta de les finances de la Generalitat de Catalunya, estableix uns principis i criteris també generals pel que fa a la concreció de la participació anual en els ingressos de l'Estat. Això sí, estableix l'Estatut de Catalunya, en el seu article 45, la previsible revisió quinquennal, tant a sollicitud de l'Estat com del Govern de la Generalitat de Catalunya; article que, fins que no quedi modificat, permetrà la dinàmica futura de revisió, sempre que el Govern de l'Estat ho plantegi o el Govern de la Generalitat ho demani.

Des de les primeres revisions del model de finançament, el nacionalisme català sempre ha liderat políticament la necessitat de concretar un model de finançament que, en base als principis constitucionals i estatutaris de suficiència de recursos, d'autonomia financera, de coresponsabilitat fiscal i solidaritat, permetés un marc econòmic i financer just per a Catalunya, alhora que encaixable en el context de l'Estat. És a dir, concretar allò que la Constitució i el mateix Estatut de Catalunya deixaven obert i pendent de determinació, en funció del futur desplaçament de la construcció de l'Estat de les autonomies.

Ara, senyories, senyores i senyors diputats, s'ha donat, sens dubte, un pas endavant qualitatiu i quantitatiu; nosaltres entenem, el màxim que hem pogut obtenir en un context polític de majoria del Partit Popular. Però això no vol dir que no s'hagi de revisar i millorar res en un futur. Ho reitero: arribat el cas, en funció de l'evolució i consolidació de l'Estat de les autonomies i de les voluntats polítiques expressades pels ciutadans, es faran les revisions que calguin, lògicament.

En tot aquest procés, al llarg de més de vint anys, des de l'aprovació de la Constitució i l'Estatut, el lideratge de Convergència i Unió i el nacionalisme català en les revisions del finançament autonòmic ha estat determinant. Això ha estat així perquè de sempre el Govern de Catalunya, presidit pel president Pujol, i Convergència i Unió han considerat el finançament autonòmic per a Catalunya d'una gran rellevància i prioritat estratègica política. No hi ha cap altra força política que hagi do-

nat aquesta prioritat política que el nacionalisme li ha donat a tot el relatiu al finançament autonòmic.

Aquesta és la quarta revisió, com he dit, quinquennal del finançament autonòmic des d'aquella primera iniciada l'any 86. Sempre hem obtingut millores; sempre, en totes les revisions, hem obtingut millores. Unes, acordades amb el Partit Socialista; altres, amb el Partit Popular, però sempre hem aconseguit millores en el finançament de Catalunya. Cap força política catalana pot aportar avui un balanç polític de resultats reals en matèria de finançament com el que el nacionalisme català de Convergència i Unió ha aconseguit al llarg d'aquest darrers anys. Ni el Partit Socialista de Catalunya - PSOE, que varen governar més de tretze anys a l'Estat, ni Iniciativa per Catalunya - els Verds, ni Esquerra Republicana, en un altre nivell tampoc el Partit Popular, amb l'excepció d'aquest darrer acord que hem adoptat, poden aportar la llarga relació d'acords i millores successives introduïdes en el marc del finançament per a Catalunya i en la línia de concretar el model de finançament que l'Estatut i la Constitució van deixar obert, pendent del seu procés de construcció.

Avui, el Govern de la Generalitat administra, senyores i senyors diputats, un pressupost públic de més de 2,4 bilions de pessetes, i ha impulsat amb el Govern del Partit Popular i amb el diàleg amb totes les altres forces polítiques un nou acord de futur que ens permet incrementar quantitativament el pressupost de la Generalitat de Catalunya i ens permet redefinir i estructurar qualitativament un model d'assignació de recursos de cara al futur. Previsiblement, el pressupost que avui s'administra pot passar en cinc anys per damunt dels 3,5 bilions de pessetes; tot un plantejament econòmic, polític, qualitatiu i quantitatiu important.

Al llarg de tots aquests anys i amb les tres anteriors revisions de finançament autonòmic que s'han portat a terme, i molt especialment amb aquest darrer quart procés, el Govern de Catalunya, el nacionalisme català i Convergència i Unió han proposat i defensat en tot moment concretar un model de finançament per a Catalunya que ens permetés evolucionar positivament cap a dues direccions. Una, aproximar els resultats econòmics als que es desprenen del model de finançament que avui administren les comunitats del règim foral: el País Basc i Navarra –un vector. Un segon vector: el model de finançament ens ha de permetre reequilibrar progressivament els diferencials existents de fluxos econòmics entre l'Estat i Catalunya –segon vector.

En tot moment, totes les negociacions, i especialment aquesta darrera, han tingut com a objectiu avançar en un model que ens permetés, progressivament en el temps, apropar-nos i avançar en aquests dos vectors que els he indicat. Aquestes han estat les dos línies direccionals. En aquesta ocasió i amb el nou model aconseguit, puc afirmar que és la vegada que obtenim un avenç més positiu en aquestes dues direccions. Algun grup podrà discrepar que havia d'haver estat més, l'avenç aconseguit, però ningú podrà negar que l'avenç aconseguit en aquesta ocasió és el més important dels acords assolits fins ara, i aquests avenços van en les dues direccions vectorials abans esmentades. Acceptarem la calibració de l'avenç obtingut, però ningú pot negar que en aquestes dues direccions hi haurà un avenç.

En aquesta ocasió, el Govern de Catalunya ha tingut en aquest procés una participació preferent, que no han tingut altres comunitats autònomes; no hi cap altre conseller de cap altra comunitat autònoma que s'hagi reunit tantes vegades com jo mateix amb el Govern de Madrid i amb els consellers d'Economia de les altres comunitats autònomes. I el Govern de Catalunya ha tingut en aquest procés una participació determinant per configurar els criteris que han donat contingut al nou model.

Ens hem reunit tantes vegades com ho hem considerat necessari amb el Govern de Madrid, i amb els representants de les restants comunitats autònomes, i amb totes les forces polítiques de l'Estat, amb totes les forces polítiques de Catalunya, és a dir, amb el Partit Socialista, amb Coalició Canària, amb el Partit Popular i amb els consellers d'Economia de totes les altres comunitats autònomes. Ja vaig explicar a la Diputació Permanent el detall de tot el procés negociador, amb les diverses fases que es van constituir; no em reiteraré en aquesta ocasió, però sí que vull tornar a afirmar que els plantejaments que des de fa molts anys venim defensant en matèria d'autonomia financera, en matèria de suficiència econòmica, en matèria de coresponsabilitat fiscal, en matèria de solidaritat i en matèria de mecanismes de garantia han estat en aquesta ocasió acceptats per l'Administració central i per les restants comunitats autònomes.

En definitiva, senyores i senyors diputats, i amb caràcter previ a l'explicació que els exposaré, vull dir-los que amb el recent acord a què s'ha arribat amb el Partit Popular, amb majoria absoluta, i també amb el Partit Socialista i Coalició Canària i amb totes les comunitats autònomes, el futur marc de finançament autonòmic per a Catalunya es fonamenta ara sobre una estructura de criteris sòlida, en la línia que ve defensant sempre el nacionalisme català, i concretament Convergència i Unió, i que ens permetrà, al llarg dels propers anys, escurçar les nostres diferències amb el model foral, alhora que escurçar el nostre diferencial de fluxos financers amb l'Estat espanyol.

Encara que, lògicament, no és tot el que volíem –i ho repeteixo–, és un bon acord per a Catalunya, dels millors acords en matèria de finançament que s'han portat darrerament a terme, i a la vegada és un acord solidari en el context de l'Estat espanyol. La prova que això és així és que ha estat també recolzat pel Partit Socialista i Coalició Canària i per totes les comunitats autònomes. Si no hagués estat un bon acord per a Catalunya i solidari, vull pensar que totes les altres forces polítiques de l'oposició no l'haurien recolzat.

Vull fer, abans d'explicar-los amb profunditat el contingut de l'acord a què s'ha arribat, unes puntuals observacions polítiques.

Quin ha estat el marc de referència que ha orientat la negociació?

En primer lloc, els principis polítics defensats de sempre i amb coherència per Convergència i Unió i que han orientat totes les negociacions polítiques que el Govern de Catalunya ha fet al llarg del temps.

Des de fa molts anys, el nacionalisme català ve treballant a través del diàleg, la negociació i els acords polítics per tal d'anar configurant i millorant el marc del finançament de la Generalitat de Catalunya i de les restants comunitats autònomes. S'han fet des de l'any 81 molts acords en matèria de finançament, i en tots ells el Govern de Catalunya ha defensat i aconseguit millores en benefici dels interessos dels ciutadans de Catalunya. Han estat aquests mateixos principis i criteris que ara s'han defensat en la recent negociació.

En segon lloc, la Resolució aprovada pel Parlament de Catalunya el 18 d'octubre de l'any 2000, relativa a un nou sistema de finançament per a la Generalitat de Catalunya, ha estat també, aquest, el marc de referència que ha orientat el procés de negociació. Una resolució aprovada per catorze vots a favor de Convergència i Unió i Esquerra Republicana, que ha estat en tot moment un marc que ha orientat l'acció del Govern de Catalunya.

S'ha reclamat des d'algunes forces polítiques –segona consideració que voldria fer prèvia–, entre elles el Partit Socialista, i, alhora, s'ha retret al Govern de Catalunya, que no es construïa una proposta catalana per afrontar aquesta revisió del finançament. El Govern no anava a aquesta negociació prèviament, havent construït una proposta catalana de revisió del finançament. Al meu entendre, els qui proposaven aquesta iniciativa van fer molt poc per construir-la. Es tractava de dir i no fer. Es tractava de mirar cap a un costat i caminar cap a un altre.

Quan va començar la negociació del finançament autonòmic amb el Govern central, és a dir, cap allà a finals del mes de gener, feia poques setmanes que les forces polítiques d'aquest Parlament havien debatut una resolució sobre el sistema de finançament per a Catalunya que contenia el resultat del treball d'una comissió de parlamentaris, constituïda a aquests efectes, que va tardar tres anys i un mes de debat per arribar a les seves conclusions.

Feia pocs mesos que s'havia acabat la tasca, a què una comissió d'aquesta cambra, al llarg de tres anys i un mes, van arribar a algunes conclusions. Conclusions en què, en el moment de la seva aprovació final, ni el Partit Socialista de Catalunya ni Iniciativa – Els Verds no van intervenir en el seu debat final, ni tampoc van participar en les votacions per la seva aprovació.

Després, l'esmentada Resolució, a iniciativa d'Esquerra Republicana, que es va debatre en el Ple d'aquest Parlament escassament cent dies i escaig des de l'inici de la negociació, tampoc no va donar com a resultat en aquest Parlament un consens polític. Es va aprovar aquella Resolució amb els vots de Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya i amb l'abstenció del Partit Socialista i Iniciativa – Els Verds i els vots en contra del Partit Popular. Si aquest Parlament no va ser capaç d'arribar a un consens en matèria de finançament autonòmic en dues ocasions molt recents a l'inici de la negociació per al nou acord de finançament, per què s'havia de pensar, per què havia de pensar que fora d'aquest Parlament s'aconseguiria un consens? Quina nova circumstància política, a escassos tres mesos

d'aquelles circumstàncies, s'havien donat? Quin nou element addicional, que s'havia posat sobre la taula, feia pensar que el debat polític fora d'aquest Parlament seria més fructífer?

La proposta catalana sobre el finançament no ha estat mai una qüestió rebutjada pel Govern de Catalunya, mai; tan sols ho vèiem difícil. Els partits que més la reclamaven, a l'opinió pública, no feien absolutament res per construir-la unànimement. Es tractava d'allò que se'n diu a vegades de tirar la pedra i amagar la mà. La prova és el resultat de les dues votacions en el Parlament de Catalunya sobre aquesta matèria, a les quals he fet referència.

Bé, el realisme que ha de precedir tota acció política em va fer veure que era del tot inútil tornar a intentar obrir una nova dinàmica de diàleg polític fora del Parlament de Catalunya per construir un consens sobre finançament autonòmic.

Una tercera observació, però: sí que he estat en tot moment obert al diàleg amb les forces polítiques catalanes. Al llarg d'aquests tres, sis mesos, he estat obert al diàleg amb totes les forces polítiques catalanes. Tot just a l'inici del procés vaig fer una primera ronda de converses amb tots els grups parlamentaris per tal de conèixer les posicions polítiques i els criteris i propostes de cadascun d'ells. M'he mantingut en contacte, a través de reunions, converses bilaterals i en el marc de la Comissió Mixta de Valoracions, Estat - Generalitat, per tal d'anar informant sobre el procés de negociació que s'ha seguit en aquest període. En tot moment vaig comunicar de manera explícita que el Govern de Catalunya en aquesta ocasió volia aconseguir un bon acord de finançament per a Catalunya, però també un bon acord consensuat, no només amb el Govern de l'Administració central, és a dir, el Partit Popular, amb majoria absoluta, sinó també amb totes les forces que governen les altres comunitats autònomes, principalment el PSOE. A totes dues qüestions em referiré abastament una mica més endavant.

El proper dia 13 de setembre he convocat la part catalana de la Comissió Mixta de Valoracions, per continuar les tasques de seguiment d'aquest nou acord de finançament i preparar la previsible sessió plenària de la Comissió Mixta de Valoracions, Estat - Generalitat, que haurà de tenir lloc pròximament, tal com estableix l'Estatut d'autonomia de Catalunya. A aquest context –el de la Comissió Mixta de Valoracions–, és al que, institucionalment, correspon fer el seguiment dels aspectes relatius al nou model de finançament. En aquest sentit, em predisposo a continuar subministrant més informacions per poder anar coneixent amb detall la seva aplicació i futura evolució en el context de la Comissió Mixta de Valoracions.

No es fa necessari, senyores i senyors diputats, inventar nous observatoris, noves institucions per fer seguiment. El nou model de finançament autonòmic es seguirà i s'analitzarà en la institució que l'Estatut constitueix a aquests efectes, que és la Comissió Mixta de Valoracions.

Una altra consideració política prèvia. No ens hem proposat en aquest procés de negociació inventar un nou

model ni modificar l'Estatut i la Constitució. Hi voldria simplement dedicar unes breus observacions.

En tot moment, des de l'inici del procés de negociació, no ens hem proposat inventar nous models. Es tractava de fer evolucionar l'actual model en la línia iniciada tímidament amb el PSOE en el període 1992 - 1997 i amb els criteris ampliats amb el Partit Popular en el període 1997 - 2001. Es tractava d'anar molt més enllà, de manera que poguéssim superar les actuals inconsistències i, alhora, assolir els objectius polítics que havíem proposat als dos vectors que els he indicat anteriorment.

No ens hem proposat modificar l'Estatut de Catalunya, òbviament, ni tampoc la Constitució, òbviament. Ni ens hem plantejat en aquest sentit reinterpretar, qüestionant la seva diguem-ne validesa. El que hem fet és que, dins el marc de la Constitució i de l'Estatut, sí que ens hem proposat modificar la LOFCA –que això és el que s'ha fet– i no inventar models no contrastats en l'àmbit dels països occidentals –que això és el que he intentat fer.

El nou model té les seves pròpies singularitats, però contempla molts principis i criteris propers al model existent a Alemanya. El model alemany se'ns apropa molt ara al nostre model; el model dels *Länder* alemanys. El nou model és d'aplicació a totes les comunitats autònomes de règim general. No abasta el règim foral, tot i que ens hi aproxima quantitativament i qualitativament. En aquest sentit, la negociació no s'ha dirigit a definir un model que sigui exclusiu per a Catalunya, sinó un model que fóra bo per a Catalunya, que reconegués l'esforç fiscal dels catalans, que evolucionés en positiu i que fóra aplicable a les restants comunitats autònomes de l'Estat.

I, per últim, la darrera consideració prèvia política. Ens hem proposat un model en què els guanys s'avaluïn en un període determinat. L'escenari per avaluar el nou model és de cinc anys, tot no es podia concentrar en un primer any. No obstant això, calia assegurar que les millores del nou model fossin progressives i que la seva evolució ens permetés més recursos per donar resposta a les exigències d'una major suficiència financera a la Generalitat de Catalunya, que ens demanen i ens plantegen els ciutadans de Catalunya.

En aquest sentit, vull fer veure a aquest Parlament que aquest és un plantejament compartit per altres grups d'aquesta cambra. Concretament, i per citar-ne un –i no puc citar-los tots, però és compartit per molts grups–, la proposta que fa el Partit Socialista de Catalunya - PSOE, en el seu document, quan parla, en la pàgina 5, dels requisits –quan parla dels requisits en el document del finançament autonòmic–, diu: «Les propostes que s'hauran d'adoptar només resulten viables financerament si es plantegen a mig i llarg termini, de manera que els seus efectes es puguin anar absorbint gradualment, sense provocar greus desequilibris financers.» Diu el document: «Prudència i gradualisme en la seva aplicació és l'únic mètode que pot fer factible políticament una reforma del sistema de finançament que serveixi per solucionar els problemes de fons», diuen els socialistes. I això és el plantejament que fa el Grup Socialista.

Això és el que hem buscat: gradualitat a mig i llarg termini, per millorar el finançament de Catalunya. No es pot valorar el nou model solament en el primer any, l'any 2002. És incorrecte i equívoc valorar el nou model en el primer any, i el Govern planteja la seva valoració, quantitativament i qualitativament en la seva projecció en el temps, en cinc anys. Cinc anys és un bon període. És el que marca l'Estatut, amb dret legítim a revisió, i només així es farà una bona i correcta i ajustada revisió a la seva realitat.

Bé, quin ha estat el punt de partida de la negociació? Al llarg dels anys, les successives revisions del finançament autonòmic ens han permès evolucionar positivament de manera paral·lela a la construcció de l'estat de les autonomies com sabem. No obstant això, el procés no ha sigut simètric, i les diverses posicions polítiques adoptades en els passats acords de finançament ens han portat a una realitat complexa, amb un mosaic de marcs financers que dificultaven la mateixa revisió cap al futur.

Avui, l'any 2001, ens trobem amb unes comunitats autònomes amb nivells competencials diferents: les que procedeixen de l'article 151 de la Constitució i les que procedeixen de l'article 143 de la Constitució, que alhora tenen dos marcs diferents, també, simultanis, un per a les competències de règim comú i un altre per a les competències sanitàries i socials. A més, i pel que fa a l'àmbit de la sanitat, ens trobem que cinc comunitats autònomes sí que tenen la competència transferida en aquesta matèria i deu no la tenen, la qual cosa encara fa més complicada una futura revisió.

A més, i per acabar de completar, dotze comunitats autònomes estaven acollides al marc del finançament acordat l'any 96 amb el Partit Popular, i tres comunitats autònomes, les governades pel PSOE, se'ls aplicava encara els criteris del model anterior a l'any 96; tot un mosaic.

Aquest és el punt de partida. Superar aquesta situació era una urgència. Convindran que aquest panorama fa complexa l'adopció de mesures i criteris per fer una revisió del model de finançament. Calia simplificar alhora que consolidar l'estat de les autonomies. Hem proposat integrar els dos règims de finançament: el sanitari i el de competències comunes. Només així podríem afrontar una revisió eficaç de la sanitat per a Catalunya. Només si integràvem els dos règims podríem fer una revisió eficaç de la sanitat per a Catalunya.

Ens hem proposat superar aquesta situació i aconseguir un marc més clar, normalitzat, pel que fa al model de finançament per a Catalunya, dins del règim general del finançament autonòmic.

Què és el que ens proposàvem aconseguir? En base a tots els plantejaments incorporats en les darreres propostes electorals i en els posicionaments adoptats pel Govern de Catalunya en matèria de finançament autonòmic, i recollint la Resolució del Parlament de Catalunya, aprovada per aquesta cambra amb els vots d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió, ens hem proposat el següent:

Primer. Introduir un nou model basat en la distribució dels ingressos i no en l'actualització de la despesa, com

era fins ara; un gran canvi qualitatiu. Que els ingressos de la Generalitat de Catalunya depenguin dels impostos que paguen els ciutadans i ciutadanes de Catalunya a Catalunya, principi essencial i bàsic que orienta el model del concert existent en aquests moments per al País Basc i Navarra. Tots els ingressos del Govern del País Basc i de Navarra procedeixen, tots, dels impostos que paguen els seus ciutadans al País Basc i a Navarra. És a dir, introduir un model basat en la distribució dels ingressos, no en l'actualització de la despesa, com ara.

Segon. Incrementar l'autonomia financera: introduir el criteri de la participació directa en una cistella d'impostos per minimitzar la dependència de la transferència de l'Estat. Es tractava de fer mínim al màxim possible les transferències de l'Estat i fer dependre directament a partir de la participació en la cistella en els impostos de Catalunya.

Tercer. Millorar el finançament de la sanitat amb instruments estables i garanties temporals.

Quart. Incrementar la capacitat normativa d'aquest Parlament de Catalunya per poder modificar els impostos que paguen els catalans.

Cinquè. Participar en la gestió dels tributs que paguen els catalans a Catalunya a través d'una presència en l'Agència Tributària.

Sisè. Revisar els instruments de solidaritat.

Setè. Millorar el finançament específic de Catalunya, els Mossos d'Esquadra.

Vuitè. Establir un principi de lleialtat institucional.

Amb tot, senyores i senyors diputats, el Govern s'ha proposat aconseguir: un model que permeti més suficiència econòmica a curt i a mig termini, més autonomia financera, més coresponsabilitat fiscal, reduir el diferencial financer de Catalunya amb l'Estat i aproximar-nos qualitativament i en recursos per habitant al model foral del País Basc i de Navarra.

Tots aquests objectius, i els criteris proposats per la Generalitat de Catalunya per aconseguir-los, han estat en bona part acceptats per l'Administració central en les moltes reunions portades a terme en els darrers mesos, i han estat posteriorment compartides per les restants comunitats autònomes i les forces polítiques que les governen, superant, així, les dinàmiques polítiques de revisions anteriors.

El Govern de Catalunya i jo mateix haguéssim volgut aconseguir un acord molt millor, encara, del que hem aconseguit. Ben segur que sí –ben segur que sí–, però el diàleg polític, amb les circumstàncies polítiques actuals, ha permès donar aquest important pas que ens permet avançar en l'autogovern per a Catalunya. Perquè és prou bo –com els explicaré a partir d'ara– i perquè es projecta en el futur, de manera que encara es fa més bo, és pel que hem signat aquest acord.

Els ciutadans de Catalunya no hi perdran amb aquest acord, hi guanyaran. I, per tant, és la nostra obligació, com a responsables al Govern de Catalunya –que és bo per a Catalunya i els ciutadans de Catalunya, que no hi perdran sinó que hi guanyaran–, signar aquest acord.

Què és el que s'ha acordat? Quin és el contingut del que hem acordat?

Primer, que els recursos de la Generalitat de Catalunya procedeixin de la distribució dels ingressos i no de l'actualització de la despesa. Vàrem proposar al Govern, tal i com fa molts anys venim proposant en anteriors revisions del finançament –jo ja ho vaig aprendre en l'etapa de Ramon Trias Fargas el que els vaig a explicar– i, també, com a recull de la Resolució del Parlament de Catalunya –que figura en la Resolució del Parlament de Catalunya–, que el nou model de finançament hauria de permetre que els recursos de la Generalitat de Catalunya procedeixin, en una màxima proporció, dels impostos que paguen els catalans a Catalunya. Es tracta de dependre més directament dels impostos que es paguen a Catalunya que de les transferències de l'Estat.

Els recursos del Govern de Catalunya han de venir dels ciutadans del país, no de les transferències de l'Estat.

Principi elemental, polític, d'autogovern, d'autonomia i d'autogovern. L'acceptació d'aquest principi bàsic, que ha estat llargament defensat pel nacionalisme català, ens aproxima al model foral; ens aproxima al model foral. En el cas del País Basc o Navarra, els ingressos dels seus respectius governs procedeixen en la seva totalitat, ara, amb l'acord que hem establert, al model acordat.

Els ingressos de la Generalitat dependran en un 86% dels ingressos tributaris que paguen els ciutadans de Catalunya a Catalunya i en un 14% de les transferències de l'Estat, separant, evidentment, llevat del que és el finançament local. Estic parlant del Govern de Catalunya, llevat de les altres administracions.

Tot un canvi conceptual important gens menyspreable. En l'acord amb el Partit Socialista l'any 92, els ingressos de la Generalitat de Catalunya depenien en un 22% dels ingressos tributaris que pagaven els catalans –i, ara, un 86– i en un 78 de les transferències de l'Estat –ara, un 14. I, amb l'acord que vàrem fer amb el Partit Popular l'any 97, els ingressos de la Generalitat de Catalunya varen passar a dependre en un 33% –ara, en un 86%– dels impostos dels catalans.

Hem o no aconseguit un avenç, reduint la dependència de la Generalitat de les transferències de l'Estat? És o no un avenç que la dependència del Govern de Catalunya hagi passat d'un 16% de participació directa en els impostos a un 86% directament dels ingressos dels seus ciutadans? Si hem reduït la dependència d'un 24, l'any 82, a un 14, el 2002, és o no és un avenç positiu per a l'autogovern de Catalunya?

Vull esmentar que la proposta del Partit Socialista, i que es recull en el document del febrer de l'any 2001, els socialistes de Catalunya, davant la revisió del sistema del finançament autonòmic, al document que es va fer el febrer del 2001 es diu, concretament, en la seva pàgina 10 –llegeixo–: «Els ingressos tributaris a mig termini haurien de representar el 70% dels recursos totals, tal com succeeix en els països federals. I a curt termini, de cara al proper quinquenni, l'objectiu és que se situï en el 50%.» Doncs, bé, a curt termini, el nou model acordat situa la dependència dels ingressos tributa-

ris de Catalunya en un 86%, no en un 50: en un 86. És o no és un important avenç de reducció de dependència haver fet aquest acord?

Amb aquest criteri bàsic de reducció de dependència, es reconeix alhora un dels criteris també fonamentals, llargament reivindicat pel nacionalisme català i, alhora, per totes les forces polítiques d'aquest Parlament. Totes les forces polítiques d'aquest Parlament vàrem defensar i hem defensat el que ara els diré: que el model de finançament per a Catalunya ha de tenir en compte l'esforç fiscal dels catalans. El nou model fa dependre els futurs ingressos del Govern de Catalunya en un 86% de l'esforç fiscal que facin els catalans. És a dir, si l'economia va bé i els catalans aporten més recursos a través dels impostos, una part es quedarà a Catalunya, aspecte que avui no és així. És o no és això un avenç?

Per altra banda, no totes les comunitats autònomes tindran aquest mateix grau d'autonomia. És que totes les comunitats autònomes tindran el 86% d'autonomia? No. La majoria d'elles estaran per sota del 86% de l'autonomia financera que tindrà Catalunya. Això deriva de l'esforç fiscal que Catalunya té, que és més elevat que a les altres comunitats, i del fet que el nou model ens permet ponderar, atorgant-nos major autonomia financera.

La mitjana de l'Estat de les altres comunitats autònomes situa la dependència financera en un 65%, i Catalunya tindrà el 86%. Aquelles comunitats autònomes que segueixen tenint una PIE o fons de suficiència, proporcionalment més elevada en el seu finançament, seguiran mantenint una més gran dependència directa de l'evolució dels tributs de l'Estat, i una menor autonomia per a la modulació dels seus ingressos a través de la seva capacitat normativa, alhora que una menor dependència de les millores econòmiques que es realitzin dins dels seus àmbits territorials.

Catalunya tindrà una major autonomia financera que la majoria de les restants comunitats autònomes.

Això és o no és una millora relativa? Amb un 86% d'autonomia financera aconseguida, difícilment podrem retrocedir. Per això, el model, el declarem molt sovint estable, perquè ja no podrem retrocedir en aquest grau d'autonomia. Però això no vol dir que no es pugui millorar ni rectificar en un futur.

Segon: el criteri de la participació directa en una important cistella d'impostos, la novetat estructural del nou model. L'objectiu de major autonomia financera, vinculat al criteri d'un model basat en els ingressos, passa, necessàriament, per instrumentar-lo a través d'un repartiment de la recaptació dels impostos que paguen els ciutadans de Catalunya, a Catalunya, entre l'Administració central i l'Administració de la Generalitat de Catalunya. És a dir, fixar una cistella d'impostos i pre-determinar el repartiment de la seva recaptació –aquesta és l'essència.

Hem proposat al Govern participar en tots els impostos de l'Estat que es paguen a Catalunya –tots–, que són tretze. D'aquests, els no-residents no corresponen als

ciutadans pròpiament dits catalans; és l'impost de l'IRPF que paguen els estrangers que viuen aquí, no-residents –l'aparto. Dels restants dotze, en onze –de dotze, onze– s'ha predeterminat una distribució de les recaptacions; s'ha aconseguit una participació en el que hem anat denominant una àmplia cistella d'impostos. En les dues anteriors negociacions –les anteriors: fa cinc anys, fa deu anys–, la de l'any 91 i la de l'any 96, tan sols es va aconseguir predeterminar la participació en un sol impost: l'IRPF. Ara ens hem posat d'acord en sis impostos més, entre els quals figuren l'IVA, els impostos especials (carburants, alcohol, tabac, matriculació i electricitat). És o no és, això, una millora important?

Si, l'any 91, el Govern socialista i el Partit Socialista de Catalunya van donar per bo un acord de finançament, amb la cessió, només, d'un 15 % de l'IRPF, amb topalls, per quina raó avui no podem valorar que participar en onze de dotze impostos que paguen els catalans no és una millora important? Si, l'any 96, el socialisme, a l'oposició, va criticar l'acord Convergència – PP, en el qual es va incrementar fins a un 30 % la participació de l'IRPF, sense topalls, adduint, llavors, el Partit Socialista, que era insuficient aquella ampliació i que calia anar cap a una participació major, amb més impostos, per quina raó, avui, quan es deia allò –ara fa cinc anys– que es participés en una cistella d'impostos, avui, que participem en onze de dotze impostos, es diu que no és un bon acord?

Així, doncs, vull recordar en aquest Parlament la negativa expressada, tant pel Partit Socialista com també, aleshores, en el seu moment, també, pel Partit Popular, en les dues anteriors revisions quinquennals per accedir a aquest propòsit de participació en una àmplia cistella, especialment pel que fa a la cessió de la recaptació dels impostos especials. Avui, el Partit Popular ha acceptat aquest criteri i ens en congratulem. I, els últims anys, el Partit Popular ha fet una reflexió, com també l'ha fet el Partit Socialista, que cal evolucionar cap a la participació en una cistella. I el socialisme de tot l'Estat també ho ha acceptat. Per cert, tant el socialisme que governa a les comunitats de renda alta com el socialisme que governa a les comunitats de renda baixa. Per què continua, el socialisme català, dient que això no és un avenç important quan, a més, en el seu document proposa –en el document de proposta de revisió del sistema de finançament–, contempla aquesta proposta de participació en una cistella? Per mi, tot una incongruència.

Han quedat fora de la cistella, lògicament, l'impost de renda dels no-residents –ja els ho he dit–, que no està sotmès a dinàmiques de convenis bilaterals, i l'impost sobre societats, en el qual la complexitat tècnica de la seva imputació territorial feia difícil, de moment, encara que no impossible, un prerepartiment de la seva recaptació a nivell de comunitats autònomes. És un aspecte que s'haurà d'aprofundir. Vull fer saber que els *Länder* alemanys participen en un 50% de l'impost sobre societats. Però es requereix aprofundir-hi tècnicament molt més per trobar els criteris i els procediments que permetin adoptar una decisió en aquest sentit. No és una qüestió impossible, és una qüestió que ara

no s'ha afrontat, però pot ser possible. El resultat és que, a partir de l'any 2002, la Generalitat de Catalunya participarà en onze de dotze impostos que paguen els catalans. I ho reitero: és o no és, això, un avenç important?

I vull explicar que, sense la tossuderia i insistència de CiU sobre aquesta autonomia en els ingressos, difícilment s'hauria pogut avançar fins als resultats reflectits en l'acord que ara debatem. Si no haguéssim estat tossudament insistents en un repartiment d'aquests impostos, tal com ho hem estat, ens hauríem quedat en un nivell molt més baix de prerepartiment. Els ingressos tributaris de la Generalitat a partir de l'any 2002 seran –i en procediran, entre altres fonts– el 33 % de la recaptació de l'IRPF a Catalunya, el 35% de la recaptació de l'IVA que paguen els catalans, el 40% de l'impost sobre el tabac, el 40% de l'impost sobre els alcohols, el 40% de l'impost sobre hidrocarburs, el 100% de l'impost sobre l'energia, el 100% de l'impost sobre matriculació, el 100% de l'impost sobre successions i donacions, el 100% de l'impost sobre el patrimoni, el 100% de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats i el 100% de l'impost sobre el joc. És o no és, això, una millora?

D'aquest criteri de participació en la cistella a què s'ha arribat es desprenen dos avantatges importants només per a Catalunya –només per a Catalunya. El primer avantatge: es té en compte, en un futur, l'esforç fiscal dels catalans, cosa que fins ara no era així. És a dir, a partir d'ara, amb la cistella d'impostos, a més esforços fiscals, més recursos futurs estaran a Catalunya. És la màxima expressió de reconeixement possible de la variable «esforç fiscal». El segon element positiu és que, fins ara, una part important de les transferències de l'Administració central de l'Estat a la Generalitat, com saben, era la sanitat, i aquesta transferència –poc més no arriba– de 800.000 milions de pessetes –una quantitat no gens menyspreable–, prop més de 800.000 milions de pessetes, s'actualitzava cada any amb criteri del PIB nominal del cost dels factors, un criteri d'actualització de despesa.

És a dir, el que et gastes un any, l'any que ve el PIB nominal del cost dels factors –res més–, al marge del que la realitat és, al marge de l'esforç fiscal dels catalans, al marge de la bona o no bona conjuntura econòmica: PIB nominal del cost dels factors –un criteri d'actualització de despesa. Ara això s'elimina i, amb el nou model, amb la participació en la cistella, aquests recursos evolucionaran cada any per damunt del criteri del PIB nominal del cost dels factors. Per què els dic, a tots vostès, que incrementarà per damunt del PIB nominal del cost dels factors? Doncs, mirin: perquè, analitzant els darrers deu anys, l'evolució de la cistella d'impostos ha tingut taxes de creixement mitjà interanual sempre per damunt del PIB nominal del cost dels factors, aproximadament, entre dos i tres punts per sobre.

És per això que el criteri de participació en la cistella formada per onze de dotze impostos ens proporciona, a la sanitat, al llarg dels propers anys, més recursos que el criteri que fins ara es venia aplicant, que era el PIB nominal del cost dels factors. En el document que he fet arribar al senyor Martí Carnicer, aquest cop, i a tots els

altres grups parlamentaris, en una de les seves preguntes, s'hi especifica que, previsiblement, en els futurs impostos de Catalunya, l'IRPF, previsiblement, tindrà una tendència estabilitzada –previsiblement, estabilitzada. Els impostos que tindran una major dinàmica i fluctuabilitat seran l'IVA i els impostos especials. I li he posat i li hem annexat, en el seu document, que durant els últims deu anys la mitjana anual d'actualització de recaptacions per IVA més impostos especials està en el 9% –els últims deu anys. És a dir, el model de la cistella ens proporcionarà més recursos futurs per a Catalunya que els que fins ara ens proporcionava. Si l'economia va bé –aspecte que el Govern de Catalunya continuarà treballant perquè així sigui, com ho ha fet fins ara– i si hi ha futurs increments de recaptació fiscal, una part es quedarà a Catalunya, cosa que avui no és així. Sí: si l'economia va bé, si l'economia va bé, com ha anat fins ara, entre altres coses, per la participació i la direcció de Catalunya en aquest objectiu.

Bé, si en un futur podem tenir més recaptacions, aprofitant els increments derivats dels impactes d'una millora econòmica sobre els ingressos del Govern de Catalunya, si això en el futur pot ser així, és, o no, un avenç estructural reconèixer l'esforç fiscal dels catalans en el futur model?

Tercera reflexió que els vull fer de contingut del que hem acordat: la sanitat. Millorar el finançament de la sanitat amb instruments estables i amb garanties temporals. La despesa destinada a cobrir les prestacions sanitàries dels ciutadans de Catalunya, saben vostès perfectament que constitueix un dels capítols més importants del Pressupost de la Generalitat de Catalunya: poc més del 40 %. Fa temps que venim plantejant en totes les instàncies polítiques al nostre abast la necessitat d'adoptar responsabilitat en la prestació de serveis sanitaris i de dotar de més recursos aquestes prestacions.

Els consellers de Sanitat de la Generalitat de Catalunya en moltes ocasions han expressat en el Consell Interterritorial Sanitari a Madrid i també en el Congrés dels Diputats en moltes revisions parcials de la sanitat la necessitat de revisar i dotar de suficients recursos la sanitat. L'any 98, amb el Partit Popular, es va aconseguir una millora, quantitativament, del finançament de la sanitat. No obstant, les futures demandes creixents des de llavors, de serveis públics sanitaris, ens han posat de manifest que es necessita definir un marc que garanteixi atendre amb més suficiència les demandes futures que ens plantegen els ciutadans de Catalunya. Tots saben que la població se'ns envella, que les noves prestacions i fàrmacs per pal·liar les malalties avui existents són, cada cop, més costoses i que la cultura de la prevenció sanitària s'està integrant en el comportament dels ciutadans, i això fa que cada cop sigui més efectiva l'actuació sanitària, però, a curt termini, molt més costosa.

Amb el nou model de finançament hem tornat a proposar al Govern de l'Estat afrontar la revisió del finançament de la sanitat. I això feia del tot necessari superar la situació existent de cinc comunitats autònomes amb competències en matèria sanitària i deu comunitats autònomes que no la tinguessin. Per afrontar la revisió del finançament de la sanitat de Catalunya calia accep-

tar que la prestació dels serveis sanitaris fos una competència transferida a totes les comunitats autònomes; si no es prenia aquesta decisió, difícilment, el criteri de la cistella d'impostos seria viable, si no és que es fessin diverses cistelles diferents per a diverses comunitats autònomes, cosa que era molt complexa.

La Generalitat de Catalunya ha proposat que el finançament de la sanitat entri en el règim general de finançament de les comunitats autònomes. Aquest compromís només podia portar avantatges positius per a Catalunya, ja que, si es mantenien sistemes de finançament diferenciats, s'obstaculitzava la revisió de la sanitat per a les cinc comunitats que tenen la competència transferida, en les que hi ha Catalunya, i feia inviable la implantació de nous criteris per assegurar una major suficiència de recursos de cara al futur, amb un correcte funcionament del sistema.

La millora del finançament de la sanitat acordat, senyores i senyors diputats, ve, bàsicament, per cinc millores. La primera: en incorporar la sanitat al sistema de finançament general, s'ha alterat el criteri de distribució entre les comunitats autònomes, tenint en compte, a més de la població, la població envellida, és a dir, de més de 65 anys, la qual cosa suposa un reconeixement d'una antiga aspiració del govern català, i és que els recursos a assignar a la sanitat tinguin en compte l'envelliment de la seva població. És o no és, aquest, un altre avenç?

La dotació actual s'actualitza, cada any, d'acord amb l'índex d'evolució de la cistella d'impostos, com ja he explicat anteriorment, per damunt del criteri del PIB nominal del cost dels factors, que era fins ara el criteri aplicable. Per tant, vénen més recursos per a aquest nou criteri aplicable. És o no és una millora?

Tercer. Es creen dos fons específics de caràcter sanitari: un anomenat fons de cohesió sanitària per al pagament del cost dels desplaçats i no-residents, del qual es farà càrrec l'Administració central per facturació directa de les comunitats autònomes, i un altre, dotat amb 40.000 milions de pessetes, per al control de les incapacitats laborals. Ambdós instruments afecten molt directament Catalunya i ens permetran una aportació addicional de recursos. Catalunya i la seva sanitat, perquè és de qualitat, té una afluença de ciutadans d'altres comunitats autònomes i d'altres països del món, i Catalunya, que és una comunitat i un país on el turisme té una dimensió important, atén molts turistes que, en determinades etapes de l'any, s'assisteixen per la sanitat catalana. Per a Catalunya, de desplaçats –estrangers o de l'Estat–, que el cost de la sanitat que es presta es recuperi per facturació directa de l'Administració central de l'Estat és una millora.

Quart: s'estableixen instruments legals per dotar-nos de més recursos amb caràcter finalista per a la sanitat; la possibilitat d'implantar la fase minorista sobre carburants, que la Unió Europea sols permet amb caràcter finalista per a la sanitat, si s'aplica, com està previst, es transferirà la capacitat normativa sobre tipus i gestions de les comunitats autònomes. Permet un instrument futur d'aportació de més recursos amb caràcter finalista per a la sanitat. Tres països a la Unió Europea ho tenen amb caràcter finalista –la sanitat– i ara es posa en mar-

xa a l'Estat espanyol, aquesta possibilitat, que serà transferida, en el moment que s'apliqui, a les comunitats autònomes. Si s'implanta aquesta mesura, en el cas que s'implanti aquesta decisió, el 100% del que aportin els catalans –el 100%– anirà a la sanitat catalana. Si no es feia així –es podia haver aplicat–, el 100% de l'aportació dels catalans aniria a les arques de l'Estat i, després, ja retornaria per altres conductes a la sanitat catalana. Amb el que s'ha acordat, la cessió d'aquesta possibilitat de la Generalitat de Catalunya, amb capacitat sobre tipus i gestió, fa que el 100% d'aquesta opció futura –el 100%– vagi amb caràcter finalista a la sanitat.

I última millora: s'han adoptat mesures de garantia en l'àmbit de la sanitat, és a dir, mesures de garantia, allò que he llegit, sovint, en algunes declaracions d'alguns de vostès: s'han d'establir mesures de garantia. Doncs, bé, el nou acord estableix les anomenades assignacions d'anivellament per als serveis de sanitat dotades pels pressupostos generals de l'Estat, que es posarà en marxa quan es produeixi una desviació de més de tres punts en la despesa de cada comunitat, en funció de la població protegida respecte a la mitjana estatal. Així mateix, es manté la garantia que cap comunitat rebrà menys recursos dels existents i que les futures actualitzacions dels propers tres anys no aniran per sota, en cap cas, de l'increment que experimenti el PIB nominal del cost dels factors. És a dir, dues xarxes. Els propers tres anys, ningú no pot anar endarrere del que suposa el PIB nominal del cost dels factors. I segona: els propers anys, ningú podrà tenir menys recursos de tots els obtinguts per totes les fonts que fins ara s'obtenien.

En aquest sentit, vull fer veure que la població protegida –variable que orientarà aquestes futures revisions– permet integrar la població immigrant –permet integrar la població immigrant–, que, lògicament, s'empadroni en els municipis de Catalunya, aspecte que, com saben, està suposant avui un cost important per a la Generalitat de Catalunya, perquè la sanitat, avui, és gratuïta i universal. És a dir, els immigrants que s'empadronin a Catalunya entraran en la valoració de la població protegida i farà que a l'índex de seguiment per a les futures desviacions puguin contemplar-se aquestes evolucions demogràfiques.

Finalment, el principi de lleialtat constitucional que s'ha establert i del qual parlaré més endavant permet que compensi les comunitats autònomes per les decisions que es puguin adoptar pel Govern central de l'Estat en matèria sanitària. És a dir, si l'Administració central demà pren decisions per fer noves prestacions sanitàries o noves cobertures a través de nous fàrmacs, el Consell de Política Fiscal i Financera s'haurà de reunir cada any, avaluar aquestes decisions i haurà d'establir un mecanisme de compensació econòmic perquè s'entreguin a les comunitats autònomes els recursos necessaris per fer front a aquestes despeses. Fins ara, això no havia existit mai: un mecanisme anual de seguiment. Són o no són una millora totes aquestes novetats que incorpora el nou model en l'àmbit sanitari?

Quart: incrementar la capacitat normativa del Parlament de Catalunya. Un dels objectius bàsics, defensats al llarg de molts anys per molts grups parlamentaris d'aquesta cambra, era que no solament el model de fi-

nançament per a Catalunya havia de proporcionar més recursos per a la Generalitat, sinó que s'havia d'obtenir més capacitat normativa per modificar aquestes obligacions fiscals dels catalans. És a dir, no només més recursos, sinó més capacitat per modificar els marcs normatius d'aquests recursos. Això vol dir, entre altres qüestions, més capacitat d'autogovern i que aquest Parlament tingui més capacitat normativa per modificar els marcs legals que regulen els impostos que paguen els catalans a Catalunya: el que en diem «coresponsabilitat fiscal». Ens proposàvem, des del Govern de Catalunya, assumir plena capacitat normativa sobre els impostos que avui estan cedits al 100%. I ens proposàvem, també, incrementar la capacitat normativa en el tram autonòmic de l'IRPF i assumir capacitat normativa en alguns impostos especials, bàsicament, matriculació, electricitat, així com també carburants en fase minorista, que són, al meu entendre, econòmicament, els més importants i els de més expectativa econòmica.

Aquests objectius s'han aconseguit. El nou acord de finançament també manté la capacitat normativa preexistent i l'amplia pel que fa als impostos cedits, i atribueix nova capacitat normativa en tots aquells impostos en els quals comencen a participar. És a dir, des d'alguns grups d'aquesta cambra, participar vol dir més IRPF en el tram autonòmic i en els tres impostos especials. Recordo que, des d'aquesta cambra, se'm va dir que no es podria tenir capacitat normativa sobre els impostos especials. Se'ns va dir que no podíem tenir capacitat normativa. Doncs, bé, hem assolit en l'impost especial de matriculació i en els impostos especials sobre l'electricitat –i en el de carburants en fase minorista– capacitat normativa. És o no és un avenç adquirir més capacitat normativa? No és això més autogovern per a Catalunya? No és bo, això, per al futur del país?

Concretament, l'IRPF augmenta la capacitat normativa i és, pràcticament, plena sobre el tram autonòmic. Les novetats es concentren en la tarifa i en les deduccions. En l'impost sobre el patrimoni s'augmenta la capacitat normativa, especialment en la tarifa, en les deduccions i en les bonificacions. En l'impost sobre successions i donacions, s'augmenta la capacitat normativa en les reduccions de la base imposable, en la tarifa, en les deduccions i en la gestió.

En l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentals, s'augmenta la capacitat normativa en els tipus de gravamen, en les deduccions, en les bonificacions i en la gestió.

En els tributs sobre el joc ja teníem plena capacitat i no hi ha alteració.

En l'IVA: La Generalitat no assumeix cap normativa sobre aquest tribut a causa dels imprecisos harmonitzadors de la Unió Europea sobre aquest impost. És pràcticament molt difícil la cessió de la capacitat normativa sobre l'IVA. Difícilment cap Estat de la Unió Europea podrà aprofundir en aquesta direcció.

Impost especial sobre el tabac, l'alcohol i els hidrocarburs: els imperatius de la Unió Europea són abscisses no harmonitzades i s'impedeix per la Unió Europea que les comunitats assumeixin capacitat.

No obstant, s'ha aconseguit la possibilitat d'implantar la creació d'un impost estatal sobre vendes minoristes d'hidrocarburs, que podrà ser cedit a la comunitat autònoma amb competència normativa sobre tipus i gravamen i gestió. Aquest impost haurà de respectar les pautes marcades per la Unió Europea i la seva recaptació serà amb caràcter finalista destinada exclusivament a la sanitat.

L'impost especial sobre l'electricitat: reconeixement de capacitat normativa, en tipus de gravamen i en gestió.

L'impost especial sobre determinats mitjans de transport: reconeixement de capacitat normativa en tipus de gravamen i gestió.

És, senyores i senyors diputats, és o no, això, més autogovern, més poder polític per a aquesta cambra?

Es podrà dir que se'n vol més, que el Govern ho entendre, però que ningú argumenti ni justifiqui que quan es vol més autogovern i se n'aconsegueix més, s'hagi de dir que no a aquest que s'aconsegueix, perquè encara se'n vol més. No es pot dir, perquè se'n vol més, que quan se n'aconsegueix més s'ha de dir que no, perquè se'n vol més. De ser així, hauríem d'haver dit que no al 15% de l'IRPF que va oferir el PSOE amb topalls. Hauríem d'haver dit que no. I hauríem de dir que no al PP quan vàrem aconseguir el 30% sense topalls, perquè també volíem més autogovern –també hauríem d'haver dit que no. Però, en aquell moment el PSOE –i en aquest moment el PP– varen dir que era un bon acord. I aquells avenços ens han portat a aconseguir els que ara hem acordat, i aquest nou pas que ara es dona ens permetrà en un futur millorar encara més les coses per a Catalunya.

Si a l'any 91 es va aconseguir, amb el Govern Socialista, un primer pas de cessió parcial de l'IRPF en un 15% amb topalls, i una minsa capacitat normativa, i aleshores el PSC i PSOE va dir que aquell era un bon acord, per què avui obtenim plena capacitat normativa sobre el tram autonòmic, plena capacitat normativa sobre els impostos cedits i més capacitat normativa sobre alguns impostos especials, el PSC i les altres forces polítiques d'esquerra d'aquest Parlament no reconeixen públicament que això és molt millor que l'acord i que és bo per a Catalunya? És a dir, si van reconèixer que donar aquell primer pas d'un metre, l'any 91, era bo, per què ara que donem un pas de set metres, en la mateixa direcció, no reconeixen que és més bo per a Catalunya? O és que van equivocar, aleshores, la seva posició o és que ara ens falsegen la seva valoració.

Cinquè. Participar en la gestió de l'Agència Tributària. Parlem de l'Agència Tributària. La Generalitat de Catalunya ha proposat la transferència de l'Agència Tributària i que la Generalitat sigui l'Administració única a Catalunya en matèria tributària. La Generalitat –i ho vull recordar– ha proposat la transferència de l'Agència Tributària i que la Generalitat sigui l'Administració única a Catalunya en matèria tributària, i que recapti tots els impostos de l'Estat pagats a Catalunya. Aquesta és una proposta constitucional i estatutària –aquesta és una proposta constitucional i estatutària. En el seu moment, una excepció com aquesta es va fer per al País Basc i Navarra i és constitucional. Aquesta és una pro-

posta que només la fa Catalunya, curiosament, i que les altres comunitats autònomes no hi posen prioritats polítiques.

Aquest objectiu, de moment, no s'ha aconseguit; però sí, en canvi, s'ha donat una primera passa, s'ha pres una primera decisió que ens permet la participació directa de la Generalitat en el seguiment de la gestió dels impostos de l'Estat, a la vegada que participarà per primera vegada en l'Agència Estatal de l'Administració Tributària a Madrid.

Aquesta participació es materialitzarà en els òrgans de direcció de l'Agència mitjançant dos consells nous que es creen: un a Madrid i un altre a Catalunya. El de Madrid, el Consell Superior de Direcció de l'Agència Estatal de l'Administració Tributària, amb sis representants de l'Estat i sis representants de les comunitats autònomes, en què Catalunya tindrà una representació. A Catalunya es crea el Consell Territorial de Direcció de Catalunya per a la gestió tributària, amb tres representants de l'Administració de l'Estat i tres representants de la Generalitat i amb la presidència del delegat especial.

En aquests òrgans se'ls assignen capacitats per poder conèixer i fer seguiment de tota l'actuació de l'Agència Tributària a l'Estat i a Catalunya. No tindrà funcions executives, no tindrà competències inspectores, però tindrà totes les capacitats per poder conèixer, per poder saber, per poder intervenir en el funcionament del procés administratiu d'aquesta Agència Tributària, a l'Estat i a Catalunya; un primer pas d'aproximació de coneixement, d'incorporació i de participació. Se'ls assignarà, doncs, capacitat per poder conèixer i fer seguiment de tota l'actuació de l'Agència. És un primer avenç qualitatiu i important que ens ha de permetre avançar, en un futur, cap a l'objectiu d'una més efectiva participació, perquè és possible –perquè és possible.

La Generalitat de Catalunya vol aprofundir encara més en aquest objectiu, i així ho hem proposat al ministre d'Hisenda. Pròximament, en les reunions de la Comissió Mixta de Valoracions de l'Estat - Generalitat de Catalunya, plantejarem aprofundir en aquests objectius, proposant noves decisions. Si de dotze, onze impostos que paguen els catalans, ens hem prèpartit la recaptació, dels quals sis el 100%, tres el 40%, un el 35% i un altre el 33%, per què no podem, la Generalitat de Catalunya, implicar-nos en la gestió d'aquest impost?

Òbviament això serà així, òbviament si volem que el model funcioni serà així, òbviament, en tots els països en què el model és d'aquestes característiques acaba sent així. Ens aproximarem al model foral del País Basc i de Navarra.

Sisè. Revisar els instruments de solidaritat. (*Sona un telèfon mòbil.*) Un dels principis sobre els quals es fonamenta el nou acord de finançament és la solidaritat. S'han establert cinc mecanismes de solidaritat: el Fons de suficiència, que és el repartiment inicial dels recursos i que està en funció, fonamentalment, de la població; els Fons específics de sanitat, que són dos, ja hi he fet referència; els Fons de renda relativa, que es distribueix a les comunitats autònomes amb menor renda *per capita*; les assignacions d'anivellament, i els Fons de

compensació interterritorial. D'aquests cinc fons, creats per garantir la solidaritat, Catalunya hi participa en tres, i això és un avenç, ja que són justament els que tenen com a objectiu garantir el nivell idoni de serveis públics fonamentals: fons de suficiència, fons específics de sanitat i assignacions d'anivellament.

Setè. Millora del finançament específic de Catalunya als Mossos d'Esquadra. Un cop acordat el nou model de finançament, la Generalitat de Catalunya ha plantejat a l'Administració central de l'Estat la revisió d'un dels aspectes específics de Catalunya com és el finançament dels Mossos d'Esquadra. No tindria cap sentit no afrontar la revisió d'un aspecte tan propi, tan singular com aquest i que té un marc de finançament exclusiu, és a dir, no entra a dintre del finançament general el finançament del desplegament dels Mossos d'Esquadra, com saben vostès perfectament.

En reunions bilaterals amb el Ministeri d'Hisenda s'ha arribat a un acord, en què l'Administració central accepta revisar el sistema de finançament dels Mossos; pot ser. I de quina manera? Doncs, es proposa incrementar el mòdul d'inversió, no el mòdul de retribucions bàsiques, sinó el mòdul d'inversió, el mòdul d'inversió que passa de 608.000 pessetes a un milió de pessetes per efectiu integrat en el cos. Això suposa que en el període que resta de desplegament dels Mossos d'Esquadra a Catalunya, que arriba fins a l'any 2007, previsiblement, una quantitat superior als 22.000 milions de pessetes. Pel que fa al primer any, l'any 2002, aquesta dotació addicional representarà 2.544 milions de pessetes més. I cada any es va incrementant amb les noves dotacions i amb les noves promocions que es van incorporant en el cos dels Mossos d'Esquadra.

Vuitè. Establir un principi de lleialtat institucional, com els he dit abans. L'acord reconeix un principi de lleialtat institucional entre l'Administració central i les administracions autonòmiques. I l'acord suposa l'establiment d'un mecanisme que permetrà, cada any, determinar les necessàries compensacions econòmiques per a aquelles decisions que adopti l'Estat, ja siguin legislatives com d'ordre administratiu, i que comportin per a les comunitats autònomes un increment de despesa. Aspecte tan discutit i tan reivindicat en aquest Parlament i tan denunciat en aquest Parlament, quan en aquest Parlament s'observaven les repercussions de decisions adoptades per l'Administració central i que no s'havien dotat suficientment en àmbits com benestar social, la sanitat, la justícia i l'ensenyament.

Aquest principi de lleialtat institucional és un mecanisme que haurem de seguir, i en el marc de la Comissió de Valoracions haurem de fer el seguiment i l'observació de com es va executant, per tal de vigilar molt especialment en l'àmbit de la sanitat, l'ensenyament i la justícia les decisions que l'Administració central adopti en els futurs anys.

Això, cada any, el Consell de Política Fiscal i Financera presentarà un informe realitzat per un grup de treball format per comunitats autònomes i Administració central, és a dir, les comunitats autònomes seran part de la Comissió que elaborarà el document de valoració, i analitzarà les conseqüències i proposarà les compensacions. Bé, tot un mecanisme a explorar cap al futur.

I, finalment, deixi'ns fer-los unes reflexions sobre la repercussió econòmica, el principi de suficiència econòmica. Què representa tot això econòmicament per a Catalunya? Què representarà econòmicament per a Catalunya en els propers anys?

Amb tot, el nou model ens permet incrementar la suficiència econòmica per a Catalunya. El Govern de la Generalitat ha estimat l'aplicació d'aquest acord per a Catalunya, i l'acord ens proporciona al llarg dels propers cinc anys, uns guanys addicionals, a més a més, de l'acord ja existent fins ara, a més, uns guanys, amb relació a l'anterior model, de 772.000 milions de pessetes; 772.000 milions de pessetes no és una quantitat menor, és gairebé la totalitat dels impostos cedits, recaptats actualment per la Generalitat de Catalunya; 772.000 milions de pessetes obtinguts de més en cinc anys, amb una estimació moderada, com es recull en els documents lliurats a la Diputació Permanent i que podem després aprofundir-hi, no és una millora menyspreable, representa 124.364 pessetes més per ciutadà català, no 6.000 com s'ha dit reiteradament per algun diputat en aquesta cambra.

Aquest increment de recursos s'obté per diversos conceptes, per quatre conceptes. En primer lloc, per la nova aportació de recursos al sistema. Vàrem proposar al Govern que en aquest nou model hauria de permetre que les comunitats autònomes obtinguessin més recursos per atendre les seves competències. I, en aquest sentit, calia, abans que res, que s'incrementés l'aportació global de recursos al sistema, aspecte que l'any 96 no es va fer i que l'any 92 tampoc no es va fer. L'Administració central efectua una aportació de més recursos i aporta una quantitat addicional de 300.000 milions de pessetes en pessetes de l'any 99, que significa una aportació neta en l'actualització en pessetes del 2002, de prop de 375.000 milions de pessetes.

D'aquesta aportació, una part es destina a compensar les tres comunitats autònomes socialistes que no havien entrat en el model en l'anterior revisió del quinquenni, i que amb la seva decisió reconeixen que l'anterior quinquenni era bo i per això ara accepten entrar en el nou model. L'altra quantitat es destina a les dotze restants comunitats autònomes. Per aquest concepte, a Catalunya s'obtenen, el primer any, més de 53.000 milions de pessetes i aquesta dotació es projecta en els propers cinc anys de manera positiva.

En segon lloc, per l'evolució de la cistella. L'evolució de la cistella que evoluciona dos punts per damunt del PIB nominal, ens proporciona cada any més recursos. El primer any, 2002, representa per a Catalunya més de 24.000 milions de pessetes i la seva evolució és creixent en els propers cinc anys i ens permet un acumulat, fins a l'any 2006, de 421.000 milions de pessetes.

En tercer lloc, per la participació en els Fons específics sanitaris, els dos que els he esmentat, per compensar les despeses de ILT i per les despeses dels desplaçats i no residents, que és una estimació mínima la que ha efectuat el Govern de Catalunya, per ser moderats, hem estimat entre 5.350 i 8.000 milions de pessetes les previsible, diguem-ne, retorn de recursos per a aquests dos fons, i ens hem centrat en la quantitat més baixa, la

5.350 milions de pessetes. I, en els propers anys aquesta tendència és creixent.

I, en quart lloc, per la revisió del finançament de les competències en matèria de seguretat, dels Mossos d'Esquadra, que suposa, l'any 2002, 2.500 milions de pessetes, com els he dit, i que al llarg dels propers anys, fins al 2007, ens representa poc més de 22.000 milions. La suma de tots aquests conceptes ens dona 85.000 milions de pessetes el primer any, 2002. La projecció cap al segon any, 2003, 2004, 2005 i 2006 es fa amb una previsió moderada d'evolució dels impostos a Catalunya, que en els darrers deu anys han evolucionat amb una mitjana entorn de 2, 3 punts per damunt del PIB nominal. I el Govern de Catalunya estima amb una projecció del 1,4 de projecció de creixement de les recaptacions futures, amb una estimació moderada, mitjana. Pot haver-hi una crisi econòmica, no probablement, en aquests moments no tenim indicis que això pugui ser així, però fem una estimació moderada de l'evolució d'aquests impostos, i, als 82.000 milions del primer any 2002, es projecten per al 2003 i passen a ser 117.000 milions de pessetes. En el tercer any, 2004, passen a ser 151.000 milions de pessetes. En l'any 2005, en el quart any, passen a ser 188.000 milions de pessetes, i l'any cinquè, 2006, passa a ser 229.000 milions de pessetes.

La suma de tots aquests conceptes representa més de 770.000 milions de pessetes d'evolució addicional de recursos a Catalunya. És o no és una millora econòmica aquest resultat d'aquest acord de finançament?

Si, a més, es té en compte que es consolida cap endavant els guanys acumulats els darrers cinc anys, és a dir, aquestes xifres són només el que es projecte en els propers cinc anys, però si, a més a més, s'acumulen els guanys de l'últim acord dels darrers cinc anys i s'arrossega i es consolida, cosa que no tenen les comunitats socialistes plenament, perquè no es varen acollir al model l'any 96 i només tindran a partir del 99, si acumulem els guanys dels últims cinc anys i els consolidem en els propers cinc anys, el Govern de la Generalitat de Catalunya passa a tenir uns guanys addicionals d'un bilió, 687.000 milions de pessetes, és a dir, tot un increment de suficiència econòmica.

Per què no es reconeix que això és un avenç? Quan és molt millor quantitativament que el darrer acord de fa cinc anys? I quan ens aporten més recursos dels que es van aportar fa deu anys amb el Govern Socialista? I quan aporten molts més recursos que els que es van aportar fa quinze anys amb l'acord de revisió del finançament, també amb el Govern Socialista?

No hem dit mai que aquest acord sigui la setena meravella –no ho hem dit mai. Hem dit que és millor que tots els que hem fet fins ara i que ens obre unes bones perspectives de futur, res més, això és el que hem dit.

Es milloren els recursos per habitant. Els nous guanys anuals que s'obtenen els propers cinc anys amb el nou model de finançament, aproximadament, com he dit, 772.000 milions, representen un guany de 124.364 pessetes per habitant; però, si a més es tenen en compte els guanys acumulats, passem, llavors, a una millora per habitant, de 271.000 milions de pessetes per ciutadà.

I si consolidem els deu anys obtinguts amb els dos acords amb el Govern del Partit Popular, la millora per habitant que es proporciona són de 370.549 pessetes per habitant.

El socialisme que governa a les comunitats autònomes –el socialisme que governa a les comunitats autònomes– diu que sí, diu que és bo. El socialisme que governa a les comunitats autònomes diu que sí, diu que és bo, per cert, el socialisme de rendes altes, de comunitats de rendes altes, i el socialisme de comunitats de rendes baixes que governen, diuen que sí, però el socialisme que està a l'oposició diu que no. Tot un paradigma, al meu entendre. La posició negativa del PSC amb l'acord, és evident que ha de partir d'una voluntat de seguir governant a l'ombra, perquè només el socialisme a l'oposició diu que no. (*Remor de veus.*) Tot el socialisme que governa diu que sí.

Per altra banda, respecto les posicions crítiques d'altres grups, d'Iniciativa i d'Esquerra Republicana. Òbviament són crítiques que es construeixen des de la distància de la responsabilitat de Govern, òbviament, però les respectem. El testimonialisme polític és molt fàcil d'administrar, però el respectem. El que és difícil és governar amb diàleg, prendre acords positius per al país i fer avançar l'autogovern de Catalunya. Voldrien anar més de pressa, ben segur que sí. Voldrien més, ben segur que sí, nosaltres també. Voldrien anar més enllà, ben segur que sí, nosaltres també. Ho podem entendre, però el que no es pot, és no acceptar que amb aquest acord avancem i que ho fem amb una bona direcció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

La sessió es reprendrà aquesta tarda, a les quatre.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del matí i deu minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, els consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar Social i el conseller d'Interior.

El president

Es reprèn la sessió.

Prosegueix, ara, el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. L'ordre d'intervenció serà de menor a major. Per tant, té la paraula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyores i senyors diputats, senyor president, aquest és un tema que té una gran transcendència, d'una gran dificultat perquè l'opinió pública l'entengui, i que ha estat constantment objecte d'allusions per part de tots els grups polítics.

Aquest matí, ens recordava el conseller l'Estatut. No ha citat en cap moment quelcom molt important de l'Estatut, que és que l'Estatut dona com a objectiu, senyor Homs, arribar a la mitjana de població i esforç fiscal. I jo ja li llenço la primera pregunta: Com i quan som de propers en aquesta mitjana? Perquè, si vol anar a la història de l'aplicació de l'Estatut i de com ha jugat Convergència i Unió, recordin que al primer acord de finançament, que es va signar l'any 86, hi va haver un sol grup de la cambra, en la persona del seu representant a la Comissió Mixta de Valoracions, el senyor Emili Gasch, que va signar un vot particular que alertava que no era bona fórmula, com després vostès van reconèixer. Ho dic perquè, una mica més de modèstia, senyor Homs, quan presumeix que només el nacionalisme de Convergència i Unió ha estat defensant aquests plantejaments.

I ara ens porten una fórmula que és la del 91-96 perllongada, ampliada, que té la gran novetat que aquesta vegada vostès no es queixen. Fins ara, sempre firmaven, deixaven la ploma sobre el paper –i, amb això, el senyor Jordi Pujol és el rei del mambo a saber-ho fer– i immediatament venia la queixa. Aquesta vegada, com a mínim, no es queixen, sembla que no busquen la rendibilitat electoralista immediata de la queixa, però possiblement no es queixen perquè estan ben enxampats.

Lamento que no hi sigui el president en cap, que dic jo, el president de la Generalitat, perquè vull rellegir paraules textuales de quan ell es presentava davant de vostès a demanar-los el vot per a ser president de la Generalitat. No crec que hi hagi discurs més solemne en tota una legislatura. I en aquell moment demanava que Catalunya tingués recursos necessaris i que aquest seria el punt central del meu –del seu– discurs de cara als propers quatre anys. I deia que «no ho tenim tot». No només no és així, sinó que, si no millorem substancialment el nostre finançament i el nostre poder polític, no podrem fer bé aquell país que volem.

Dèficit fiscal insuportable. Les institucions i la identitat es veuran afectades; el mateix Parlament i el Govern. I deia que l'«objectiu» –sic– principalíssim per a un candidat a la investidura era un nou sistema de finançament que augmentés d'una manera substancial els nostres recursos. I deia el següent sistema: «Primer, recaptació per part de la Generalitat de tots els impostos pagats a Catalunya. Segon, distribuir-los d'acord amb una posició de reducció substancial del dèficit, començant pel 60% de l'IRPF», i no tinc temps de continuar amb tots els detalls d'aquesta fórmula. «Tercer, dotar la Generalitat de més capacitat normativa, i quart, fer de la Generalitat l'Administració gestora de tots» –torna a ser «tots»– «els impostos que es paguen a Catalunya.»

Això, ho deia qui volia que el Parlament –com ho va aconseguir– li votés la investidura, i és com s'hi com-

prometia; és una mica més solemne que el seu discurs, conseller, m'ho haurà d'admetre. No, no.., no és cap demèrit per a vostè. Molt més que el meu, encara, és el càrrec més important.

Aquest era el compromís que prenia el personatge que acaba d'entrar en l'hemicicle, davant d'aquest hemicicle, com a «objectiu» –sic– altra vegada, principalíssim d'aquests quatre anys.

En el mateix text –i no tinc temps d'estendrem-hi–, Jordi Pujol deia que demanava un acord català. El president en cap, no, però el conseller de Presidència sí, abans quan era conseller d'Economia. Va recollir el quant i va dir que volia un acord català, i ens va citar a rondes de converses, i ara se'ns presenta –torno a demanar-li excuses, senyor conseller– un nouvingut al Govern –fa molt poc que hi és– que diu que no, que no cal l'acord català: «És molt difícil, no cal. Ja hi ha diàleg.»

Senyor Homs –senyor Homs–, veu vostè justificable la paraula «diàleg» quan han tingut dos anys la Comissió Mixta de Valoracions sense reunir-se? Dos anys!, sense reunir-se. Veu justificable la paraula «diàleg», si quan es reuneixen els entreguen dos fulls en blanc? Veu vostè justificable la paraula «diàleg», si encara no ha facilitat a la Comissió Mixta, com li ho demana el membre de la mateixa, Emili Gasch, en una carta que ha rebut vostè ja, que li demana que allò, que no s'acabava d'entendre per què no els ho podien donar, que els hi donin, ja, les xifres que falten? I apella aleshores la Moció del Parlament.

Sí, hi ha una moció al Parlament, una moció votada per Convergència i Unió i per Esquerra Republicana. Entre aquesta Moció i l'acord que ens presenta avui hi ha la mateixa similitud que entre un ou i una castanya. És una befa per a Esquerra Republicana? És una befa per a tot el Parlament. Perquè en definitiva tenia majoria per dir que era un acord del Parlament. I aleshores, per acabar de reblar el clau –sona a acudit–, ens parla del gran paper de Convergència i Unió en aquesta negociació.

Vostè i el seu Govern, i el president, saben com van haver de córrer, quan el president Bono va donar el vistiplau a l'acord; després d'en Chaves, i a remolc, hi van anar vostès. Segons el conseller de Presidència, en declaracions de finals de juliol, setanta-dues hores abans que se signés l'acord, Mas preveu que el pacte sobre el model fiscal es tanqui al setembre. Dies abans, senyor Mas, «Convergència i Unió suplica más tiempo para negociar» –suplica más tiempo para negociar: «temps, si us plau, temps!» I l'acord ja estava tancat, i ara sí que em permeto jo anar a l'acudit. En el mateix diari: «Tiempo, tiempo! ¿Para qué quieren tanto tiempo? ¿Tan complicado resulta bajarse los pantalones?»

Vostès no van jugar cap paper significatiu en aquesta negociació; ho saben tiris i troians, que van ser presents a la mateixa. Vostè deia: «Sobre todo que parezca bueno el acuerdo.» Però, sobre la substància de l'acord, vostès no hi van jugar cap paper substancial.

En vint-i-quatre hores –i no tinc temps d'anar-li repassant declaracions de diaris– van passar de «temps» –«tiempo»–, a dir que era excel·lent; en vint-i-quatre hores, sense esperar el setembre, senyor Mas. No han

comptat en aquesta negociació –no hem comptat en aquesta negociació–..., Catalunya no ha comptat per res en aquesta negociació.

Senyor Pujol, quina és la conclusió? Vostè defensa, com jo ho defenso –he llegit paraules seves– al debat d'investidura: recaptació, gestió, per part de la Generalitat, i, òbviament, pagament de solidaritat. En deien «pacte fiscal» vostès, i valoraven en 700.000 milions el que obtindrien de benefici el primer any. No fa pas tant de temps d'això. Un model amb què nosaltres estem absolutament d'acord, que donés suficiència, que abordés el dèficit fiscal acumulat, que segons una publicació molt recent de la Conselleria d'Economia podia ser d'1 bilió i mig enguany, que toqués el tema de la inversió de l'Estat –10%, avui, amb el 16% de la població, senyor Pujol, creu que això és el pacte fiscal? Això es compleix amb el seu compromís d'investidura? Vostè ho creu, sincerament? És un incompliment flagrant? És la continuació de l'any 98, amb la cistella d'impostos, que és un pas positiu –després ens hi referirem–, incorporant la sanitat que estava prevista als acords del Majestic i el 96, i firmant ambdós principis. Els dos primers principis de l'acord diuen: «Estabilidad y generalidad», no la de Catalunya, eh? Vol dir «estabilidad» a llarg termini –molt més de cinc anys– i «generalitat». Un acord que, per a ser retocat, requereix l'acord de tots i de totes les comunitats autònomes.

Ja sé el que diu la Constitució, senyor Homs, i el que diu l'Estatut. Però vostès acaben de signar aquests dos principis.

Segon aspecte: les dades. És clar, si ens hem de fiar de les que ens facilita vostè... Ens dona l'acord que està a Internet, a disposició de qualsevol persona que sàpiga arribar a la xarxa. Ens donen les simulacions tres setmanes més tard que les ha distribuït als mitjans de comunicació, i les projecta –això, sí– amb un esplèndid projectador de PowerPoint tres setmanes després que ja estan en els mitjans de comunicació. Ens dona un document de criteris de la Conselleria, elaborat a darrera hora –parlo dels parlamentaris, perquè la Comissió Mixta encara la té *in albis* respecte d'alguns d'aquests temes. I és veritat que ahir a les 7:21 de la tarda –no sé si és el senyor Carnicer qui no ho va rebre; servidor, a les 7:21 de la tarda, ahir– rebo un document que es titula «resposta al senyor Martí Carnicer» –que vostè ho ha dit aquest matí–, en el qual no afegeix res de nou, sinó que, a més, té la transparència d'afirmar que «l'acord signat no s'ha de calcular per l'any 2002» –i tot el que han distribuït a la premsa es basa en l'any 2002–, i afegeix que el que faran ara –ho diu aquest document– és «respondre a una previsió seva» –una previsió seva–, «efectuada amb base a informacions disponibles»; no de l'acord: d'estadística per aquí i estadística per allà.

Continuem amb les simulacions. Les seves xifres, senyors del Govern, no són l'acord: són previsions, encertades o no, però són previsions. Per exemple, senyor Pujol, on són les balances fiscals que les Corts Generals van aprovar que es publicarien?; compromís del Govern del PP i que vostès van anunciar triomfalment «que ara sí». És una dada importantíssima per part del que estem discutint.

On és la publicació oficial de les balances fiscals? No hauria merescut un petit comentari per part del Govern, donat el flagrant incompliment, sobre una base damunt la qual ens poguéssim posar d'acord per continuar la discussió? On és el desglossament per partides? Després li ho precisaré. Ja li ho vaig dir a l'agost –sembla que continuem fent el sord al respecte.

Quina és la xifra de sortida? L'any 99, amb 1 bilió, 300.000 milions, o amb 1 bilió, 400.000 milions? M'és igual. Sap que les dues xifres –vostè utilitza en l'últim document una segona– estan 220.000 milions per sota del que va aprovar el Parlament de Catalunya el 99, el 98 per al 99? O sigui, avui ens porta xifres del 99 inferiors, de previsió, a les que varem aprovar en aquest Parlament. 200.000 milions per sota. Miri si ballen les xifres.

Sap vostè que, si la «restricció inicial» és la que hi ha en el document, l'única xifra que hi ha en el document, per a totes les comunitats autònomes, que són vuit mil i escaig bilions..., vuit bilions, perdó, està un bilió i escaig per sota del que van pressupostar totes les comunitats autònomes l'any 99, però amb menys comunitats que tinguessin sanitat. Suposo que se m'entén: un bilió i escaig per sota sense, a més, haver generalitzat la sanitat. Em poden dir una cosa tan senzilla, senyors del Govern...?, m'ho poden dir?, de la restricció inicial, de la xifra de partença –perquè, si no, no sé què discutirem ja–, quina part ve d'impostos, quina part de fons de solidaritat i d'altres conceptes? Jo li ho vaig demanar a l'agost i continuo sense saber-ho. El senyor Carnicer ho torna a demanar i continuem sense saber-ho. Un desglossament tan senzill! Ens ho pot donar?

S'ha presumit molt que tenim el 86% d'ingressos provinents de fonts tributàries. Mentida. Rectifico. Retiro «mentida» perquè el de les xifres sempre és un ball de bastons. Modestament, a nosaltres ens sembla que passem escaig del 50%. Es diu arreu que l'estàndard dels estats federals descentralitzats és un 76%, però aquest matí l'ha dita molt grossa, senyor conseller: que Alemanya s'aproximava a Catalunya. Miri, nosaltres podríem aspirar al 100%. Sap quant té el *Land* de Hessen? O Baden-Württemberg? O quant té Alberta? O Ontario? O British Columbia? Ho deu saber perquè té assessors a palades perquè li ho diguin. Superen el 110 i el 120%. Algunes estan obligades a retornar-ho per sistema de solidaritat i compensació; altres, no.

O sigui, no fem jocs malabars, ni vendre motos absolutament innòcues que, a més, d'aquí a poc temps, quan vingui la campanya electoral d'aquí a dos anys, la queixa sí que sortirà aleshores, la plorera a què ens tenien tan acostumats que ara no poden fer perquè estan enxampats. No facin tal vexació de les legítimes aspiracions nacionalistes que un país que té un dèficit fiscal importantíssim, que té una personalitat històrica, sigui tractat d'igual a igual i no com ens ho han presentat, maquillant, però d'una manera absolutament barroera perquè ni el maquillatge serveix, aquest tipus d'acord.

Podem parlar de la sanitat. Vostè pot dir, en veritat, i li ho he dit jo també abans, que és una incorporació positiva. Sap que estava en la lletra de l'acord del 96 que,

quan s'haguessin generalitzat les competències de sanitat, s'hi incorporaria al sistema de finançament. Per tant, torno a dir-li: esborri el concepte de nou. Però, hi és amb imprecisions tan manifestes –i ara li llegiré el text del que s'ha signat– com: «Al igual que en los otros bloques de financiación, se establece el mantenimiento del *statu quo* anterior mediante la utilización de los fondos adicionales que fuesen precisos». És molt quantificat això, eh?: «los fondos adicionales que fuesen precisos». Amb quins paràmetres, qui ho decidirà, sobre quines bases... I d'això en va ple, de formulacions d'aquestes. Que depenem més de la negociació del tracte polític en cada instant que de la quantificació rigorosa. Llapis i paper, que és molt senzill –no és tan complicat–, per saber què correspon per fer front a les necessitats més elementals que hi pugui haver, per part de la població de Catalunya, en un tema tan important com és el de la sanitat.

Li he citat abans el tema de les inversions estatals. Vostè ja ens va dir: «Oh, això ja ho veurem en els pressupostos generals de l'Estat». Clar, allà és el lloc, però aquí estem discutint sobre el finançament de Catalunya, la qual cosa vol dir sobre el finançament de les polítiques per a la gent de Catalunya. Aquest Govern, què té sota el braç del Govern del PP? –Parèntesi. «Mai pactaré amb el PP», eh? Recordin-ho. Campanya electoral del 99: «Mai pactaré amb el PP». Tanco parèntesi.– Què tenen sota el braç, respecte al Govern del PP, de compromisos d'inversió estatal? Ens ho pot quantificar, senyor conseller? Una altra pregunta ben senzilla. Podem preveure quin és el percentatge de les inversions estatals que hi haurà envers Catalunya en el proper exercici pressupostari? Ho dic perquè és una dada elemental per continuar la discussió i per parlar de si hem complert el dèficit fiscal.

I la Unió Europea? O és que no en formem part de la Unió Europea? Clar, finançament autonòmic i Unió Europea... Document intern de Convergència Democràtica: «És importantíssim lligar el finançament autonòmic amb el plantejament europeu.» Bé, lliguem-ho. Quines són les expectatives? No podem quantificar en un debat de pressupostos sobre les previsions que vostès en una taula han negociat amb el Govern espanyol? O és que ens hem de creure que han fet com aquell –que no pot fer– que va a comprar un pis i diu: «No, el preu és el de menys. Fem simulacions». Tants mesos negociant i ni una xifra més enllà d'una estadística basada en el 99?

I del règim foral? Un altre joc de mans aquest matí. Ens hi aproximem –se'ns ha dit– perquè tenim a les nostres mans la capacitat de l'esforç fiscal i la cistella. No, no, ens hi aproximem si tenim cada vegada, igual que ells, les mateixes pessetes per servei per habitant. Són faves comptades. Tenim, senyors del Govern i senyor conseller, la mateixa quantitat de pessetes per servei per habitant que Navarra? Pregunta. Ho tenim? M'ho pot contestar, senyor conseller? Sap perfectament que som ben lluny d'això i que no ens hi hem aproximat. No continuem amb els jocs de mans. No enganyem la gent. I tots hem convingut –no sé si el PP, perdonin; no ho recordo– que seria bo aproximar-se a les quantitats del règim foral.

I l'Agència Tributària quant a quantificació? Nosaltres –ho hem dit moltes vegades– som partidaris de suprimir l'Agència Tributària, com la que ha estat, dissortadament, de vegades, un cau de protecció de determinats interessos foscos, i seríem partidaris d'una Administració normal, transparent, però l'objectiu, que compartim amb el candidat a la investidura, és la possibilitat de recaptar i gestionar tots els impostos a Catalunya. L'hem incrementat aquest objectiu? O només hem fet que ampliar amb òrgans consultius els que ja estaven prevists l'any 91, en l'acord del 91, i en el de l'any 96? I ara què fem? Posem l'accent ara en l'Agència Tributària o no? Jo no li ho he sentit i li reitero que per part nostra hi ha un compromís per fer-ho.

Les xifres sempre són –torno a dir– un ball de bastons, però jo els faig una pregunta molt senzilla i la faig molt directament al president del Govern: Amb aquest acord, hi ha prou diners per a la suficiència autonòmica de Catalunya, senyor Pujol? Hi ha prou diners per a la suficiència autonòmica de Catalunya, senyor Pujol? Perquè s'hauria d'haver començat per aquí, la discussió; abans de la cistella. Una discussió serena, objectiva, seriosa, sobre el finançament, comença per determinar el volum de recursos segons nivell de govern, el volum de recursos segons costos reals de l'acció de govern. N'hi ha prou, senyor Pujol? Digui-ho a la ciutadania de Catalunya. Que no arribi a la ciutadania de Catalunya una mena de tripijoc entre nosaltres: «que si vostè està equivocat amb l'estadística, que si ha calculat malament...». No. Hi han prou diners en aquest acord per a escoles, per a hospitals, per a carreteres, per a canals, etcètera? És aquest el nivell que vostè desitja? No com a desig ideològic o animós. No, no. Com a governant que té una experiència prou consolidada. Amb aquest acord –li pregunto– n'hi ha prou? És suficient?

Miri, el seu conseller d'Economia ens va dir: «Cada acord que firmem és un avenç. Tenim més diners i més poder.» Dictadura de Franco: «Año 1950: mil teléfonos. Año 1960: diez mil teléfonos.» No faltaria sinó! Excepte en catalanets i catalanetes, en nombre, hem anat sempre endavant. Amb això últim, no. És clar, no podem dir com a argument d'explicar la bondat d'aquest acord que ens han donat més diners.

Ara, jo li faré un «auto de fe» i li crec totes les xifres que ens ha donat. Totes, totes valen. Faig un «auto de fe». Al mateix temps, agafo el pressupost de la Generalitat i, al pressupost de la Generalitat, li aplico un creixement vegetatiu i em dóna, al final del període, que ha crescut amb 1 bilió 400.000 milions de pessetes. Creixement vegetatiu. I vostè ens diu que creixerem 1 bilió 600.000, 200.000 milions més, durant cinc anys. Amb aquests 200.000 milions més, farem les carreteres, la sanitat; farem tot el que està fent cultura, etcètera; pagarem el deute i ens comprometem a retornar el que en sistema alemany, no federal de finançament, sinó de construcció d'infraestructures, ens tocarà retornar? Creu que els números quadren? De debò? Torno a dir: a partir dels seus números. Com farem política? Amb els seus propis números més de dues terceres parts de cada any han d'anar a retornar la càrrega del deute. Ens anem reduint el marge per a l'acció política.

Nosaltres creiem que d'aquests 770.000 que diu que vindran nous... Eren 700.000 amb el pacte fiscal, sols amb un any, però d'aquests que vindran, 770.000 nous amb cinc anys, una part de ja el sistema anterior. Faci als seus experts simular què hauria passat si haguéssim continuat amb el sistema anterior aquests cinc anys i compari les dues xifres. I si les té les pot expressar a la tribuna, sinó li ho recordaré jo després. Què passa si perllonguem l'anterior sistema comparat amb els «grans guanys» que obtenim amb l'actual sistema. I voldria que, modestament, s'entengués per part de la majoria que si el nostre Grup posa l'èmfasi en dèficit fiscal –diguin-li com vulguin; hi ha d'altres que fan servir l'expressió «deute històric»–, dèficit fiscal acumulat, és perquè hi ha consens entre moltes forces polítiques a reconèixer –potser no el volum: el podem fer variar–, però que això existeix.

I li faig una tercera pregunta, senyor Pujol: s'escurça amb aquest acord? Digui a l'opinió pública, que avui vostè no intervindrà, però digui-ho quan fa conferències al Cercle d'Economia i a ESADE, i quan fa actes «por ahí»: digui si amb aquest acord s'escurça el dèficit fiscal. Expliqui-ho. Aquest acord estable i general per a tants anys.

I quina part d'aquests nous recursos pensa destinar la Generalitat als poders locals, absent absolutament en tots els seus discursos.

Ja que encara estem a la suficiència, per què es passa, com qui trepitja ous, sobre el tema cabdal de qualsevol sistema de finançament autonòmic, que és l'anivellament?

El senyor conseller, en nom del Govern, ens diu: «de cinc fons, tres participarà Catalunya». Una pregunta per a vostè, senyor Homs, que la deu tenir més que resolta: ens pot quantificar en cadascun d'ells què ens pot provenir en l'exercici del primer any, eh? No li demano que simuli. No. El primer any, què ens ve de cada un dels fons aquests? Que ens vindran diners? No ho ha dit. Per què en l'estadística final de l'acord, on se suposa que no hi ha cap d'aquests fons, que són purament ingressos tributaris, Catalunya està per sota la mitjana? Per què? No compta aquí la solidaritat? Per què no arribem al 100%? M'ho vol explicar? A l'acord firmat, eh? I a l'únic full que hi han xifres! Home, si és un acord per anar a l'equiparació, per què estem per sota de la mitjana? Torno a dir: allà no hi ha..., en aquella estadística, en aquella columna, no hi ha tot el que correspon als cinc fons dels quals diu que en rebem tres i que li demano que em quantifiqui en què rebem aquests tres.

I, per últim, ens parlen de la potestat normativa, modestament ampliada, eh? Modestament ampliada. A l'IRPF la tenien sobre el 15% –per cert, no en varen fer pràcticament ús–; ara l'ampliem un 18%, sempre sota l'amenaça que no hi hagi una reforma de l'IRPF a nivell de l'Estat. Si canvia la base de l'IRPF, a can pistras, eh? Això també ho estan amagant a la gent; ja els va passar una vegada, eh? Si canvia la base de l'IRPF, sobre la qual no tenim cap capacitat, això també canvia sensiblement, totes les simulacions, etcètera.

Capacitat normativa amb l'IVA..., no gaire. Clar, potser pot dir-me: «tretze impostos»; no, vostè sap que n'hi

han tres que són realment fons d'ingressos substancials per a qualsevol acció pública. Gasolina per a sanitat –avui no hi ha posat gaire èmfasi, a l'agost sí que n'hi va posar–, és un tema europeu; bé, serà una qüestió a discutir.

Quins són els criteris que pensa seguir aquest Govern sobre la potestat normativa? Segurament aquesta és la pregunta que interessa més al carrer. Ens apujaran o ens abaixaran els impostos? De tot el que discutim aquests dies nosaltres, el que més deu interessar la gent que queda llunyana d'aquestes trifulgues és: pujaran o baixaran, els impostos? Què farà l'actual Govern? –amb la petita o gran capacitat normativa que hagin adquirit; no entro a discutir-li això ara. Podem saber...? Perquè els pressupostos han d'entrar a aquesta cambra d'aquí a poques setmanes. Podem saber quina és la disposició de l'actual Govern?

Recordo a les senyores i senyors diputats que, per exemple, aquest Govern que tenim, que és tan progressista, amb l'impost de transmissions, les «vivendes» de segona mà desgravaven més que les de primera mà. És curiós, eh? Va ser un exercici de potestat normativa per part de l'actual Govern; va tenir la capacitat de normar sobre un impost i ho va normar així. Ens pot dir, ens poden dir, senyors del Govern i senyor conseller, quines són les previsions que pot escoltar aquesta cambra sobre la capacitat normativa?

Senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup torna al que deia al principi: aquest és un tema d'enorme transcendència. I és molt lleuger dir: «El consens, no, no es pot fer, s'ha acabat.» Imaginin vostès que s'hagués anat a negociar aquest acord amb un consens, si no unànime, de la pràctica totalitat d'aquesta cambra, com demanava el candidat a la investidura quan deia, textualment, que abans de negociar calia un debat i un acord al Parlament. Està al discurs d'investidura. Per què per enèsima vegada s'hi ha renunciat? Per la mateixa raó per la qual no s'han pogut donar dades. Si ens queixem que a la Comissió Mixta no hi ha informació, si ens queixem que aquí no arriben les dades, si ens queixem que no busquen el consens, només té una resposta: perquè no poden. Suposant que volguessin, que seria molt «brincar» la seva tradició de prepotència, no poden, perquè no els ho permeten aquells que no pactarien mai. I aquí està el final del tema. I per això temps el dijous, i fantàstic el divendres. Amb el gran paper de Convergència i Unió.

Senyores diputades i senyors diputats, per part nostra, com a mínim, més enllà de la cistella de la incorporació a la sanitat, caldria que aquesta cambra, ara, demà amb resolucions o més enllà, preveïés garanties d'igualtat de rebre els mateixos diners per persona per servei –per què el ciutadà de Badalona no és igual al d'Alcorcón o al de qualsevol altra població, en rebre diners de la seva Administració per a l'ensenyament?–, una transparent capacitat de solidaritat territorial, de reequilibri, una participació plena en la gestió de les tasques tributàries...

El president

Senyor diputat, hauria d'anar acabant...

El Sr. Ribó i Massó

Acabo. Un compromís d'un increment substancial de les inversions de l'Administració central a Catalunya, una reforma del Senat –que alguna cosa diu en tots els sistemes federals i autonòmics sobre el que ens ocupa, i aquí no pot obrir la boca– i més recursos per als poders locals.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Ara té la paraula, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira. *(Pausa.)*

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, la saviesa popular aconsella sempre començar pel començament; doncs, comencem-hi. Catalunya va fer malament la transició política. Catalunya va començar a caminar en l'autonomia política malament. Catalunya venia dels precedents històrics dels anys trenta, un estatut d'autonomia, un parlament, un govern, una policia pròpia, una oficialitat lingüística, consciència nacional, l'estalvi de no haver d'inventar una tradició ni un imaginari col·lectiu, ni una simbologia, ni una identitat, ni una voluntat d'autogovernar-nos. Això ja ens ve de lluny, dels rebesavis, que deia el poeta. Hi ha, doncs, no només una realitat nacional, sinó també uns drets històrics anteriors a la Constitució espanyola, anteriors a aquest Estatut, a l'altre i al que ens pugui venir en el futur.

Deia el president de la Generalitat Josep Tarradellas que, amb hisenda pròpia i amb policia pròpia, hi havia autonomia política i que, sense, el que hi havia era pura i simple descentralització administrativa. I deia Ramon Trias Fargas, denunciant l'amenaça d'un mal finançament per a Catalunya –i això li va comportar la seva actitud davant de la LOFCA–, que aquesta seria la crònica d'una asfíxia premeditada, i tenia raó. Assegura el refranyer que qui sembla vents collirà tempestats, i així ha anat. Catalunya comença el segle XXI pagant les conseqüències, carregant els neulers de la mala política de finals del segle XX.

Esquerra, des d'allò que el conseller anomena el nostre «testimonialisme» –ja hi tornarem al final, senyor conseller, en això– sempre hem dit el mateix, sempre hem defensat el mateix. Tenim, doncs, legitimitat històrica, credibilitat i coherència en les nostres posicions des del començament, quan hem dit que els impostos dels catalans i les catalanes han de ser recaptats i administrats a Catalunya i des de Catalunya, com pensen més de dos terços de la societat catalana. Perquè, de qui són, si no, els impostos que es generen en un territori concret? De qui els paga?, o de qui els rep i els administra?

Del 79 ençà reclamem la fórmula del concert econòmic, com la comunitat autònoma basca i com Navarra. I el 93 ja vam fer una campanya pública de suport a aquest model de finançament, amb més de nou-cents actes per tot el país, i un acte també al parc de la Ciutadella.

Vam començar a treballar en la popularització de la noció de «dèficit fiscal» i, juntament amb vostès, Convergència i Unió, vam impulsar la creació d'una comissió d'estudi sobre el concert econòmic com a sistema adequat per al finançament de Catalunya. Quan vostè abans, senyor conseller, s'hi referia, l'expressió aquesta de «concert econòmic» li ha passat per alt.

La nostra posició, doncs, és clara, catalana i coneguda. Què han fet vostès durant vint anys? Quina ha estat l'estratègia de Convergència i Unió durant vint anys? Doncs, prioritzar la política espanyola, centrar tots els seus esforços a tenir influència a Madrid. Per tenir-la la coalició, vostès, els seus interessos, no els de Catalunya com a país; qui ha de comptar és el país, no el partit, per més que sigui el seu. I això ha comportat, en primer lloc, la provincianització evident de la política catalana. El president Pujol deu recordar aquell debat de política general en què ens convenia i ens recordava de l'existència d'una política catalana; ens deia: «Existeix, la política catalana.» Resultats magres en massa terrenys, i, sincerament, en la seva obsessió per arreglar Espanya, una mica més i encara ho aconseguiran.

Crec que el conseller s'ha quedat curt en els elogis a l'actual model de finançament. Aquest model no sols és el millor dels últims vint anys: és el millor des de la matinada de l'11 de setembre de 1714, pam dalt, pam baix. Si badem gaire i continuem bevent a galet, aviat diran que hi ha les piràmides d'Egipte, el far d'Alexandria, el colós de Rodes i aquest model de finançament. Home, conseller, en confiança, és clar que aquest model és millor que tots els models d'abans, però és que els models d'abans eren un grandíssim desastre per a Catalunya, per a la gent, per a les empreses, per al territori. I aquest és només un desastre gran; mitjanet, si vol, però desastre. Hem anat del no-res a la misèria. No ens vulgui fer passar bou per bèstia grossa, que no és el cas. Abans ens clavaven deu garrotades, i ara ja només en rebem nou. Fantàstic! El nostre portaveu, en Josep Huguet, diria: «Abans se'ns quedaven, de mil pessetes, se'ns les quedaven pràcticament totes; ara ja ens en tornen cinquanta.» Vist així, té raó. És millor que el que teníem abans. Qui sap, per aquesta via, potser d'aquí a cinquanta anys, seixanta, setanta...

No és un bon model, i vostè ho sap. No és el model que reclamava aquest Parlament, i quan vostè es referia al consens..., deixi-me-li dir que totes les coses es poden mirar des de perspectives diferents. El model que va aprovar aquest Parlament només va tenir un sol partit que hi va votar en contra, un del sol: els seus únics aliats. Ni és el model que ens venia l'actual conseller en cap, ni és el famós pacte fiscal del programa electoral de Convergència i Unió.

Segons la premsa, abans de l'estiu, vostè mateix sembla que va arribar a posar el càrrec a disposició davant les crítiques internes del Govern; l'exsecretari general de Convergència i Unió el considerava en aquell moment políticament inassumible; el conseller en cap, davant la imminència de la golejada, demanava pròrroga, suplicava temps per continuar negociant el setembre, perquè sap, sabia, veia, s'adonava que no era el model que convenia a Catalunya.

Passa l'estiu i què tenim? Doncs, tenim que l'amenaça es converteix en realitat. Tenim un mal model ja aprovat pel Partit Popular, per Convergència i Unió, pel Partit Socialista –amb presència fraternofederal, això sí, de màxims dirigents catalans–, però tenim també crítiques, decepcions, disconformitats a l'interior de Convergència i Unió. Diguem-ho clar: l'acord que s'ha aconseguit és l'acord que el Partit Popular volia. Jo ho penso; no sóc jo qui ho diu. Qui ho diu és Pere Esteve i Abad, exsecretari general de Convergència Democràtica, a la revista *El Temps* d'aquesta setmana. I continua: «El que volia Convergència és un plantejament que tothom coneixia i que no s'ha pogut negociar amb el PP.» En què quedem? No s'han passat hores negociant, senyor conseller? «Per tant» –continua l'al·ludit eurodiputat–, «si triem com a referència el que pensàvem que calia, l'acord està molt lluny.»

Per què diem que es troba lluny del model anunciat pel conseller Mas i de les condicions aprovades per aquest Parlament? Ho diem perquè l'acord aprovat per aquest Parlament deia que el dèficit fiscal s'havia de reduir fins a límits similars als d'altres territoris europeus de rendes semblants a la nostra. Podíem acostar-nos a les regions alemanyes, als *Länder*, que tenen un dèficit fiscal entorn del 5% del producte interior brut, quan aquí rondem el 9. «Els ingressos» –deia també– «han de situar-se entre la mitjana de població i esforç fiscal, com diu l'Estatut.» Lluny, doncs, encara també d'aquesta realitat, que, per cert, vostè no s'hi ha referit ni un sol instant. «El nou model s'ha de basar en l'acord bilateral Generalitat-Estat.» I encara es deia: «Només es pot participar en el Consell de Política Fiscal i Financera a efectes de consulta.» Això no té res a veure, senyor conseller, amb el que ha passat: model de generalització total, pacte d'Estat i, la bilateralitat, el més calent és a l'aigüera.

Ha de ser possible recuperar a curt termini el dèficit de dotació de capital públic a Catalunya. Doncs, no; això no es resol; hi ha una millora evident, petita, però que no resol els dèficits acumulats, estructurals, de capital públic a Catalunya durant tants anys.

L'Estat ha de reduir substancialment el pes en els recursos públics. L'Estat continua, malgrat tot, ingressant molt més que el que, de fet, es posa sobre la taula per coordinar, per repartir entre les autonomies.

I encara deia «el nostre acord», el d'aquest Parlament: es referia a un sistema transparent de solidaritat i de balances fiscals. Les balances fiscals continuen en la clandestinitat, fent befa d'un acord del Parlament espanyol, perquè seria la foto exacte, precisa, de l'esforç de la gent que fa dècades que treballa, que s'espavila, que paga i que calla.

Un altre punt de l'acord: «La Generalitat ha de ser administració única en matèria tributària.» No ho hem aconseguit, no serà de la Generalitat, l'Agència Tributària. Hi participarà com a organisme consultiu. Però amb el que ens podem trobar també és que l'Estat, per primer cop, comenci a treure el nas en el control dels impostos cedits. I continuava encara l'acord: «La Generalitat tindrà capacitat normativa sobre tots els impostos cedits.» Evidentment, lluny d'això. I deia encara

l'acord: «La Generalitat ha de participar en tots els impostos generats a Catalunya.»

Entre els percentatges que anunciava en una conferència sonada l'actual conseller en cap del Govern de Catalunya, els percentatges de l'acord d'aquest Parlament i al que s'ha arribat, hi ha, evidentment, una distància enorme. Els serveis sanitaris s'han d'incorporar al finançament general. És veritat. I s'hi han incorporat. Hem de veure, però, fins a quin punt això ens permet garantir de manera suficient aquells elements diferencials que tenim: usuaris exteriors, cost diferencial de la vida, piràmide d'edat, un 25% de la població immigrada total de tot l'Estat i el fet de no poder intervenir en determinats elements que són clau amb relació a la sanitat.

«Coresponsabilitat fiscal», deia també l'acord d'aquest Parlament, que vol dir –ho deu voler dir– capacitat normativa plena, que deu voler dir capacitat de recaptar impostos, i si no hi són, ens trobem també lluny d'allò que apuntava l'acord.

«Cal traspasar a la Generalitat la participació actual de les entitats locals en el tribut de l'Estat.» Res, d'això no se'n diu res.

«Cal arribar a una veritable autonomia financera.» I es feia referència a un pacte fiscal bilateral, que vol dir entre dos, Estat - Generalitat.

Continuem, doncs, sense tenir la caixa. No podem modificar, segons la nostra conveniència, el flux que arriba a aquesta caixa. Perquè tampoc tenim la plenitud de la capacitat normativa per poder-ho fer. Això és el que tenim. I davant d'aquí, òbviament, constatant que, d'aquell acord ben poca cosa se n'ha complert, com tampoc d'aquells punts que el mateix Grup Parlamentari Socialista posava com a fonamentals dels seus vuit punts, pràcticament només dos han estat convertits en realitat. No compari la mateixa actitud de determinats presidents de comunitats autònomes del Partit Socialista, aquelles que vostè anomenava de renda baixa, amb aquelles que tenen un dèficit fiscal, i amb els quals se suposa que nosaltres hauríem de ser, no només per motius de dèficit fiscal, sinó per altres elements, molt més propers, com el president Antich o el president Iglesias, que han dit, per cert, que el model era un model imposat. I que el que no podien era, evidentment, quedar-se'n fora, però ho han dit en públic, han expressat en públic les limitacions d'aquest model.

Un es demana què poden tenir vostès, quines vinculacions poden tenir, vostès, de proximitat, fins i tot de cultura política, amb el president Rodríguez Ibarra, Chaves o Bono, que no tinguin, per exemple, amb el president de les Illes Balears o d'Aragó.

Resol, senyor conseller, aquest model, el dèficit fiscal brutal, injust, escandalós, que suporta la societat catalana? No. Resol el dèficit històric acumulat d'anar pagant i callant, trinco-trinco, bitllo-bitllo durant anys i panys? No. Quan ens refarem d'aquest dèficit històric on se'n parla en el model? Què s'hi diu en el model? Res de res. Resol de debò algun dels problemes reals de la societat catalana d'avui? Aquest 9% del producte interior brut català no és només cosa d'enguany. Aquest

bilió i mig que cada any se'n va cap a Madrid i ja no torna fa massa anys que el patim i pesa com una llosa sobre el nostre desenvolupament, el nostre progrés, el nostre benestar, la nostra qualitat de vida.

Digui'm, senyor conseller, en quant es redueix el dèficit fiscal. En comptes d'aquest bilió i mig, en comptes d'aquest milió de pessetes per família de quatre persones que paguem com a impost d'hispanitat obligatòria, quant haurem de pagar? Quant en recuperarem a partir d'ara? Vostès s'han instal·lat en el pragmatisme sense perspectiva, han pensat només en la Catalunya de cada legislatura, amb la mirada curta, no en el país de demà, no en la Catalunya d'aquí a vint o trenta anys, amb la mirada llarga. La seva imprevisió està condemnant el país a viure escanyat en les seves possibilitats de creixement. Ens redueix el marge de maniobra. Limita la nostra capacitat per moure'ns amb comoditat amb els instruments adequats en un món competitiu i complicat. I això és l'autogovern.

Aquest no és un debat sobre el finançament, aquest és un debat sobre l'autogovern, perquè sense un bon finançament no hi pot haver mai un bon autogovern. I això qui més ho sap és Madrid. La seva modestíssima ambició política és la pròpia de la cultura política de la transició. Diuen, a més, que és el millor model possible, i justament s'ha aconseguit amb una majoria absoluta del Partit Popular. Doncs, què romanços van aconseguir vostès quan van fer el senyor Aznar president del Govern quan el PP no tenia majoria absoluta? Aquesta és la seva influència a Madrid? Resulta que les coses van millor que mai, millor que mai en vint anys, quan vostès no són necessaris que no pas quan són necessaris i decisius a Madrid. Qui ho entén això, qui ho pot entendre, això, senyor conseller?

Quan vostès tenien la responsabilitat històrica d'haver pogut fer estable un model de finançament just per a Catalunya, al marge dels canvis polítics, dels equilibris i les conjuntures electorals de cada moment, vostès no ho van fer i ara es queixen que ara ha estat impossible. Vostès van pensar només en el present i van deixar de banda el futur, i el futur ja ha arribat, senyor conseller; el futur és ara, ara som en el futur.

Ara asseguruen que han aconseguit molt, que s'han reunit molt, que han batut tots els rècords Guinness de reunions –no sé si també amb el senyor Jiménez-Reyna–, però altres, sense reunir-se tant, han arribat al mateix lloc i força abans que vostès. Alguns ja anunciaven, ja signaven, ja donaven el seu suport a l'acord de finançament mentre vostès encara pensaven ajornar-ho per al mes de setembre. Segur que són els únics que han demanat l'Agència Tributària, però si no ens la donen, ja m'explicarà vostè on és la victòria negociadora.

No sortirem d'aquí, Catalunya no sortirà d'aquí mentre el nostre present i el nostre futur continuï lligat a aquesta política curta de mides de seure a taula entre les quinze autonomies de règim comú. Vint-i-dos anys després del «café per a tothom», pensat per diluir-nos en allò que a Madrid en diuen el *mapa variopinto de la unidad de los hombres y las tierras de España*, tornem a ensopegar amb la mateixa pedra. I el conseller s'enroca en un nou «café per a tothom», versió finança-

ment, massa carregat de marro. Catalunya necessita plantejar les coses de tu a tu, directament amb l'Estat, perquè hi ha una realitat diferent. Hi ha un article 45 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya que quan parla del finançament fa referència a la mitjana, no només entre el pes demogràfic, no només entre la població, sinó entre la població i l'esforç fiscal. I vostè no s'hi ha referit en cap moment. I algú, no gens sospitós de pertànyer a allò que en diuen l'esquerra abertzale, com el catedràtic Alexandre Pedrós, ha dit que en aquest punt, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, des del mateix moment de la seva aprovació, està sent sistemàticament vulnerat. Vostè no hi ha dedicat, senyor conseller, ni mitja paraula.

I més singularitat, l'existència d'una comissió de valoracions, única entre totes les comunitats autònomes, que vostè l'ha reunida quan tot era dat i beneït, sense possibilitat de reconduir i millorar el model o, com a mínim, d'escoltar l'opinió dels experts que cada formació política hi ha enviat en representació seva.

És veritat, i no ho negarem, que més val això que tindre ara que no el que teníem fins ara. És veritat que aquest model és millor que el que teníem abans, és millor que el model de finançament a base de percentatges inventat pel Partit Socialista; és el millor en vint anys. Però ja hem dit abans que tots els models que teníem fins ara, tots sense excepció, no han estat bons per a Catalunya. Quan la guineu no les pot haver diu que són verdes, senyor conseller. I qui no es conforma és ben bé perquè no vol. Doncs nosaltres no ho volem. Nosaltres no volem resignar-nos a acceptar com a bo per a Catalunya allò que no ho és, perquè un mal model no pot ser presentat com un bon model.

Aquest model, senyor conseller, servirà per resoldre el tema de l'educació de zero a tres anys? Servirà per rescatar o disminuir els peatges de les autopistes? Per corregir les deficiències de la Catalunya rural o de muntanya? Per la gratuïtat dels llibres de text? Per millorar el sistema de pensions d'acord amb el nostre índex de preus al consum? Per un bon pla de regadius? Per reduir les cues als hospitals públics o concertats? Per adaptar-hi salaris, beques i prestacions socials de tota mena al cost de vida diferencial nostre? Servirà per això, aquest model, senyor conseller?

Hi haurà, per exemple, facilitats per accedir a sòl industrial com a Andalusia? A crèdits tous com a Castella? A renovar la maquinària industrial com a Galícia? A plans d'ocupació rural com al sud d'Espanya? Tindrem tot això, senyor conseller? Qui ho paga tot això, senyor conseller? Qui ho ha pagat durant anys i anys això i més?

Digui'm, si us plau, senyor conseller del Govern de Catalunya, quins nous plans, programes, projectes, podrem fer que no hàgim fet fins ara gràcies a aquesta meravella de model de finançament.

Quan fins ara reconeixien l'encert de moltes de les nostres propostes, però les rebutjaven per manca de recursos, d'ara endavant podem entendre que això canvia? Ara sí que «toca», que diria aquell? Indiscutiblement, aquest model és millor que el que patíem fins ara, però continuem tenint un mal model perquè ara tenim

el llistó aprovat pel Parlament, que aquest sí que ens serveix de referent i a partir d'aquest sí que podem comparar.

A més, senyor conseller, deixi'm dir-li que el seu estil negociador –no el de vostè particularment, sinó el del seu Govern– no ens ha anat bé per a Catalunya. Sembla, de vegades, vist de fora d'aquí, de vegades d'aquí també, de l'interior del país també, que..., com li ho diria?, com si anessin massa sobrats per la vida. Com si anessin amb unes maneres de fer de negociació clandestina, nocturna, secreta, que potencien una certa imatge egoista, interessada, insolidària de Catalunya.

De fet, hi ha qui ens veu com una mena de bandolers de camí ral, com una espècie de saquejadors de l'Estat quan, per desgràcia, en som el mecenes, els espònsors de les seves arque: paguem més que ningú, estem més malvistos que ningú, rebem menys que ningú. Quin panorama! Això no ho arregla cap exposició de Catalunya, oi?

Amb aquest model i amb el manteniment d'aquesta nocturnitat i opacitat, no contribuïrem a millorar la nostra imatge, mentre a la resta de l'Estat persisteix el xantatge de la mal plantejada solidaritat, que en el fons és una concepció beneficosubsiària de la solidaritat, entesa només com un deure obligat per part de la societat catalana cap a d'altres. Parlava vostè al matí de la proximitat amb el model alemany. Doncs, hi ha una sentència del Tribunal Constitucional alemany de fa un parell d'anys que assegura que qui faci aportacions a l'Estat Federal per sobre de la mitjana no pot rebre recursos per sota de la mitjana. I també diu que un *Land* amb dèficit fiscal com a conseqüència de l'esforç solidari amb altres territoris no pot perdre posicions relatives de riquesa. Per cert, aquí no només la seva opinió, sinó l'opinió dels federals d'Espanya, també ens hauria agradat sentir-la.

Mentre estem discutint el que estem discutint, avui, demà, també a Madrid es parlarà de la Llei d'estabilitat pressupostària, una llei profundament antiautonomista i antimunicipalista que impedeix l'endeutament d'aquestes administracions. Mentre discutim de finançament aquí, vostès contribueixen allà a escanyar una miqueta més el marge de maniobra de l'Administració catalana.

El tema no és si un millor finançament o no tan bon finançament, perquè, de fet, si això no va d'un canvi acompanyat d'un canvi amb profunditat de la inversió pública de l'Estat a Catalunya, aquí no haurem fet cap pas endavant. No és només qüestió de diners, senyor conseller, és qüestió també de dignitat, de valentia, de responsabilitat, d'ambició, de poder polític. No parlem només de finançament, parlem d'autogovern.

Deixi'm dir-li, des de la modèstia del que vostè anomena el nostre testimonialisme, que una Esquerra Republicana de Catalunya decisiva en el pròxim Parlament, que sigui clau en aquesta cambra en la pròxima legislatura, fixarà el canvi de model de finançament quan toqui com a objectiu prioritari, al costat de la reforma de l'Estatut. Més poder polític, doncs, per decidir nosaltres a casa nostra i no que d'altres decideixin per nosaltres i, a més a més, ens diguin «insolidaris».

Lamentablement, tot i que aquest model és millor que el que teníem abans, vostès han dit sí a un model que encara no és el bo, que Catalunya es mereix, perquè vostès han triat. Vostès estan enxampats, atrapats, condicionats pels seus aliats, els que vostès han triat. Vostès, amb la docilitat de qui està lligat de mans i peus, fa massa temps que diuen sí a tot. Vostès ho han triat. I han triat això malgrat les humiliacions, els menyspreus, les desconsideracions, els canvis de temps i d'humor permanents a què els sotmeten els seus aliats, als quals vostès voluntàriament han triat rebutjant-ne d'altres. Cadascú, doncs, té el que vol. I el que vostès volen, avui, ja no és el millor, lamentablement, per a Catalunya i per a la seva gent. Vostès ja només són capaços d'anar a Madrid a dir que sí. Ja s'ho trobaran vostès en el futur. Catalunya ja s'ho troba ara. I acabo.

Amb tots els respectes, senyor conseller, vostè ha parlat de testimonialisme dels que no governen –em sap greu d'interrompre amb el meu discurs aquesta animada conversa, em pot escoltar, conseller? Gràcies. Miri, els únics partits que han governat aquest país som nosaltres i vostès. Primer nosaltres i després vostès. Segon, hi ha qui dóna testimoni de cansament, de rutina, de manca d'ambició, de pura i simple dimissió. Hi ha qui el dóna d'illusió, de ganes d'avançar, de coherència, de dignitat, de voluntat per voler el millor per a aquest país i per a la seva gent. I tercer i últim: sense el testimonialisme heroic de milers d'homes i dones els anys 40 i 50, sense el testimonialisme valent dels anys 60 i 70, aquest hemicicle encara estaria tancat, vostè no hauria pogut parlar des d'aquesta tribuna i ara no seuria on seu. Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara, en nom del grup popular té la paraula l'il·lustre diputat excel·lentíssim senyor Alberto Fernández.

(Remor de veus)

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president, senyores i senyors diputats, en primer lloc, jo voldria agrair al Grup d'Esquerra per haver demanat aquest ple extraordinari i, per tant, de donar-nos, al Grup Parlamentari Popular, una segona, una nova oportunitat, per defensar un nou acord, un nou model de finançament autonòmic que clarament defensem com un acord positiu per a Catalunya.

Un debat sobre el finançament autonòmic que ja anunciem que per al Grup Parlamentari Popular tindrà continuïtat en el futur, en un futur immediat, en el debat de política general, a la moció d'autocensura del Grup socialista, als debats de pressupostos i a altres debats que segurament afrontarem en aquesta cambra. I, per això, el Grup Parlamentari Popular vol expressar la seva satisfacció de tenir l'oportunitat d'explicar, no pas de defensar, d'explicar, aquest nou model, que representa un veritable canvi de sistema en el finançament des d'aquesta possibilitat per a Catalunya que abans expressava.

Un acord derivat, d'una banda, d'una entesa institucional àmplia, perquè cal recordar que aquest acord de finançament té el suport unànim al si del Consell de Política Fiscal i Financera. S'ha dit, totes les comunitats autònomes a Espanya han expressat el seu suport a aquest nou model de finançament. Però és també evident que aquest acord és deriva d'una entesa política àmplia. Han expressat el seu suport el Partit Popular, el Grup de Convergència i Unió, el mateix Partit Socialista Obrer Espanyol i Coalició Canària. I això hi dona una estabilitat política, unes perspectives de futur, de defugir de la tradicional confrontació al voltant del finançament autonòmic, que ha sigut tradició al llarg dels últims vint anys a Espanya.

És un acord, per què no dir-ho, amb un comú denominador: el comú denominador de la presència del Partit Popular, des del Govern d'Espanya, el Govern de l'Estat, des de les diverses comunitats autònomes governades per la nostra formació i, per què no, d'un Partit Popular de Catalunya que, com sap perfectament l'honorable conseller, li va traslladar quines eren les directrius, les previsions, els trets fonamentals que havia de tenir el finançament futur de Catalunya. Li van fer arribar, en el seu moment, en la seva primera ronda de contactes, amb el conjunt de formacions polítiques, i que ara hem d'expressar la nostra satisfacció, perquè els continguts, l'abast polític d'aquest acord de finançament dona resposta satisfactòria i coherent a les previsions que al seu moment el Grup Parlamentari Popular li va traslladar a l'honorable conseller d'Economia.

I tot això malgrat que aquest matí ha tingut no sé pas si una pèrdua transitòria de memòria o una amnèsia selectiva, perquè ha parlat de les resolucions d'aquest Parlament de Catalunya, ha parlat de les resolucions que s'han votat en comissió, derivades d'uns acords entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana, i que no sóc jo el més indicat per dir si s'ha complert o no, però sí que em considero el més indicat per recordar que també hi ha hagut una altra resolució d'aquest Parlament de Catalunya, concretament en aquesta cambra del Parlament de Catalunya, en ocasió del recent, del darrer, debat de política general, en el qual el Partit Popular de Catalunya va impulsar una proposta de finançament per a Catalunya que va tenir el suport majoritari d'aquesta cambra i que els seus continguts tenen un clar reflex en l'acord de finançament.

Expressava la satisfacció i la vull expressar des d'una doble vessant. D'una banda, des del moment, del context, en què s'aprova aquest nou marc de finançament i, d'altra banda, quant als continguts de l'acord, quant a l'abast polític d'aquest.

Per què dic expressar la satisfacció del Grup Parlamentari Popular al voltant del moment, del context, en què s'aprova aquest model de finançament. Ho dic, d'una banda, perquè és un nou marc que s'aprova amb temps i sense precipitacions. Hem de recordar que s'ha aprovat aquest nou model quasi mig any abans que finalitzés la vigència de l'anterior model de finançament autonòmic. També li he de dir, senyor conseller, honorable conseller, que això, doncs, és un avantatge i és una mostra que s'ha treballat de forma intensa, com

deia, sense precipitacions i amb temps, i no pas ha de ser una oportunitat per poder-lo qüestionar, setmanes després de ser signat.

Dic quant al moment i el context perquè és evident que ens trobem amb una majoria absoluta del Partit Popular al Congrés dels Diputats, una majoria absoluta que ara es demostra que és una majoria absoluta dialogant. No és pas d'aquelles majories absolutes d'abans en què governava el Partit Socialista Obrer Espanyol i que, evidentment, ni dialogaven ni aprovaven models de finançament com el que en aquests moments tenim ja sobre la taula. Una majoria absoluta dialogant del Partit Popular, com ho demostra aquest acord ampli, de comunitats autònomes i d'espectre polític. És un acord polític recolzat pel Partit Popular de Catalunya des de la convicció i al marge d'aritmètiques parlamentàries.

I és evident, honorable conseller, que aquest nou model de finançament també posa sobre la taula que per aconseguir aquest acord positiu per a Catalunya, doncs, no calia recórrer a discursos poc rigorosos i tècnicament amb greus limitacions. Per aconseguir un bon acord per a Catalunya no calien campanyes publicitàries preelectorals. Per arribar a aquest acord positiu per a Catalunya no calia fer passar per l'adreçador ningú.

Però també és evident que, a més d'aquesta convicció i aquesta satisfacció que expressa el Grup Parlamentari Popular, aquest acord de finançament deixa enrere aquells discursos catastrofistes del Partit Socialista. Ara podem recordar alguns dels plantejaments que fa cinc anys expressava, s'hi referia, el Partit Socialista Obrer Espanyol, el PSOE: el senyor Almunia quan deia que l'acord de finançament pactat entre el Partit Popular i Convergència i Unió l'any 96 era una subhasta; el senyor Chaves únicament ho restringia dintre dels «vicis», que ell deia, dels acords entre el Partit Popular i Convergència i Unió, un mateix senyor Chaves, un mateix president andalús, que va afirmar que aquell acord entre el Partit Popular i Convergència i Unió de l'any 96 ens tornava a l'Estat asimètric que volia impulsar la UCD. Per cert, jo estic segur que de les files socialistes aquesta asimetria a què no fa molt de temps es referia el senyor Chaves que volia imposar la UCD, segur, segur, que tindran moltes coses a dir d'alguns federalismes asimètrics que sembla ser que alguns defensen des de Catalunya i des d'aquests escons a l'hora de definir la configuració de l'Estat.

També podem recordar com el senyor Solchaga deia que amb aquell acord perillava Maastrich, i tantes i tantes coses. Però és que el PSC també anava en la mateixa direcció. La veritat és que hem de recordar, i ara ho podem recordar, que el Partit Socialista de Catalunya i el PSOE han sigut coherents en les seves contradiccions, eren coherents en les seves contradiccions el 96 i continuen sent coherents en les seves contradiccions cinc anys després. L'any 96 PSC i PSOE coincidien a expressar el seu rebuig al model de finançament, però no pas en la seva argumentació. Perquè, d'una banda, el PSOE deia que aquell acord de l'any 96 era la constatació que el Partit Popular «había vendido España a precio de saldo a los nacionalistas», i vostès, el PSC, i ara em refereixo al Grup Socialista, deien que aquell acord era un negoci ruïnós a Catalunya. Ara, cinc anys

després, sembla ser que vostès evolucionen, però evolucionen a pitjor en les seves contradiccions. Ara ja no tan sols discrepen en el sentit de les seves argumentacions, sinó que, fins i tot, discrepen en el sentit del vot al voltant del nou model de finançament.

I no ens ha d'estranyar, no ens ha d'estranyar perquè pel Partit Socialista de Catalunya aquest model de finançament no és pas una oportunitat per a Catalunya, és un esglaó més en la seva estratègia de desgast del Govern i de criticar envers el Partit Popular. Saben perfectament els diputats socialistes que fos quin fos aquest acord de finançament vostès hi haurien votat en contra, perquè no els preocupa el finançament de Catalunya, els preocupa una mal entesa estratègia electoral de futur. I aquesta és la realitat. Com podia el Partit Socialista de Catalunya votar a favor d'un model de finançament que és l'acord més important dels últims i dels propers anys per a Catalunya? Quin discurs podrien mantenir al llarg dels propers mesos des d'aquesta cambra? No els interessa, com deia, el finançament de Catalunya, els interessa únicament desgastar el Govern de la Generalitat i criticar el Partit Popular. Però la veritat és que vostès han tingut mala sort. La bona sort que ha tingut Catalunya l'han tingut vostès *sensu contrario* al Partit Socialista. Perquè vostès han fracassat, perquè és un bon acord i perquè jo crec, sincerament, que vostès no esperaven el vot favorable del PSOE a aquest nou model de finançament. Aquesta signatura del PSOE al model de finançament és precisament el seu drama, perquè si aquest model és dolent per a Catalunya, el que s'està constatant, el que s'està demostrant és que la influència del senyor Pasqual Maragall en el PSOE és nul·la, absolutament nul·la, no hi pinta res, si l'acord és tan dolent com vostès estan dient.

I, *sensu contrario*, és evident que si l'acord és positiu novament vostès estan demostrant que posen per damunt dels interessos de Catalunya els seus interessos partidistes. De fet, és una estratègia habitual al Partit Socialista. Tots podem recordar com l'any 96 Bono, Chaves i altres presidents socialistes van rebutjar aquell acord de finançament. Cinc anys després han hagut de rectificar i, fins i tot, han demanat que puguin ser restituïdes les quantitats, els ingressos que han deixat de percebre al llarg dels últims anys precisament per anteposar els seus interessos de partit als interessos de Catalunya. I per això, afortunadament, no tan sols el senyor Pasqual Maragall no és president de la Generalitat, sinó que probablement –probablement– d'aquí a cinc anys..., ens hem estalviat d'haver de resoldre des d'aquest Parlament de Catalunya un reingrés de quantitats no ingressades per la Generalitat.

Jo sóc de la teoria, a més, que aquest ha sigut un acord des del convenciment a tothom. Molt sovint s'ha dit que hi han hagut partits que han enganyat institucions o altres formacions polítiques; en concret, es deia, per part del senyor Pasqual Maragall, que el Partit Popular havíem enganyat el president de la Generalitat. Jo estic segur que, ni Bono, ni Chaves, ni el senyor Ibarra, ni el senyor Rodríguez Zapatero, ni tampoc el senyor Montilla, el primer secretari del PSC, que va participar i va assistir a la reunió en la qual el PSOE va donar el vistiplau a aquest model de finançament, jo estic con-

vençut que el Partit Popular no té capacitat per enganyar aquests dirigents socialistes.

I en aquest sentit jo crec que el Partit Socialista de Catalunya hauria sigut molt més raonable, molt menys demagògic en apostar per un avenç molt important, per unes bondats d'un model que el temps demostrarà que són tremendament satisfactòries per al conjunt de la nostra societat.

Jo deia abans que havia expressat la satisfacció del Grup Parlamentari Popular des d'un doble vessant: dels continguts i de l'abast d'aquest acord. Deia «dels continguts» perquè aquest acord ve determinat per dos connotacions molt clares. Aquest nou model de finançament de Catalunya significa dos coses fonamentals i cabdals, alhora, per a Catalunya: d'una banda, més ingressos per a Catalunya, i, de l'altra, més capacitat de decisió, més capacitat per gestionar, des de Catalunya, el conjunt dels impostos dels catalans. I aquesta és la realitat del nou model.

Val a dir, senyor conseller, que és imprescindible –i això sap que el Partit Popular i el Grup Parlamentari Popular ho hem expressat en diverses ocasions– que el finançament de Catalunya no tan sols requereix més ingressos, sinó que també requereix una millor despesa; és a dir, eficàcia i austeritat en les polítiques de despesa, i el seu control en la perspectiva del dèficit zero. Però és evident també, honorable conseller, que avui podem constatar que hi haurà més ingressos. Després ho haurem de complementar amb aquestes millores de les polítiques de despesa, que el Grup Parlamentari Popular està impulsant al llarg d'aquesta legislatura diverses propostes en aquesta direcció. Però també hem de dir que aquest acord contempla dos principis fonamentals: el de la suficiència financera i el de la coresponsabilitat fiscal.

Es diu que sense autonomia financera no hi ha autonomia política. I aquest principi es veu ja clarament complert amb aquest nou sistema de finançament. Però hi ha també un element que el Grup Parlamentari Popular vol posar sobre la taula i que serà un dels eixos centrals d'aquí fins al final de la legislatura. El Grup Parlamentari Popular, el Partit Popular, constatem que Catalunya tindrà més ingressos, però Catalunya no ha de tenir, per això, més impostos. El Partit Popular defensem, hem defensat i hem aconseguit que, amb aquest nou model de finançament, Catalunya tingui més ingressos, però també els avanço, als membres del Govern de la Generalitat, que el Partit Popular defensarem que això no signifiqui que els catalans hagin de patir més pressió fiscal, hagin de pagar més impostos com en alguna ocasió, en un passat molt recent, ha succeït amb alguna cessió d'impostos, que quan han sigut transferits de l'Administració de l'Estat a l'Administració de la Generalitat, immediatament s'ha produït un increment de la pressió fiscal dels catalans. Pel Partit Popular, aquesta no tan sols capacitat de tenir més ingressos, sinó també aquesta capacitat de decisió al voltant dels impostos dels catalans que tindrem des d'aquest Parlament de Catalunya i que tindrà també el Govern de la Generalitat, no es pot convertir en l'excusa per incrementar la pressió fiscal dels catalans, sinó, ben al contrari, per impulsar noves polítiques socials.

Es tracta, per tant, honorable conseller, d'administrar millor les despeses i de gestionar amb eficàcia i amb sentit social les noves polítiques del Govern de la Generalitat, que es podran afrontar en un futur immediat, amb la millora d'aquest finançament de Catalunya, amb més despesa social directa i també amb nous i majors incentius fiscals a polítiques generadores de benestar. Aquesta és una estratègia, una actitud, una declaració de principis que serà fonamental en el futur, per part de la nostra formació política. I ho fem perquè aquest nou model és a més una aposta per l'eficàcia del sistema que garanteix, d'una banda, l'exercici de la coresponsabilitat perquè permet obtenir ingressos addicionals per tributs cedits com a diferència entre la recaptació normativa i la real.

Vostè n'ha parlat en la intervenció d'aquest matí: la sanitat, els Mossos d'Esquadra, finançaments específics per a Catalunya tenen resposta en aquest nou model. Aquesta sanitat que era, com deia, una reivindicació llarga en el temps i fonamental en la configuració de qualsevol estructura pressupostària a Catalunya s'inclou dintre del sistema i millora, a més, la seva evolució, que serà ja no pas en funció del PIB, del producte interior brut, sinó, ben al contrari, serà, a partir d'ara, en funció dels ingressos de l'Estat. I això és un avenç molt important. Com també és un avenç molt important per a Catalunya una reivindicació també malauradament molt llarga en el temps com és la creació d'un fons de sanitat per als desplaçats. I també altres aspectes del finançament específic per a Catalunya, com els Mossos d'Esquadra, que tindran un finançament de prop de 23.000 milions de pessetes fins a l'any 2007.

I tot això forma part dels continguts i de l'abast d'aquest acord que m'estic referint. I és evident que també, quan parlem dels continguts, quan parlem de l'abast, haurem de començar a parlar..., cada cop més, perquè hi ha aquesta capacitat de decisió des d'aquest Parlament de Catalunya, haurem de parlar cada cop més, també, de les fonts, de les fonts de finançament.

Qui ho havia de dir fa cinc anys, que avui estaríem debatent aquest model de finançament en el Parlament de Catalunya? Qui ho havia dit? No parlo de fa vint anys o quinze o deu, fa únicament cinc anys; fins i tot fa únicament poc més d'un any.

I per què ho dic això? Doncs, perquè si repassem els continguts i l'abast d'aquest acord podem constatar la importància d'aquest: cessió de tributs –successions, patrimoni, transmissions patrimonials...–, amb l'extensió de la capacitat normativa entre altres als béns mòbils, també actes jurídics documentats, i el joc, amb la màxima competència normativa; en les taxes, és evident que no hi ha modificacions atesos avenços anteriors; cessió..., quant a l'IRPF, una cessió del 33% amb la tarifa amb el màxim de la capacitat normativa; una cessió del 35% de l'IVA en funció de l'índex al consum, i que no pot ser d'una altra forma, és a dir sense capacitat normativa, per impediment no pas del Govern de l'Estat o de l'ocasió política, sinó per impediment, precisament, de la Unió Europea; una cessió del 40% dels impostos especials –hidrocarburs, tabacs i l'alcohol–; un 100% de cessió dels impostos d'electricitat o de matriculació.

Tot això defineix unes fonts de finançament molt importants, probablement com mai ens havíem plantejat a Catalunya, amb un mínim de rigor i amb un mínim d'objectivitat en el temps. Però és que, a més, hi ha també uns mecanismes que jo no vull dir que siguin complementaris sinó tan fonamentals com els anteriors. Hi haurà un fons de suficiència que aportarà la part de necessitats no cobertes per la capacitat fiscal, similar a l'actual PIE, és a dir la participació als ingressos de l'Estat. Es creen unes assignacions d'anivellació destinades a l'educació i a la sanitat per atendre situacions sobrevingudes especials, i val la pena dir que aquest és un element fonamental per poder aplicar-les a polítiques derivades de la immigració i dels seus efectes.

Hem de recordar, per exemple, que es reforcen les relacions de coordinació de la Generalitat amb l'Agència Tributària, com no podia ser d'una altra manera. Si augmenten les competències fiscals autonòmiques, si augmenten les competències del Govern de la Generalitat, és lògic que l'Administració autonòmica participi en la gestió dels tributs i avanci en altres organismes molt importants com poden ser, per exemple, el propi tribunal econòmic i administratiu de Catalunya, on es deixa oberta la possibilitat per avançar en el futur des del diàleg polític i institucional.

Per tant, a més, nosaltres creiem també –i ho volem apuntar en aquest debat– que, en paral·lel, hem de continuar treballant en unes qüestions que potser puguin ser considerades col·laterals, però no per això puguin ser menors sinó tot al contrari. Cal mantenir l'esforç inversor de l'Estat; això també és finançament de Catalunya. I en som plenament conscients des del Partit Popular. I per això podem dir que en aquest moment l'esforç inversor de l'Estat o, si ho prefereixen, les obligacions inversores de l'Estat envers Catalunya són superiors fins i tot a aquells moments inversors de l'Estat en moments clau de Catalunya i la ciutat de Barcelona com va ser la celebració dels Jocs Olímpics, o evidentment en altres negociacions pressupostàries dels últims vint anys. I al marge de parlar d'aquest esforç inversor de l'Estat que cal mantenir i cal incrementar els propers anys, també hem d'obrir el diàleg amb les associacions municipalistes per tal de definir i acordar el nou finançament local i les seves connexions amb el sistema autonòmic; qüestió que haurem d'abordar també en aquesta cambra i amb l'objectiu, a Catalunya i a tot Espanya, de definir i d'aprovar un model de finançament local abans que finalitzi l'exercici del 2002.

En definitiva, i per cloure, aquest model, a judici del Partit Popular, contempla importants avantatges: dona estabilitat futura al finançament autonòmic, atès l'ampli acord polític assolit i, sobretot, per la definició d'aquest nou sistema. És un nou model que és un veritable canvi d'aquest sistema i un veritable salt qualitatiu i quantitatiu; és un veritable salt qualitatiu perquè, amb més ingressos, significa que és un veritable avenç en l'autonomia financera. I diem que és un salt qualitatiu perquè quan diem que hi ha més capacitat de decisió des de Catalunya al voltant dels impostos dels catalans estem parlant d'un veritable avenç en l'autonomia tributària.

Per què deia «quantitatiu»? Perquè, doncs, és evident que hi haurà més ingressos per a Catalunya els propers cinc anys, fins a la vigència d'aquest model, fins a l'any 2006; uns majors ingressos que en cap cas seran inferiors als 800.000 milions de pessetes el proper quinquenni; ingressos vinculats a la recaptació de l'IVA, dels impostos especials i de l'IRPF, però que ens permetran afrontar noves polítiques socials i resoldre aquelles necessitats fins ara no cobertes des del Govern de la Generalitat, en algunes ocasions per errors en la gestió, en altres, evidentment, per mancances pressupostàries.

Però també hi ha un salt qualitatiu, i és que –i jo ho vull destacar de forma molt especial– hi ha un concepte que s'introdueix en aquest nou model de finançament autonòmic que és tremendament important, i és que Catalunya participa en el conjunt dels impostos. Aquesta és una filosofia, aquest és un principi que cal subratllar en la sessió d'avui. I cal subratllar-ho perquè quan diem que Catalunya participa en el conjunt dels impostos, i subratllem la seva importància, estem dient també que s'està produint l'avenç més important a l'autogovern de Catalunya dels últims anys, s'està demostrant que per avançar en l'autogovern no cal reformar ni Constitució, ni cal reformar l'Estatut; estem dient que tot allò que s'estava reclamant de tenir una major capacitat de Catalunya, una major capacitat d'ingressos, es pot fer realitat sense discursos tècnicament inviàbles, sense discursos rigorosament poc acceptables o sense demagògies de determinats escons d'aquesta cambra; estem dient que en aquests moments el 86% dels ingressos de la Generalitat de Catalunya es faran directament –en aquests moments eren el 33%, passem del 33% d'ingressos directes al 86%. Això sí que és avançar en l'autogovern. Reduir les transferències del Govern de l'Estat fins al 14% és també, evidentment, reduir la nostra dependència d'altres transferències, i, per tant, és, com deia abans, avançar veritablement en l'autogovern i apropar-nos a les hisendes forals –i ho torno a repetir– sense precisar reformes estatutàries, sense precisar reformes constitucionals, sense alterar el règim comú.

Bé, jo crec, senyores i senyors diputats, que després d'aquesta primera intervenció del Grup Parlamentari és evident que nosaltres volem reiterar el que pot semblar obvi –i és evident que ho és–, que és la nostra conformitat amb aquest model, perquè considerem que és un sistema integrat, és un sistema coresponsable, és un sistema dialogant, que finança els serveis de forma suficient, que transfereix a Catalunya potestats en matèria fiscal i que ha obtingut el suport de partits polítics en el conjunt de l'Estat, d'aquelles formacions polítiques, arreu de l'Estat, que tenen responsabilitat de govern, incloses les socialistes.

I, per això, des del Partit Popular el que creiem és que el que cal és aprofundir en aquestes vies que a partir d'avui s'obren des del Govern de la Generalitat, aquelles vies que haurem de fer realitat, també, en tots i cadascun dels debats pressupostaris, en totes i cadascuna de les aprovacions de les diverses lleis sectorials, en totes i cadascuna de les aplicacions de les polítiques concretes que donin resposta als ciutadans, a les demandes dels ciutadans.

I per això, des del Partit Popular, a més de ser un acord positiu per a Catalunya, expresseu la nostra convicció que aquest acord garantirà la continuïtat i l'impuls d'allò que ha de ser fonamental en qualsevol iniciativa política, que és treballar per al progrés econòmic de Catalunya i per al seu benestar social.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula, ara, en nom del Grup Socialistes – Ciutadans pel Canvi, l'illustre diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, la sòlida aliança entre el Partit Popular i Convergència i Unió ha portat avui, en aquest debat, a la coincidència entre tots dos partits a dedicar una especial atenció a les posicions presents i passades del Partit Socialista en matèria de finançament autonòmic, cosa que els agraïm, perquè vol dir que reconeixen que el Partit dels Socialistes de Catalunya i el Grup Socialistes – Ciutadans pel Canvi ha dedicat a aquesta qüestió un esforç que altres potser no han fet.

Després del debat del 21 d'agost, en la sessió de la Diputació Permanent, i després de l'admonició del conseller quan ens deia «estudiïn més, treballin, facin-se assessorar millor», nosaltres ens pensàvem que avui, el conseller Homs, avui, vindria amb alguna cosa nova, i des del 21 d'agost fins avui res de nou: cap dada nova, cap informació que no tinguéssim. Com que allà era asseguts i en una sala petita, i aquí a l'hemicicle una mica més de gesticulació i una oratòria més florida; ja hi estem d'acord, però, a part d'això, res de nou.

I en tot el material que vostè ahir va fer arribar, ahir a la tarda, al diputat Martí Carnicer –i que ell li havia demanat, naturalment, en nom del nostre Grup–, no hi apareix cap dada nova, tot i que hi apareix una dada clara: han pactat el sistema sense saber res de com queden en el nou sistema les altres comunitats autònomes. Com podem saber si és bo o si és dolent, si no tenim, a part d'alguna referència específicament dedicada a Catalunya, una referència comparativa amb la resta de les comunitats autònomes de l'Estat?

I una segona dada molt important: vostès fonamenten tots els seus càlculs per a Catalunya, els seus 770.000 milions de pessetes en sis anys, en un increment de la pressió fiscal. I si la pressió fiscal no es mou o, com diu el PP, baixa, les seves simulacions, les seves figuracions, queden en poc més, per tots cinc anys, de 170.000 milions de pessetes al final del període. Sense increment de la pressió fiscal els seus triomfalistes 770.000 milions de pessetes no queden més enllà de 170.000 passats cinc anys.

Nosaltres, avui, no farem un judici –avui, no farem un judici– de vint-i-un anys de govern de Convergència i Unió, i ens limitarem a fer un judici d'un dels dos elements centrals que, per a aquesta legislatura, figuraven en el programa electoral de Convergència i Unió.

Convergència i Unió va comparèixer a les darreres eleccions dient: «Més poder i més diners, més autogovern i més diners.» I totes les campanyes publicitàries posteriors a les eleccions s'han concentrat en aquest doble element. El president de la Generalitat ja ha dit, del dret i del revés, que de més autogovern res de res, concentrem-nos avui en els diners, i, pel que fa als diners, nosaltres creiem que poca cosa i molt menys del que vostès han dit. Per quina raó? Nosaltres creiem que aquest és un mal acord, senyor conseller. És un mal acord per a Catalunya, tot i que el sistema, en el seu conjunt, podria tenir algun element positiu, el sistema per al conjunt, per a tota Espanya, però és negatiu per a Catalunya. I, com que és negatiu per a Catalunya, senyor conseller, nosaltres el canviarem. (*Remor de veus i rialles.*)

De fet, aquest és un acord mal negociat i que ha obtingut un mal resultat. Vostès..., vostè diu: «Reunions, trucades dinars...» Senyor conseller, sopsars de duró!, sopsars de duró! (*Rialles.*)

Vostè ha negociat sense papers i sense números i a hores d'ara no ens pot aportar cap dada fiable sobre el resultat final obtingut per a Catalunya i no diguem ja sobre el resultat final obtingut per al conjunt de les comunitats autònomes de l'Estat. I per això nosaltres avui diem: «Ara cal llum i taquígrafs, ara cal transparència, a partir d'ara caldrà aquest observatori per fer el seguiment de la situació de les balances fiscals i de la seva evolució mentre duri el sistema.»

I nosaltres pensem, clarament, que, com ha dit vostè aquest matí, senyor conseller, condicionat per la majoria absoluta del Partit Popular, no ha tingut altre remei que decantar-se per l'entreguisme. Han intercanviat estabilitat per recursos: pocs diners, més estabilitat; l'acord al sistema a canvi d'estabilitat parlamentària al Parlament de Catalunya. I han evidenciat, amb una transparència indissimulada, tota la dependència política que tenen vostès del Partit Popular, i han fet aflorar la seva feblesa.

Han comès tres o quatre errors importants. El primer, negligir l'opció –ja n'han parlat altres diputats, no hi insistiré– d'una proposta catalana. El segon, menystenir la capacitat negociadora de les altres comunitats autònomes. La insistència del conseller en el suposat lideratge de Convergència i Unió en la preferència i la bilateralitat en el tracte amb el Partit Popular a l'hora de negociar, primer, és falsa; però, segon, pot ser l'excusa per justificar l'excés de dependència, el sotmetiment al Partit Popular.

I no han tingut més remei que donar per bo el que es negociava a corre-cuita –allò del temps que demanava el senyor Mas– per no perdre el poc que segons vostès s'aconseguia. Perquè també quedi clar, només la pressió d'altres, no la de vostès, va posar recursos addicionals damunt la taula i es va passar en la quantitat inicial de recursos addicionals disponibles de 200.000 milions a 350.000 milions de pessetes. Només la pressió d'altres, no la de vostès, i també de les comunitats autònomes governades pel Partit Socialista Obrer Espanyol. I les implicacions del senyor Jiménez-Reyna a Gescaer van precipitar l'acord i van fer que les coses

anessin en una direcció que a vostès els va agafar a contrapèl.

Un acord mal negociat dona un mal resultat per a Catalunya. I, vist com els deu haver anat als altres, podria haver estat –ho podria haver estat–, clarament, senyor conseller, també a Catalunya ben negociat, molt millor. Els números són molt magres i no han tingut més remei que recórrer al màrqueting. Havent estat un mal negociador, ara vostè s'ha hagut d'esforçar a fer de bon venedor. I quan s'ha fet demagògia amb la creació d'expectatives –400.000 milions cada any–, es troben que no tenen altra sortida que inflar i camuflar els resultats.

Potser no és culpa de vostè, és culpa d'altres que abans que vostè van aixecar les expectatives. Vostè ja es va cuidar de rebaixar la temperatura, però com que ja estava escalfada i ja s'havia dit tot el que s'havia dit, és evident que la distància que separa allò promès d'allò aconseguit és francament escandalosa.

No ens surti, senyor conseller, amb allò que els socialistes catalans no veuen cap millora. En això no som ni gens radicals ni gens catastrofistes. Tota la seva retòrica d'aquest matí de l'és o no és, es liquida en un minut. Ja ho ha fet algun altre diputat abans que jo, però tornem-hi un moment: qualsevol acord és fill de l'anterior i sempre millor que l'anterior, sense cap mena de dubte. I no podia ser d'una altra manera. L'acord –l'acord– té algun aspecte positiu: la cistella d'impostos, la incorporació de la sanitat i una certa capacitat normativa. Tot sigui dit, a benefici d'inventari, i avui que ens ha citat tan sovint, tres elements que hauria pogut trobar en documents socialistes de fa, com a mínim, més de cinc anys.

Avui vostè s'ha concentrat en el terreny dels principis i, fins i tot, si donéssim els principis per bons, quan la base de partida és dolenta, també ho és el resultat. És un mal acord perquè és un acord de mínims, és un acord que els han fet aprovar i la qüestió no és tant saber si els altres han firmat o no, siguin qui siguin –fins i tot si són socialistes–, sinó la qüestió central és saber com queda Catalunya finançada i com queda Catalunya finançada en comparació amb els altres.

Si el model té millores, d'acord, i la posició relativa de Catalunya empitjora, és o no un mal acord? Si han acceptat una base de partida que situa a Catalunya 23.000 milions de pessetes per sota de la mitjana, és o no un mal acord? Si en despesa per habitant estem en l'onzè lloc de les comunitats autònomes de l'article 151, és o no un mal acord? Si l'increment per habitant és només el 75% de l'increment mitjà, és o no un mal acord? Si es fa evident que altres han millorat, han negociat millor que nosaltres, és o no un mal acord? Si és veritat que per brebre la meitat de les seves previsions ho han de calcular comptant amb l'increment de la pressió fiscal, és o no un mal acord? Si els 40.000 milions de pessetes de l'any de referència 1999 són només el 10% de les seves promeses electorals i de l'aposta del conseller Mas, és o no un mal acord per a Catalunya? Si és veritat que ara tot depèn, sense garanties, d'una evolució favorable dels impostos, i l'evolució dels darrers cinc anys no fa preveure aquesta evolució favorable, és o no un mal acord?

Vostè ho calcula en deu anys i diu: «Resultat fantàstic.» Però si canvia la base de càlcul i el situa només en un període de cinc anys, l'evolució és diferent i més negativa. Si és veritat que tot i no perdre-hi, hi guanyem menys que els altres, és o no un mal acord? Si és veritat que, tot i reduir la dependència de les transferències de l'Estat, augmenta la dependència política de Catalunya i del seu Govern, és o no un mal acord? I si és veritat que tindrem, diu vostè, més autonomia financera però menys diners, en termes relatius, és o no un mal acord?

El seu model, senyor conseller, té molts problemes: parteix d'un mínim baix, té un increment molt limitat, fa un càlcul basat en una evolució fictícia dels ingressos, desapareixen les garanties i és incomplet. No hi ha aquest acostament gradual de les comunitats de règim comú i les de règim foral; no hi ha cap referència al finançament local, no hi ha cap referència al finançament europeu, no hi ha cap compromís amb les inversions de l'Estat, i no hi ha cap compromís amb relació a les previsions de l'Estatut entre renda, població i esforç fiscal.

Aquest és un acord que té, com he dit, alguna millora qualitativa, però l'estudi que n'hem fet indica –i donarem els resultats a finals d'aquest mes en un acte públic explicant tant els nostres càlculs com les nostres propostes– que no hi ha cap millora quantitativa. Torno a insistir, la millora quantitativa es vincula a l'increment de la pressió fiscal, que té una doble vessant, i ens hauran d'explicar com ho pensen fer: o l'increment general dels impostos –i ja li ha dit el senyor Fernández Díaz que res de res– o fent ús de la capacitat normativa. Pel temps que els queda, senyor conseller, quin ús faran d'aquesta capacitat normativa? Pensen pujar els impostos, senyor Homs?

Nosaltres pensem que pel temps que els queda –torno a insistir–, no es dedicaran pas a augmentar la despesa, a incrementar l'endeutament, a diferir en el temps –sistema alemany– els compromisos econòmics, a no tocar els impostos, i a esperar que ho arreglin uns altres. Per fer bons els seus números, que no ho són, la pressió fiscal en els propers cinc anys s'hauria d'incrementar un punt per sobre del PIB. I això, senyor Homs, serà impossible.

Davant de tot això, senyor conseller, nosaltres plantejarem una alternativa de la qual li faig esment d'alguna qüestió –després en podrem tornar a parlar, si vol. Insisteixo, més enllà dels aspectes quantitius, que són importants però que no esgoten el contingut d'un model de finançament autonòmic, nosaltres trobem a faltar qüestions d'una gran transcendència.

S'hauria d'haver consagrat, de forma transparent, el principi general d'equilibri i solidaritat territorial. I la contribució dels diferents territoris s'hauria de fer d'acord amb la capacitat fiscal i el finançament dels seus serveis, d'acord amb la població. És necessari un principi general que permeti orientar l'activitat econòmica de totes les administracions públiques, i una resolució d'aquest tipus hauria permès superar el debat de les balances fiscals i orientar el futur en un bon camí. La transformació de l'Agència Tributària en un ens consorciat amb participació efectiva de la Generalitat,

i no s'hi val a dir que això n'hi ha d'altres que no ho demanen. Si vostès han cregut que això era bo, per què no ho han demanat i per què no han treballat en aquesta direcció?

La definició d'un marc d'evolució futura que permeti l'aproximació gradual entre els resultats del finançament de les comunitats de règim comú i les comunitats forals. És aquí, i no en un altre lloc, senyor conseller, que els documents del Partit dels Socialistes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi parlen de gradualitat i prudència. No en un altre terreny, com vostè ha insinuat aquest matí. La gradualitat i la prudència ens porta a pensar que s'ha de situar l'acostament entre les comunitats autònomes de règim comú i les de règim foral a un horitzó, per exemple, de vint anys. Però, és que vostès, senyor conseller, si les coses van com van i en la forma en què està fixat en el nou model l'índex d'evolució, i tret l'impost de societats i la Seguretat Social, resultarà que aquesta distància s'incrementa, no disminueix, sinó que insensatament s'incrementa.

El compromís de la distribució territorial de les inversions de l'Estat. Compromís que no apareix enlloc, que no veiem en cap document, que no hem vist en els pressupostos dels anys anteriors i que molt difícilment veurem en els pressupostos que vostè ha d'entrar en aquesta cambra d'aquí a pocs dies. Perquè el finançament autonòmic no és només una part del conjunt, sinó que, naturalment, requereix la incorporació d'aquestes inversions de l'Estat a Catalunya.

També considerem de la màxima importància un enfocament global de la distribució dels recursos entre els nivells de govern central, autonòmic i local, prenent en consideració les competències actuals i futures i establint en quin règim competencial cadascuna d'aquestes administracions haurà de rebre els seus ingressos. Quan els ajuntaments de Catalunya diuen: «Com a mínim un 30% de la nostra despesa és despesa supletòria de competències del Govern de la Generalitat de Catalunya», algun dia ho compensarem, això? El model actual permet i preveu alguna possibilitat de compensar aquest desfasament? El futur model de finançament local segregat de l'acord de finançament autonòmic que han negociat, i que han negociat malament, preveu alguna cosa sobre això? O, simplement, en l'horitzó plana la supressió d'algun impost que té una destinació local i no se sap com es substituirà.

O parlem d'un aprofundiment de l'autogovern de Catalunya, sumant el conjunt que en la despesa pública puguin representar el sector autonòmic i el sector local –i en el cas de Catalunya podríem situar-ho en un 70%, deixant, en el cas de Catalunya, la despesa pública de l'Estat en un 30%– o no estem treballant de veritat en l'aprofundiment de l'autogovern de Catalunya.

La transformació del Senat en una cambra territorial en la qual, entre altres aspectes, s'apliqui la capacitat normativa en els tributs compartits entre les diferents administracions. La regulació dels impostos compartits: l'IRPF, l'IVA i la part més important dels impostos especials, que hauria de ser una competència també compartida entre les administracions i que hauria de trobar un lloc en què l'exercici d'aquesta competència es faci

d'una forma equilibrada, i que podria ser, en bona part, el Senat. Però tampoc no es parla ni de la reforma del Senat ni del sentit i orientació que podria tenir la reforma del Senat en aquesta qüestió.

Trobem també a faltar un punt de trobada de tots: Administració central, Administració local, Govern i oposició, en què es puguin examinar amb transparència i claredat els diferents problemes que puguin sorgir. És en aquest sentit que ens semblaria adient la creació d'un observatori amb aquests objectius.

Aquests són els elements de la nostra proposta, que nosaltres portarem a terme, tot i que, a diferència de vostès, no volem tirar endavant tots sols. Vostès han dit que havien tingut la màxima informació en els grups, i el senyor Fernández Díaz ha dit que el seu Govern s'havia mostrat més dialogant que cap altre. Però en la forma com ha sigut convocada, millor dit no convocada i finalment convocada a última hora i amb el document ja conegut, la Comissió de Transferències i Valoracions, el sentit de respecte que vostès han mantingut respecte a aquesta Comissió i el conjunt dels grups parlamentaris és molt reduït.

De manera que es fa urgent convocar amb més assiduitat, amb més regularitat, amb més sentit de la responsabilitat i amb més sentit del govern aquestes comissions que van ser creades, justament –i vostè ho ha dit aquest dematí–, per fer el seguiment de totes aquestes qüestions que tenen tanta transcendència per a Catalunya i que vostès, mal acostumats, en un excés i saturació de govern, han utilitzat amb prepotència i sense cap voluntat d'informació.

Si tots plegats haguéssim avançat en la millora del finançament, en la definició d'una proposta catalana, molt probablement les coses haurien anat d'una altra manera, i nosaltres pensem, pensàvem, continuarem pensant en el futur, que compartir el protagonisme polític o deixar de banda protagonismes polítics és important i bo per a Catalunya. I vostès no han pas demostrat que estiguin amb la mateixa disposició.

Si la seva prioritat no era millorar el finançament, sinó guanyar temps, hauria estat més creïble reconèixer-ho així davant els ciutadans. Hi ha altres presidents de comunitat autònoma que ho han dit: «El sistema no és prou bo, però no hem tingut més remei que acceptar-lo». Vostès, en canvi, han fet una fugida endavant i han afirmat totes les bondats, que ha portat el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula a situar-los al nivell de les set meravelles o vuit meravelles del món. Si la seva dependència del Partit Popular els feia més febles, podien haver buscat altres suports per millorar els recursos i el finançament de la Generalitat.

I acabo. Senyor Homs, vostè ha dedicat els dos o tres últims minuts de la seva intervenció a desautoritzar i desacreditar el nostre Grup Parlamentari. El nostre Grup, li agradi o no, té, ha tingut i tindrà una cultura de govern i té vocació de govern. No és veritat, no ho ha sigut, i hi ha prou mostres per deixar clar que el nostre Grup té cultura de govern. I en comptes de fer grans escarafalls, hauria de veure en el rigor de la nostra exigència crítica respecte el model que vostès han pactat el compromís del futur govern de Catalunya. I no bus-

qui contradiccions en els socialistes, no les busqui aquí, no les busqui en el conjunt de l'Estat, que no les trobarà. Canviarem el model i el Partit Socialista Obrer Espanyol canviarà el model. (*Rialles.*) Ja sé que tot això és molt divertit, però no es preocupin: el remat final serà encara molt superior. (*Fortes rialles i aplaudiments.*)

Senyor conseller, en l'espai socialista han firmat les comunitats, i han firmat unes perquè han negociat bé, i millor que vostè, i unes altres perquè no volien quedar excloses i han confessat que, pressionats, han hagut de firmar. (*Remor de veus.*) Però, en el seu conjunt, el Partit Socialista Obrer Espanyol, que no ha firmat, perquè aquest no és un acord entre partits, aquest és un acord entre governs..., i vostè mateix ho ha dit recordant-nos que en la reunió del Consell de Política Fiscal i Financera tots els consellers i conselleres de totes les comunitats autònomes, inclòs el País Basc, havien donat conformitat al sistema. Aquest acord entre governs indica –torno a insistir, senyor conseller– que allò que ha sigut bo per a la major part de les comunitats autònomes d'Espanya no és necessàriament bo per a Catalunya.

I, tornant al que li deia fa un moment respecte el seu intent de desacreditar el Partit dels Socialistes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi i la seva capacitat de govern, no faci tants esforços ni intenti fer tants mèrits que encara es podria trobar que el nomenessin candidat a l'alcaldia de Barcelona. (*Fortes rialles i aplaudiments.*)

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Fortes aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor Homs, pot estar tranquil que, candidat a l'alcaldia de Girona, segur que, a vostè, no el nomenaran, perquè és de Barcelona, però segur que això el preocupa més d'una hora, el senyor Nadal.

El que és evident..., i ara parlarem, senyor Nadal, de moltes de les coses que vostès avui aquí han dit, i en parlarem avui aquí, perquè, segons diu el Reglament, aquest debat, el podríem haver fet des del dia 1 de setembre, que era dissabte, fins al 31 de desembre, que queda molt lluny –31; no sé en què cau el 31, però, en tot cas, el 31 es podria haver fet aquest debat, és a dir, dins d'aquest període de sessions.

El passat dilluns, com vostès saben, perquè han rebut la convocatòria, va reunir-se la Junta de Portaveus i va decidir convocar el debat quaranta-vuit hores després, a partir de dos quarts d'onze del matí. Per tant, comptat i debatut, avui era el primer dia que es podia fer aquest debat. Avui era el primer dia que es podia celebrar aquest debat. I aquí estem sense cap mena de dilació, amb voluntat de transparència, convençuts que l'acord

assolit és un acord positiu per a Catalunya. I ho volem explicar. I ho volem explicar a l'opinió pública i que quedi clar i que no quedi dins d'una confusió, que vostès, des del primer dia, estan intentant a veure si cola a l'opinió pública. I aquí hi ha el problema, que veuen que no cola, i aquest és el problema en què es troben en aquest debat.

Que no és l'acord definitiu per al finançament de Catalunya? Evident. Ho ha dit abans el conseller i ho diem també com a Grup, però és un pas endavant en la bona direcció. És un acord que representa més diners i més autogovern. I aquest debat d'avui està a mig camí del debat sobre el conjunt del finançament de Catalunya. Avui parlem del model de finançament, però no parlarem avui ni de les inversions de l'Estat a Catalunya ni parlarem tampoc dels fons europeus. Són altres moments en què s'ha de debatre, això. I tants uns com els altres són fonamentals per determinar la globalitat del flux financer a Catalunya. El sistema de finançament de la Generalitat de Catalunya, les inversions de l'Estat a Catalunya i els fons europeus són les tres potes que determinen el volum general de recursos públics esmerçats a Catalunya –ei!, juntament amb els recursos locals– i tots ells són determinants per fixar la balança fiscal de Catalunya respecte a l'Estat. I, per tant, avui no podem parlar i no podem arribar a conclusions sobre la balança fiscal i sobre quantitats de dèficit de la balança fiscal, perquè lògicament no hi han totes les dades. Estem parlant d'una de les potes: el sistema de finançament.

Per tant, també hauríem pogut trobar arguments –i fonamentats– per endarrerir en el temps aquest debat; per conèixer les inversions de l'Estat en els propers pressupostos; per conèixer els fons europeus; per conèixer la negociació dels recursos locals, que ara s'iniciarà; però no ho hem volgut fer, com he comentat abans. Hem preferit debatre-ho ara, amb tots vostès, convençuts que l'acord assolit és un acord positiu que representa un avenç i una millora important per a Catalunya.

Senyor conseller, el discurs d'aquest matí ha estat un discurs clar i pedagògic, però, sobretot, senyor conseller, ha estat un discurs contundent. I la contundència estava fonamentada no només per la seva habilitat oratòria i parlamentària, que també, sinó, sobretot, per l'evidència que és un bon acord. Aquí li dona la contundència del discurs que aquest matí ha fet el Govern: l'evidència que és un bon acord, que està en la línia del que molts hem demanat durant molt de temps. No un acord complet, no l'acord definitiu, però és un acord que va en la línia del que s'havia demanat. El millor acord possible –s'ha dit– en les circumstàncies polítiques actuals i que representa un avenç per a Catalunya. I això ho dic en nom de Convergència i Unió, i si em permeten... Ja sé que em diran que no, però, si em permeten, estic convençut que molts de vostès també ho creuen. Molts de vostès també creuen que aquest és un bon acord, és el millor acord en les circumstàncies actuals que es podia aconseguir.

Simplement llegint papers de vostès, llegint el document que el senyor Nadal, molt amablement, em va trametre el dia 7 de febrer de l'any 2001 i que deia –em permetrà eh?, que llegeixi la carta personal que vostè

em deia, de dues ratlles, per altra banda–: «Benvolgut amic, adjunt et faig arribar el document *Els Socialistes de Catalunya davant la revisió del sistema de finançament autonòmic*, que vam presentar dilluns passat. Cordialment.» I me'l va enviar, cosa que agraeixo. I que ens hem llegit repetides vegades. I sap què hi he trobat, ara que ve a compte el tema? He trobat que a la pàgina 10 diu..., i no parlant d'apropament al règim foral, sinó encapçalat per un epígraf que abans deia: «A partir d'aquests principis bàsics, els Socialistes de Catalunya proposem les següents línies bàsiques de reforma del model de finançament autonòmic...», deia. I deia: «A mig termini els ingressos tributaris hauran de representar entorn del 70% dels recursos totals del conjunt de les comunitats autònomes, tal com succeeix als països federals. A curt termini, però, de cara al proper quinquenni, l'objectiu és que se situï en el 50%.»

Això és el que ens ha dit aquest matí el conseller i, certament, quan el conseller ho ha dit, ho he mirat en aquest document, ho he trobat, i ara quan vostè deia que això no era així, que això era en el context dels vint anys... No, no, en el proper quinquenni. No els vint anys: el proper quinquenni.

Bé, tornem al que deïem abans, des del punt de vista que aquest era el millor acord possible. (*Remor de veus.*) Mirin, senyores i senyors diputats, sovint, per valorar una situació política... (*Remor de veus.*) Sovint, per valorar una situació, cal referenciar-la amb d'altres. És un exercici pràctic, això, i aquí hi ha una primera constatació a fer. Aquest acord que estem parlant era considerat inacceptable i inviable pels governs dels PSOE i, fins fa poc, pel govern del PP. Ho eren. Des del 82 al 93, quan el PSOE disposava de la majoria absoluta que podria haver fet de federalista sense limitacions; que vostès, senyor Nadal, haurien pogut, sense cap mena de limitació, ser decisius, com deia aquí abans. Què han fet vostès? Vostès en aquests anys de Govern de majoria absoluta eren decisius. El PSC tenia ministre, vicepresidents, moltes coses. No van fer absolutament res per millorar el finançament autonòmic, absolutament res.

I no li vull recordar ara la negociació de l'Estatut. Abans, el senyor Carod-Rovira ha dit: «comencem pel principi, que és una manera de començar les coses», no? I el principi nostre és el principi estatutari. La negociació de l'Estatut va sortir com va sortir, entre altres coses, perquè vostès que eren la primera força política el van negociar sense voler fer cas a la proposta d'Esquerra Republicana i de Convergència i Unió, que érem la quarta i cinquena força política a Catalunya, de demanar un concert econòmic en el mateix text estatutari. Aquest és un referent. I, clar, ara, quan es parla de responsabilitats polítiques, si no ens recordem dels referents..., de tal manera podríem pensar que això és una cosa improvisada de fa una setmana.

Que vol que li recordi ara els acords del senyor Trias Fargas amb el senyor García Añoveros de l'any 92? Acords transcendentals, perquè representava un salt qualitatiu en la valoració dels serveis traspasats que implicava que la cota de sortida de la Generalitat de Catalunya era una altra molt superior a la que, en aquell moment, estava situada. Acords que es van arribar a

materialitzar amb un Decret llei aprovat pel Govern de l'UCD i que –mala sort– va haver-hi una victòria absoluta del PSOE, el 28 d'octubre de l'any 82, i no va ser ratificat pel Congrés de Diputats i va decaure.

Francament, això són responsabilitats que s'han de recordar avui, aquí, no per fer cap judici, sinó, simplement, per veure la coherència i en darrer terme la credibilitat de les diverses forces polítiques. Cadascú amb les seves limitacions. Nosaltres la primera. Els primers, de limitacions, però que no vingui ningú aquí a donar-nos lliçons sobre aquest tema, perquè fa molts i molts anys que hi estem lluitant com una prioritat política de primer ordre.

L'any 93 vostès van accedir al 15% de l'IRPF, amb minoria, amb topalls –no sigui el cas que el guany possible se l'emportés Catalunya. El guany possible més enllà d'aquest 15% d'IRPF havia de quedar a l'Estat. Després, l'any 96, el PP va acceptar el 30% i sense topalls –el doble de vostès, imaginin-se–, però el PP no va acceptar de cap manera la cessió dels impostos especials. No ho va acceptar perquè considerava que era impossible –políticament i tècnicament, deia–, que era impossible. Avui, això ja no és així.

Tant en una situació com en l'altra, el comportament públic dels dos grans partits estatals ha estat sempre el mateix: a la contra en funció de si estaven al Govern o a l'oposició, és a dir, des del més estricte partidisme. Ha estat sempre la posició que ha guiat el comportament d'aquestes dues forces polítiques. Això sí, han coincidit cadascú en una cosa: a acusar-nos de mercadeig, a acusar-nos d'espoliació cap a Catalunya, segons correspongués. I deia el senyor Carod-Rovira: «Com és que vostès en un moment determinat, que tenien uns vots que influïen, realment, de forma decisiva en la política espanyola, només van aconseguir el 15% en un moment i el 30%?» Escoltin, volen que els recordi ara les hemeroteques, els titulars de mercadeig, d'espoliació, que ens emportàvem absolutament els diners dels espanyols els catalans, perquè hi jugaven els dos grans grups polítics espanyols, en aquest joc?

Doncs, per tant, la prudència que vam tenir d'actuar en aquell moment es justifica de sobres... els resultats, resultats que després han permès l'evolució del sistema fins ara. L'evolució del sistema es va trencar, en aquell moment, gràcies a un plantejament que, per nosaltres, sempre ha estat permanent. I aquest, senyores i senyors diputats, és l'escenari polític en què s'ha desenvolupat tota la negociació del finançament durant aquests anys.

Deia: «Quina ha estat l'estratègia política de Convergència i Unió durant aquests vint anys?», deia el senyor Carod-Rovira. Doncs sempre ha estat la mateixa, en la mateixa direcció: recuperar un finançament just per a Catalunya. Sempre ha estat la mateixa. L'actual fórmula, l'actual fórmula que Convergència i Unió ha plantejat en el pacte fiscal, no és una improvisació. L'actual fórmula no ha estat mai una improvisació. El mecanisme de la cistella d'impostos, si volen trobar-lo, el trobaran en el *Llibre blanc del finançament de la Generalitat* de l'any 1985. Allà apareixia la fórmula de la cistella d'impostos, com una fórmula operativa per aconseguir la finalitat de suficiència de recursos i autonomia financera.

L'any 96, al ministre Solchaga i al ministre Borrell –que a algú els deu sonar això– se'ls va plantejar ja la necessitat d'aquesta fórmula, sense resposta, òbviament. El 93 s'hi va entrar amb el 15%, com deia abans, i després el 96 i, finalment, el pacte fiscal, que vam formular fa un temps.

No és, doncs, per nosaltres cap improvisació. És, per nosaltres, aquest tema del finançament, una etapa més cap a un finançament just per a Catalunya i que, de forma progressiva, hem anat assolint. I, per tant, hem anat assolint un plantejament que en el futur ha de millorar.

Ara, l'acord s'ha pres sense soroll. Aquest és un factor important. Curiosament, tot i que representa més diners que l'any 93 i l'any 96, ara no hi ha hagut soroll. Perquè? Perquè hi ha hagut un ampli acord amb el PP i amb el PSOE, i això ajuda a allò que se'n diu «a digerir les coses». Estic segur que aquest silenci haurà estat agraït per l'opinió pública i, sobretot, per l'opinió pública catalana. Aquest silenci segur que ha estat agraït.

I era important que aquest acord ampli s'assolís. I el Govern de Catalunya hi ha contribuït de forma notable. S'ha de reconèixer que entre protagonisme..., que això ha sortit aquí abans –«vostès no han tingut protagonisme!», doncs entre protagonisme i eficàcia el Govern de Catalunya ha triat eficàcia.

El 2 de juny, el senyor Chaves, president del PSOE, deia que exigia al PP «*que no cometa el error de pactar la financiación con CiU*», deia el Chaves. Deia: «*El preacuerdo que ya existe entre el ejecutivo y CiU ha provocado cierta inquietud en la cúpula socialista.*» 2 de juny. Això ho deia el 2 de juny.

Certament, el senyor Chaves sabia perfectament que l'acord que estava dissenyat era un acord que s'havia treballat feia temps amb Convergència i Unió i amb el Govern de l'Estat, perquè no podia ser d'altra manera, perquè sempre hem estat nosaltres els que aquesta carpeta del finançament l'hem tinguda oberta com a prioritat. No dic que altres partits també la tinguin oberta com a preocupació i també com a debat, però, com a prioritat i responsabilitat del principal Grup que té el catalanisme polític per defensar-se, sempre l'hem tingut com a primera carpeta oberta, la del finançament. I, per tant, era lògic que el nou sistema de finançament es pactés d'una forma, si volen, primerament bilateral entre el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat. Després, en la situació política actual, és lògic que es tingui de buscar sistemes generalistes com s'han trobat.

No vull entrar en els continguts de l'acord, perquè han estat llargament explicats, el conseller us ho ha explicat, ha sortit en aquest debat diverses vegades, però sí fer una consideració sobre una sèrie d'elements bàsics que ens semblen que són fonamentals per qualificar l'acord de bon acord.

Primer: primar l'esforç fiscal que fem els catalans, un primer objectiu bàsic que teníem tots i que queda recollit en aquest acord. No entro aquí, senyor Nadal, sobre el tema de si els millors recursos o més suficiència financera implicarà augment de pressió fiscal, perquè m'imagino que el conseller Homs ja ho contestarà, això. Només dir-li que he quedat molt sorprès que vos-

tè, que és un gestor públic, doncs, hagi fet aquesta afirmació que la major suficiència financera només pot venir per la pressió fiscal i no recordi, en fi, la possible millora econòmica o l'activitat econòmica, com un element clar de millores d'ingressos, i això m'estranya que vostè ho hagi plantejat d'aquesta manera. Segon principi bàsic que tots hi estàvem d'acord: augmentar l'autonomia financera, que els ingressos del Govern de Catalunya vinguin dels impostos que paguen els catalans. Tercera consideració bàsica: millorar la suficiència financera, és a dir, més recursos per donar serveis als ciutadans de Catalunya. Quarta: augmentar la coresponsabilitat fiscal mitjançant la diversificació en la participació dels impostos de l'Estat, és a dir, la cistella d'impostos. Cinquè objectiu bàsic: reconèixer més capacitat normativa a aquest Parlament amb relació als impostos participats, és a dir, més sobirania fiscal. Sisè: acostar-nos, en definitiva, als règims forals. I tot això sense oblidar la incorporació del finançament de la Generalitat al sistema general.

Aquests principis bàsics, que els vam treballar tots els grups parlamentaris que van voler-los treballar a la Comissió d'Estudi sobre el Concert Econòmic, que, en fi, el nostre Grup hi va portar com el que més les seves propostes, doncs, han estat recollits per l'acord que el Govern ens ha presentat avui aquí. Tot això, aquests principis bàsics estan perfectament definits dins d'aquell acord, i, en tot cas, aquell acord ha estat orientant permanentment les actuacions del Govern. I això..., el senyor Carod abans feia referència..., feia una lectura, diríem, d'aquella resolució, en el sentit d'incompliment global de la resolució.

Jo aquí tinc, si vol, vint folis —els tinc aquí—, que podríem entrar a valorar —i no hi entraré, lògicament— el compliment d'aquella resolució..., ei, a veure si ho entenem: el compliment en allò que ha estat possible, perquè aquella resolució..., «que el compliment ha estat possible» vull dir que no hi ha hagut cap dels acords que ha pres el Govern que contradigui la resolució, ni un, i alguns s'han complert al cent per cent, i altres en un tant per cent menor. Però la resolució que va adoptar el Parlament era una directriu que donàvem al Govern perquè negociés com a part catalana amb altres parts. O és que les negociacions les fa només un de sol? Normalment, a la negociació, per mi, com a mínim n'hi ha dos, de parts; en aquest cas n'hi havia més de parts, no? I, per tant, qualsevol acord és conseqüència d'una transacció en aquests casos, i, si l'acord es vota per unanimitat o per un ampli consens, encara més. I l'acord que s'ha assolit és un acord, realment, transaccional important, que no contradiu en absolut el text de la moció que vam aprovar, nosaltres i vostès, vostès i nosaltres.

Acabo dient que aquest és un bon acord, com he dit a l'inici de la intervenció, i així ha de ser considerat. És evident que és així. És un acord que, de ben segur, es revisarà en el futur, perquè en política tot evoluciona, i en aquest tema del finançament n'hem tingut una bona prova, i el que en el seu moment era impossible ara ha esdevingut possible. Només vull recordar que, sempre, Convergència i Unió ha pressionat en la mateixa direcció, i en aquest sentit Convergència i Unió sem-

pre estarà per millorar el finançament de Catalunya. Ho hem fet durant tots aquests anys i ho continuarem fent en el futur, perquè és evident que és un element fonamental per a l'autogovern de Catalunya.

Dos coses per acabar. Una —a la qual feia referència abans el senyor Carod-Rovira—, respecte al tema de la lluita antifranquista. Mirem de no patrimonialitzar la lluita antifranquista, no és bo que es faci així, perquè els lluitadors per les llibertats de Catalunya de la República i de l'època antifranquista avui són patrimoni del conjunt de Catalunya, i això és important que ho tinguem present.

I, finalment, jo no puc sostreure, després de la darrera intervenció, de la intervenció final, vaja, del senyor Nadal..., que vostès aquí, avui, realment, tenen un problema de credibilitat molt seriós. No tan sols pel posicionament històric dels socialistes, sinó perquè sobre aquests acords, en els quals en teoria vostès hi estan d'acord —perquè jo ho he llegit, hi han estat d'acord el senyor Rodríguez Zapatero, el senyor Chaves, hi estan d'acord, vostès hi estan d'acord, perquè l'han signat—, volen estar-hi en contra. Vostès, aquest acord, que l'han signat, hi estan d'acord perquè l'han signat, volen estar-hi en contra, perquè els interessos d'oposició prevalen sobre altre interès. Vostès volen estar-hi en contra, a favor i abstenir-se i tot alhora, ho han fet tot alhora. Volen estar al davant, al darrere, al costat; tot junt. I això no pot ser, això no és possible, fer això. Vostès volen repicar i anar a la processó.

En fi, el resultat d'aquesta actitud és una manca de credibilitat, una clara fragilitat del seu posicionament polític, una desorientació clara del seu posicionament polític, i, per tant, no m'estranya gens que vostès, en aquest debat, avui i aquests dies, hagin arribat aquí amb una actitud incòmoda en aquest debat. Hi han arribat amb una actitud incòmoda perquè saben que és un bon acord, que és una millora important, que és un avenç substancial. I això ho saben tant el senyor Rodríguez Zapatero com el senyor Montilla; tots aquests senyors, ho saben. És un acord que des d'una perspectiva política —i aquí és on realment a vostès els preocupa— situa bé Convergència i Unió, i situa bé el Govern de Catalunya. I això els situa bé no només per als dos anys que resten de mandat, sinó també per al futur. I això a vostès els posa nerviosos; per això arriben a aquest debat amb una actitud incòmoda.

En fi, jo només puc recomanar-los que, davant d'un punt de nerviosisme, el que s'ha de prendre normalment és tilla, i, mirin, doncs, prenguin tilla, però, amb aquesta actitud de cultivar permanentment la frustració, no aconseguiran la confiança dels ciutadans de Catalunya. De fet, tampoc ens importa gaire que l'aconsegueixin, i en aquest sentit és la seva responsabilitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, si me la demana, el conseller d'Economia i Finances, l'honorable senyor Francesc Homs.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Francesc Homs i Ferret)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, vull agrair-los, a tots els portaveus que han intervingut en aquest debat, doncs, les argumentacions, el to, el respecte amb què s'ha plantejat el debat polític entorn d'aquesta matèria. Sens dubte, aquesta tarda estem fent un exercici polític, democràtic, polític, de valoració d'un aspecte clau, transcendent per al país, i ho estem fent des de la responsabilitat, des del respecte a les diverses posicions polítiques, que el Govern de Catalunya les respecta totes, i tots els plantejaments que s'estan fent. I em plau, doncs, com a conseller d'Economia, tenir el goig i l'honor de poder aprofundir-hi ara més, amb aquest segon torn, i poder-los traslladar algunes observacions més i algunes respostes a les intervencions que han fet vostès, amb el benentès que no podré ser plenament exhaustiu i no podré ser absolutament detallista, perquè potser allargaríem excessivament les sessions; que tindrem oportunitat, en la Comissió Mixta de Valoracions, de fer-ho i d'aprofundir-hi i, en fi, d'analitzar més profundament tots els aspectes econòmics, que són complexos, eh?, i que tenen les seves dificultats, moltes vegades, i que generen aquestes controvèrsies, no?, i aquestes dialèctiques analítiques d'unes xifres i d'unes altres xifres, i que a vegades donen la sensació al país que, bé, que no ens acabem de posar d'acord en una cosa tan senzilla com han de ser els diners que han de venir a Catalunya.

Jo, de totes les intervencions, hi han algunes qüestions que potser, doncs, contestant-les de manera global i general em permeten donar-los resposta, i després em permetran d'una forma més particular que vagi entretenint-me una mica, potser no molt, en totes les intervencions que han fet cada un dels portaveus.

Hi ha un aspecte comú, general de totes les observacions que vostès han fet, que és tot el que és relatiu a la reducció real dels fluxos financers entre Catalunya i l'Estat. Aquest és un *ritornello*, és un argument que es va repetint en tots vostès, no?, en alguns grups amb més contundència, en altres menys: es reduirà el flux financer amb aquest acord que avui té Catalunya amb l'Estat? El Govern de Catalunya i el conseller d'Economia que avui els dirigeix la paraula creuen que amb aquest nou acord de finançament podem, progressivament, reduir l'actual diferencial de fluxos financers que avui tenim amb l'Estat.

Està clar que el Govern ha hagut de fer unes estimacions, està clar que sí. I està clar que el Govern les ha fonamentades. I el Govern ha entregat tres documents als grups parlamentaris, i ha entregat ahir un altre document addicional, a sollicitud del diputat Martí Carnicer. M'agradarà conèixer també, per escrit, documents elaborats pels altres grups que avaluïn també les seves opcions i les seves anàlisis i les seves expectatives. El Govern avui fa unes previsions, i el Govern que avui fa les previsions que els ha traslladat els diu a tots vostès que l'any 2006 obtindrem uns guanys addicionals de 229.000 milions de pessetes més.

No estic parlant, senyor Ribó, de la projecció, que ha dit vostè, doncs, en fi, purament «vegetativa», ha dit, no? I m'ha fet una estimació de projecció vegetativa

dient que, per vostès, la projecció ens porta a 1 bilió 400.000 milions de pessetes. Bé, doncs, deixi'm dir-li que avui el pressupost de la Generalitat de Catalunya, que és 2,4 bilions, si les projeccions vegetatives que es fan en termes d'inflació, 3-4%, durant cinc anys, que pot ser entre un 20, acumuladament un 25..., un 25% sobre 2,4 bilions no és mai 1,4 bilions de pessetes. M'agradarà conèixer, no obstant, el seu document per escrit on fonamenta la projecció que em fa, perquè aquesta projecció és absolutament, diguem-ne, infundada, injustificada. No pot ser mai..., tant de bo la projecció vegetativa –la vegetativa– del pressupost de la Generalitat fos d'1,4 bilions; tant de bo tinguéssim la sort que, només vegetativament, tinguéssim tants diners, no?

El Govern fa una estimació; evidentment, fonamentada. He entregat als grups parlamentaris la fonamentació, amb els criteris i els arguments, per a cada un dels conceptes en què el Govern estima quina és la aplicació d'aquest acord per a Catalunya. Ara m'estendria a recordar-los el que vostès tenen ja en tots els tres documents que els he entregat; en com, tècnicament, es precisa de quina manera es fa l'estimació que ens arriba a poder afirmar avui que, en cinc anys, el Govern de la Generalitat de Catalunya administrerà una addicional, un guany addicional, de 770.000 milions de pessetes. Però és que l'any primer, el 2002, ens aportarà 85.990; però l'any cinquè ens aportarà 229.000 milions addicionals més, a més a més del creixement vegetatiu, a més a més de l'evolució que tindran els 2,4 bilions de pressupost que té avui el Govern de la Generalitat, a més a més. És el guany net. No he volgut falsejar les estimacions a aquesta cambra i aquest Parlament amb altres, diguem-ne, estimacions. Només he explicat al país i a aquesta cambra els guanys nets derivats del nou acord. I els guanys nets ens situen en un global de 770.000, i el darrer any, anualment, 229.

Si, a aquest guany net que el nou model ens proporciona, li afegim el que ja hem obtingut en els últims cinc anys..., que ja no és estimació, que això és realitat; és a dir, pot ser estimació el que vindrà l'any 2002, però el que ha passat des de l'any 97 fins a l'any 2001 és realitat. L'acord que el Govern de la Generalitat va acordar fa cinc anys ens ha anat aportant cada any –i està integrat en els pressupostos– unes millores anuals reals que aquest any 2001 són 183.000 milions de pessetes més. Si hi afegim els 183.000 que aquest any ja tenim de guany net, amb el marc acordat fa cinc anys, i s'integra en l'acord del finançament actualment, diguem-ne, establert per als propers anys, es projecta un guany acumulat, en els propers cinc anys, que la suma és 1 bilió 687.000 milions de pessetes.

No és això una misèria, senyor Carod, no es pot dir en aquest Parlament que això és una misèria. Això és dos vegades tot el que ens costa la sanitat catalana, i la sanitat catalana no és una misèria. Un bilió 600.000 més als propers cinc anys són molts recursos en favor dels nostres ciutadans de Catalunya. No es pot pujar en aquesta cambra i menysprear com a misèria 1 bilió 600.000 milions de pessetes més per als ciutadans de Catalunya. No és una misèria: és quatre vegades més els sous que paguem avui als funcionaris que treballen

als poders públics de l'Administració de la Generalitat. Un bilió 600.000 milions de pessetes, en cinc anys, de guanys acumulats derivats de dos negociacions de finançament autonòmic no es pot dir que és una misèria.

Puc acceptar que és insuficient, puc acceptar que l'estimació no és exacta; se'n poden fer d'altres. Però no es pot dir que això és una misèria. I més quan, per habitant, aquesta hipotètica misèria són 270.000 pessetes per habitant, eh? –per habitant.

Si nosaltres féssim una reflexió addicional, perquè també ha sortit molt sovint en les intervencions dels altres grups, quan hem parlat del pacte fiscal i dels fluxos financers..., el pacte fiscal que Convergència i Unió, com a propòsit, com a objectiu polític, va presentar a la societat catalana, tenia molts continguts, però tenia dues principals potes: una pota era revisar el model de finançament per a la Generalitat de Catalunya i una altra pota era millorar les inversions de l'Estat a Catalunya: dos vectors, dues línies de compromís polític per fer retornar més recursos a Catalunya.

Si ara, en aquests moments, com els he indicat, el primer any, en el nou acord, estem estimant que tindrem 85.900 milions de pessetes més, addicionals..., si hi afegim les millores d'inversió que ja el Govern de la Generalitat ha aconseguit, fruit de les negociacions realitzades anys enrere i que s'executaran el 2001 i el 2002, si hi afegim aquestes millores d'inversions, ens acostarem a l'objectiu dels 400.000 milions de pessetes que el meu partit i la meva coalició va comprometre's de lluitar per aconseguir al llarg dels propers anys.

L'objectiu polític d'aconseguir aquest objectiu, aquest propòsit, el complirem –el complirem. Si el complim i ho evidenciem en aquesta tribuna i en aquest Parlament, m'agradarà escoltar les paraules d'alguns dels diputats que avui han dit que, si aquest objectiu es compleix, es diu que és bo per a Catalunya –aquest acord. Complirem aquest objectiu. No es pot complir tot en un any, però els objectius profunds de Catalunya, llargament reivindicats, que, com molt bé s'ha dit, procedeixen de dèficits iniciats fa més de dos-cents anys, els aconseguirem en un període de temps que ens proposem aconseguir amb aquest acord de finançament.

Al llarg de les properes setmanes explicarem –i tindrem diverses oportunitats per fer-ho, i el president del Govern de la Generalitat i el conseller en cap tindran oportunitat de fer-ho, de fer les valoracions en l'àmbit més integral del que és la balança fiscal entre Catalunya i l'Estat, integrant la millora del finançament i integrant el resultat de les gestions polítiques per tenir més inversió per a Catalunya procedent de l'Estat... La suma d'aquests dos vectors, en el temps –i no massa llarg–, ens permetran aconseguir l'objectiu que ens proposàvem.

No he tingut, amb el conseller en cap, cap discrepància que m'hagi hagut de portar a presentar ni a posar la meva responsabilitat a disposició del president –cap ni una! (*remor de veus*), cap ni una! El que val són les paraules que es diuen en aquesta tribuna, no les simulacions, especulacions i opinions que altres persones en els mitjans puguin fer. Jo no he tingut cap dificultat de compartir l'estratègia que hem fet, juntament amb tot

el Govern i amb el conseller en cap, per arribar al final on hem arribat amb aquesta negociació per a un nou acord de finançament per a Catalunya.

Hi ha un altre aspecte, que s'ha anat reiterant en totes les intervencions, que és que se m'ha retret, o s'ha dit o s'ha comentat i s'ha valorat el consens polític que ha anat acompanyant aquest acord. El nou model s'ha construït amb consens polític, consens polític amb el Govern de Madrid, majoritàriament, del Partit Popular, però també consens i diàleg amb altres forces polítiques. L'acord que s'ha aprovat, el passat 27 de juliol, s'ha construït amb el vot favorable de totes les comunitats autònomes i les forces polítiques que governen les administracions autonòmiques, que van estar representades en el Consell de Política Fiscal i Financera. És tota una novetat política –ho reconeixem–; no és un fet, diguem-ne, menor. És un fet políticament important i transcendent, també per a Catalunya –no transcendent per ell mateix.

També és un fet transcendent per a Catalunya el fet que aquest nou acord s'hagi construït amb consens. S'han portat a terme, des del mes de gener, moltíssimes reunions, entre el Govern central de l'Estat i la Generalitat de Catalunya, moltes de les quals no varen transcendir a l'opinió pública, però en tot moment hem fet conèixer al Govern de l'Estat i a l'opinió pública que, des de Catalunya, es volia un consens amb totes les restants comunitats autònomes i forces polítiques.

Ho vaig dir ja, des del principi, a l'opinió pública, quan vaig fer una primera conferència a la Tribuna a Barcelona, i vaig dir a la Comissió Mixta de Valoracions que el Govern de Catalunya buscava l'acord amb el Partit Socialista –ho vàrem dir públicament–, amb el Partit Socialista i amb les restants forces polítiques, que la revisió del finançament era una matèria que hauria de donar pas a un acord d'Estat i que la revisió que ens proposàvem fer hauria de tenir grans components estructurals perquè tant el Partit Socialista com el Partit Popular hi estiguessin d'acord, i ja no hi hagués riscos, riscos d'involució que fessin retrocedir aquests avenços i evitar crítiques partidistes demagògiques i injustes per a Catalunya.

Per què era tan important per a Catalunya contribuir al consens, si ja sabíem que podíem aconseguir un bon contingut amb el Partit Popular? Podíem haver aconseguit un bon acord, el mateix acord, amb el Govern del Partit Popular i el Govern de la Generalitat de Catalunya; podíem haver arribat al mateix punt, al mateix acord. Per què era important aconseguir un consens més ampli? En les dues negociacions de revisió del finançament anteriors, en què es va arribar a acords, el 1991, amb el Partit Socialista i, el 1996, amb el Partit Popular, Convergència i Unió i Catalunya van sortir fortament criticades per una o altra força política, segons estiguessin al Govern o a l'oposició. En ambdues ocasions, els acords varen tenir elements positius, però el Govern de Catalunya va ser fortament criticat, i Convergència i Unió, també. La imatge del país va quedar injustament erosionada per aquell procés, i avui sabem que, en aquelles dues ocasions, els acords a què es va arribar van constituir avenços –encara que insuficients–, avenços per a Catalunya.

Quants titulars de diaris han llegit tots vostès darrerament, en ambdues ocasions, en què ens criticaven, els catalans, que «estábamos vaciando las arcas del Estado»? Quantes declaracions als mitjans de comunicació s'havien donat en aquesta direcció? Així, doncs, em vaig proposar, en nom del Govern de Catalunya, en aquesta ocasió, superar aquelles dinàmiques que en res afavorien Catalunya i que, per altra banda, donaven peu a la demagògia que desinformava la població sobre la bondat de les decisions polítiques que s'adoptaven en matèria de finançament autonòmic i que erosionava la imatge dels catalans arreu de l'Estat.

En cap moment vaig administrar la negociació de manera que impedíssim el procés del diàleg amb les restants forces polítiques a fi d'aconseguir l'objectiu del consens. Per això, quan Chaves va dir, el 2 de juny: «Este es un acuerdo ya cerrado entre Convergència i Unió y el Partido Popular», vaig callar i no vaig replicar. I Chaves ja sabia que això anava per aquí, però després, dos mesos després, va sumar-se a l'acord a què havíem arribat.

El fet que el socialisme que governa les comunitats autònomes hagi acceptat entrar en aquest acord és, bàsicament, senyores i senyors diputats –ho repeteixo, perquè no vull que s'ho perdin..., el fet que el socialisme que governa –el que governa– hagi acceptat entrar en aquest acord és, bàsicament, per dues raons. La primera –senyor Nadal, prengui'n nota–, perquè, en fer-se aquest acord aplicable a partir de l'any base 99, permetíem que les tres comunitats autònomes governades pels socialistes poguessin entrar en el model que es va acordar ara fa cinc anys i del qual ells es van autoexcloure després de reconèixer que era bo per a les seves comunitats. (*Remor de veus.*) És l'evidència més palpable que aquell acord era positiu i que volien entrar-hi –volien entrar-hi–, malgrat que fer-ho els representava una renúncia. No acceptar-ho hauria sigut un doble error.

La segona raó és que no acceptar el nou acord hauria estat encara molt més negatiu cap al futur, hauria empitjorat molt més els fluxos d'hisendes de les comunitats governades pels socialistes, perquè haurien perdut les millores positives que es tindran amb el nou acord de cara als propers cinc anys. No solament recuperaven alguna part dels anys anteriors, sinó que encara se sumaven a les millores cap al futur. Per aquestes dues raons, els consellers d'Economia del socialisme que governa van dir que sí.

Concretament, amb qui primer es van acordar les quantitats, els criteris i els models, en general, va ser amb la Generalitat de Catalunya. Amb qui primer es van establir els acords qualitatius i quantitius va ser amb la Generalitat de Catalunya, però em vaig reservar, per facilitar el consens amb les altres forces polítiques, perquè, quan es diu públicament que es vol un consens entre moltes administracions i formacions polítiques, s'ha de ser coherent i adoptar les decisions de manera que ho facin possible. I això, en nom del Govern de la Generalitat de Catalunya, és el que he fet.

Avui considero que, sense la participació responsable del Govern de la Generalitat i de Convergència, l'acord que avui estem valorant no s'hauria aconseguit. Jo els

vull dir, en aquest sentit, que avui no es pot dir, des de l'oposició a Catalunya, que el Partit Socialista no va estar d'acord amb aquest nou model de finançament –no es pot dir–, perquè la decisió que va adoptar el PSOE, que van transmetre tots els seus consellers d'Economia que governen les comunitats autònomes al Consell de Política Fiscal i Financera, es va adoptar una reunió en el seu partit, en la seu del Partit Socialista es va adoptar una reunió amb els principals secretaris regionals del PSOE, entre els quals dirigents hi havia el senyor Montilla, en representació del PSC.

En aquella reunió, el PSOE va dir que sí, i en el Consell de Política Fiscal i Financera tots els consellers d'Economia del Partit Socialista que governen van dir que sí. El president del Partit Socialista, el senyor Chaves, va dir que sí, i ho va dir en públic, també. El secretari general del PSOE, el senyor Luis Rodríguez Zapatero, va dir que sí –i ho va dir en públic. Reclamo, ara, coherència –reclamo coherència. Avui, el PSC-PSOE no té credibilitat política ni autoritat moral per criticar aquest acord i dir aquí que no. (*Remor de veus.*)

Si ho fa, si ho fa –si ho fa–, com he sentit que ho han dit des d'aquesta tribuna..., si aquest acord és dolent per a Catalunya, per al Partit Socialista, com s'ha dit fa una estona, el senyor Maragall i el PSC han de demanar la dimissió del senyor Montilla. (*Remor de veus.*) El secretari general del PSC no pot dir que sí a l'acord a Madrid i el seu Partit al Parlament de Catalunya dir que no. (*Remor de veus.*) Si és així, han de demanar la dimissió del senyor Montilla. (*Forta remor de veus.*)

El president

Senyores i senyors diputats, prego que les seves veus vagin posant-se en un to suficient. (*Remor de veus.*)

El conseller d'Economia i Finances

Si aquest acord... (*Pausa.*)

El president

Esperi's un segon; esperi's, senyor conseller. Ja l'avisaré. Prego silenci, si us plau!

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, president...

El president

Esperi's un segon; ja l'avisó, eh? Pot continuar, pot continuar, senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president. Si aquest acord és dolent per a Catalunya i, per aquesta raó, el Partit Socialistes de Catalunya no hi dóna suport, el Partit Socialistes de Catalunya ha de demanar explicacions al secretari general del PSOE: perquè el PSOE diu que sí a un nou acord de finançament que és dolent per a Catalunya? Perquè el Partit Socialista a l'Estat espanyol diu que aquest acord és bo i el seu Partit, a Catalunya, diu que és dolent? Han de demanar explicacions de perquè el socia-

lisme a l'Estat espanyol dóna recolzament a aquest acord de finançament, sent per a vostès dolent per a Catalunya. Explicacions haurien de demanar i responsabilitats, especialment al secretari general del PSC, que, en la reunió en el seu partit, va dir que sí. (*Remor de veus.*)

Si es diu, per altra banda, com s'ha dit des d'aquesta tribuna aquesta tarda –i també ho he sentit en una altra ocasió; ho ha dit el senyor Maragall, i va dir-ho a la Diputació Permanent, també–, que ell modificarà aquest acord, ha de dir com. Avui, ja no es pot dir, ni un minut més, que es voldrà modificar aquest acord i no dir exactament com. Perquè, si és com es va pactar l'acord del finançament, nosaltres amb vostès, fa deu anys, gràcies, no ho facin i no s'esforcin (*rialles*); anirem endarrerere. (*Aplaudiments.*) Avui, vostès han de dir d'on trauran els diners, quina distribució nova faran, quins nous criteris introduiran i amb quin recolzament polític compten per fer definicions avui, aquí, i afirmacions que, a nivell del socialisme a l'Estat espanyol, no els recolzen.

Jo, al llarg del sistema del finançament i de les negociacions, he estat en contacte amb la Comissió que, en nom del PSOE, ha negociat el finançament: Jordi Sevilla, senyor Granados, Toni Castells, etcètera, etcètera. Aquesta era la Comissió que es reunia amb el Govern, i que es va reunir amb aquest conseller diverses vegades, i que vàrem parlar de l'acord del finançament. Aquesta Comissió... –en nom del PSOE, no en nom de cap institució autonòmica, en nom del Partit Socialista–, aquesta Comissió, formada per aquests membres, entre els quals hi ha un dignatari representant del PSC que va participar en les dues primeres i en la tercera ja no perquè veia que això anava bé... (*remor de veus*) –en la tercera ja no perquè veia que anava bé–, vam tenir moltes ocasions d'aprofundir en el nou acord del finançament. Tant és així que ahir apareix, en un mitjà de comunicació, un article d'un d'aquests representants fent una valoració més exacta i ajustada d'aquest acord de finançament. Almenys hi ha algú en les seves files que públicament diu que aquest acord té continguts que milloren suficientment el marc financer que havíem tingut fins ara.

Bé, no es pot dir en aquest Parlament avui que aquest acord no és bo per a Catalunya, quan qui ha estat en els processos de negociació ja reconeix que té prou contingut positiu i quan tot el socialisme que governa diu que és bo. I vull pensar que ho diuen també perquè és bo per a Catalunya, perquè si ho diuen i no és bo per a Catalunya, aleshores demano responsabilitats al Partit Socialista, que les traslladi i les demani al partit del PSOE.

Bé, jo, si m'ho permeten, només els voldria fer unes observacions puntuals a algunes de les coses que han anat sortint en algunes de les intervencions. Nosaltres, els 770.000 milions de pessetes que valorem en cinc anys –de guanys amb el nou model de finançament–, no els hem calculat en cap mesura d'utilització de la nova capacitat normativa; no hi entra, en aquesta estimació, cap mesura d'increment de pressió fiscal –cap–, ni de la nova capacitat normativa que se'ns atorga amb el nou acord de finançament.

També vull dir-los que l'estimació que se m'ha dit, pel Partit Socialista, que segons els seus números són 170.000 milions de pessetes més... Ja és una millora, 170.000; m'agradarà conèixer per escrit com els calculen, perquè si el primer any ja en tenim 53 més per la restricció inicial que s'aporta de nou al sistema, 53.000, sense actualitzar-la monetàriament, multiplicat per cinc, són 250.000; 250.000 només és amb la primera quantitat addicional, amb la restricció inicial, multiplicat per cinc i sense actualitzar-la. Per tant, m'hauran d'explicar també com fan els números: 170.000 milions de pessetes no és encertat, ni és real.

(*Pausa. Remor de veus.*)

Voldria dir-li també, senyor Nadal, que els 400.000 milions de pessetes d'objectiu que integra el pacte fiscal..., no és una promesa; el meu partit i el meu Govern no fan promeses... (*remor de veus*), fan propostes i les complim. (*Forta remor de veus.*) 400.000 milions de pessetes és un objectiu, és una proposta per aconseguir, i l'aconsegurem.

Se'm diu que aquest és un acord de mínims. Com hauríem de comparar-lo, doncs, amb l'acord que vam fer fa deu anys? Si aquest és de mínims, al de fa deu anys, què li hauríem de donar?, quin qualificatiu li hauríem de donar? Si fa deu anys només vàrem aconseguir el 15% de l'IRPF i amb topalls, i ara és: onze impostos de dotze, ens els predeterminem, i amb capacitat normativa, amb reforma de la sanitat i amb una dotació addicional de 770.000 en cinc anys, ara, quin qualificatiu li hauríem de donar en comparació al que vostès van acordar fa deu anys enrere?

El finançament local no és una matèria objecte de debat en la negociació que hem portat a terme. El Constitucional s'ha pronunciat amb una sentència i ha requerit als poders públics que diferenciïn la responsabilitat de la representació dels poders locals, dels poders autonòmics, per fer la revisió del marc de finançament dels ajuntaments. La darrera sentència del Tribunal Constitucional diu que han de ser les entitats representatives de les administracions locals que han de negociar el nou marc de finançament local. Per això, en aquest acord, no hem entrat en la revisió del finançament local. Ara ens hi posarem. Ara treballarem per millorar el finançament dels ajuntaments. Ho farem. (*Remor de veus.*) Ho farem. Com ho hem fet sempre. (*Forta remor de veus. Pausa.*)

Ens diuen que troben a faltar coses en el nou acord. I li agraeixo, senyor Nadal, les poques paraules amb què ha reconegut que hi havia alguns aspectes positius en aquest acord; és la primera vegades que les sento i les agraeixo. Diu que troben, no obstant, a faltar coses, i ens diu que hi ha un principi d'equilibri territorial, d'acord amb la població, que vostès troben a faltar en aquest nou model.

Bé, li he de dir que el nou model, amb la restricció inicial, el que fa és: distribueix tots els volums de recursos avui existents, per a les comunitats autònomes, l'any 1999, i els distribueix en base a la població, ponderant-la en un 94%. És a dir, un 94% és el criteri, en base a la població, de distribució dels recursos entre les comunitats autònomes. Si un 94% de pes relatiu de la

població és la variable que es fa servir per a la distribució territorial entre totes les comunitats autònomes, aquest sí que és un plantejament que ens dóna, ens permet valorar que sí que hi ha un gran component d'equilibri territorial. Això no era així abans –no era així abans–, ni tampoc es tenia en compte abans l'envelliment de la població. Ara l'envelliment de la població es pondera addicionalment, i la població és l'element bàsic de distribució. Per tant, potser no li ho han explicat, potser li ho estan explicant ara, i per això, doncs, no ho sabia, però l'equilibri territorial en base a la població està integrat en el nou model. Per això el seu partit, per això el PSOE, que ha reivindicat llargament la població com a variable de reequilibri, ha dit que sí al nou acord, perquè aquesta qüestió s'ha incorporat en el nou model.

Bé, tan sols acabar..., dir-los que la igualació dels règims forals i generals, gradualment, s'aconseguirà en els propers anys. La millora *per capita* que el nou model ens permet, ens aproximarà al règim foral. Al règim foral ens hi aproximem qualitativament pels principis que integra el nou model, perquè el 86% dels recursos del Govern de la Generalitat directament dependran dels tributs que paguen els catalans. Perquè tenim més capacitat normativa per poder modificar i alterar les obligacions fiscals dels catalans, perquè tindrem progressivament més recursos *per capita*, ens apropem al règim foral basc i navarrès. Podrem observar-ho al llarg de la Comissió Mixta.

Bé, he tingut oportunitat d'escoltar les altres intervencions i voldria agrair, en primer lloc, la que ha fet el portaveu del meu Grup Parlamentari. (*Remor de veus.*) I ho vull fer ara perquè sempre es deixa per al final i, injustament, es reconeix la posició política solidària, òbviament, que hi ha d'haver amb el meu Grup i amb el portaveu que ha fet ús de la paraula. Per mi ha estat, senyor Camp, un honor poder pujar en aquesta tribuna i poder fonamentar les accions de Govern que la Generalitat emprèn en un tema tan important com el tema del finançament autonòmic. I per mi..., i a tot el Grup, he d'expressar-los que em satisfà i em complau el recolzament unànimе que estic tenint en tot moment des de totes les instàncies de la coalició per al treball que estem fent de millorar el finançament per a Catalunya. Que el pas que hem donat no és l'últim, com no ho va ser quan vam començar a treballar per a Catalunya fent l'Estatut, desplegant-lo, revisant el finançament tantes vegades com ho hem fet, i avui, si fem el pas que fem, és perquè abans n'hem fet molts.

Jo agraeixo les expressions d'adhesió, comparteixo els arguments que ha utilitzat, em sento completament identificat amb les valoracions polítiques que fa el Grup, i tan sols li vull dir que ens falta molt més per fer, no només en aquest camp, sinó en altres coses, i que espero tenir el suport del Grup Parlamentari per seguir l'execució d'aquest acord polític que s'ha fet en matèria de finançament.

Voldria, també, dirigir-me al portaveu del Partit Popular. (*Remor de veus.*) Realment, al llarg del procés que hem anat administrant els darrers sis mesos, hi ha hagut diàleg –hi ha hagut diàleg. I això és una realitat. Hi

ha hagut diàleg amb el Govern del Partit Popular, amb majoria absoluta –amb majoria absoluta–; hi ha hagut diàleg amb les forces polítiques d'altres governs d'altres comunitats autònomes que també han tingut una certa participació –he de reconèixer que no tan intensa com la que hem tingut des de Catalunya, però que hi ha hagut diàleg.

Vull recordar que a Barcelona vam tenir en diverses ocasions reunions amb els consellers d'Economia de les Illes, del País Valencià, d'Aragó, de Castella, de Madrid, de Canàries, d'Astúries, de Múrcia, en què hem pogut tenir diàleg amb tots els consellers de totes aquestes comunitats; un bon diàleg per arribar al resultat que hem tingut al final; diàleg amb consellers, també, d'altres formacions polítiques, que m'agradarà que segueixin el debat d'aquesta tarda en aquest Parlament i jutgin també, per algunes posicions que s'han explicat aquí, quina és la inconsistència d'algunes d'elles amb les que ells em deien a mi personalment.

Reconec l'aportació política que ha fet el Partit Popular en aquest acord en matèria de finançament. Hem donat un pas endavant. El que passa és que no és l'últim pas que es dóna en matèria de finançament; no perquè aquest sigui dolent, que no, que és positiu en si mateix, sinó que, des que la Constitució i l'Estatut es despleguen i la nostra societat canviant evoluciona i s'adapta als nous temps, els poders polítics hauran d'anar revisant els marcs de finançament. Hi han aspectes que hauran de continuar parlant-ne, per executar i per aprofundir, i especialment en un tema, que és l'Agència Tributària. El Govern de la Generalitat insistirà a aprofundir en la participació en l'Agència Tributària; participació més efectiva. Des de l'òptica de Catalunya, demanaré el suport a tots els grups parlamentaris i demanaré el suport també al Grup Parlamentari Popular per aconseguir compromisos més intensos en la línia d'una major i efectiva participació en l'Agència Tributària de Catalunya. (*Remor de veus.*)

El president

Prego silenci, senyors diputats, si no, tindran dificultats a contrareplicar, si no atenen. Gràcies.

El conseller d'Economia i Finances

Voldria fer referència a la intervenció que ha fet el portaveu d'Esquerra Republicana. En primer lloc, voldria dir-li, al senyor Carod, tota vegada que vostè també ja ha començat amb alguna referència molt breu i puntual al testimonialisme, que crec que no ens hem entès, o jo no m'he explicat. I ho lamento –i ho lamento. Quan he parlat de testimonialisme no ha estat per fer-los de menys, i només he volgut remarcar la diferència entre governar i, a vegades, valorar políticament les accions de Govern des de l'oposició; només he volgut fer aquesta referència. I voldria dir-li que de veritat agraeixo les paraules que vostè també ha fet d'homenatge, dirigint-se als testimonis heroics de molts homes i dones d'aquest país. Jo el comparteixo. I, a més, l'hi agraeixo, perquè, en bona part, entre molts d'aquests homes i dones a què vostè feia referència hi han avantpassats meus, i jo me'n sento orgullós.

Només apello a aquesta sintonia. Si, d'aquesta sintonia, se'n pot fer una millor comunicació, crec que haurem fet un bon avenç. Jo crec que vostès i nosaltres tenim diferències –sens dubte que sí, lògicament; som formacions polítiques diferents–, el que passa és que nosaltres fa vint anys que governem Catalunya. I governar Catalunya és fer-la avançar; governar Catalunya és, dia a dia, decisió a decisió, resoldre els problemes i les aspiracions que tenen els ciutadans del nostre país. I des del Govern això només es pot fer aportant resultats. El nostre balanç de resultats reals en matèria de finançament és immillorable per cap altra força política a Catalunya. El balanç real de resultats positius per a Catalunya en matèria de finançament no ha estat mai superat i aconseguit per altres forces polítiques. Ha dit vostè al començament, ens ha dit: «Què han fet vostès durant vint anys?» Deia: «Què han fet durant vint anys?» Doncs, reconstruir Catalunya. Podran vostès considerar que encara falta camí per fer; ho podem valorar, però durant vint anys hem reconstruït Catalunya i l'hem feta avançar, segurament, en moltes decisions, conjuntament amb altres forces polítiques. Però no es pot dir que durant vint anys no hem fet res en matèria de finançament. No es pot dir que avui, en matèria de finançament, estem en una situació de misèria; no es pot dir.

Nosaltres intentem, any a any, debat a debat, quinquenni a quinquenni, en què es revisa el finançament autonòmic, aportar a Catalunya un pas positiu, una millora econòmica i qualitativa. Jo em pregunto: quins resultats reals, de poder polític real per a Catalunya, ha aconseguit Esquerra Republicana? No estic entrant en el contrast ideològic, que podem compartir moltes coses, només estic dient: quin és el balanç real de més poder polític per a Catalunya aconseguit en els últims anys que ha fet Esquerra Republicana? Quin és el seu balanç real a favor dels ciutadans de Catalunya en millorar l'autogovern? Aquesta és l'única diferència, senyor Carod, no és altra. Nosaltres portem vint anys governant. Jo respecto totes les posicions, però veig, massa sovint, excessiva crítica, excessius desitjos, excessives voluntats, molt pocs resultats. Sempre que hi ha un avenç per a Catalunya, darrerament vostès diuen que no s'hi sumen. Sigui petit, sigui mitjà, sigui més gran, sempre que hi ha un element positiu per a Catalunya, per consolidar l'autogovern, per fer-la avançar, vostès no s'hi sumen. Ni se sumen a la Llei de política lingüística, ni se sumen a les transferències que s'han fet moltes vegades en temes tan importants com a vegades són Mossos, ni en la revisió del finançament dels Mossos, ni en les millores del finançament autonòmic.

Ara bé, li reconec que aquest acord no és tot el que nosaltres desitjàvem, li reconec que, a la Resolució del Parlament de Catalunya, hi ha aspectes que no s'han assolit; l'hi reconec. I espero tenir la seva col·laboració, al llarg de les properes setmanes i mesos, per continuar treballant per a fer realitats alguns altres d'aquests punts que encara no s'han aconseguit. Miri, deixi'm fer-li un petit exemple –potser ens ajudarà a distendre una mica l'estona de la tarda–: a nosaltres ens agrada la muntanya. A mi, m'agrada la muntanya i jo sé que a vostè també. Quan estem en reptes de pujar a un cim important, el que cal fer és caminar, posar-se a caminar

pas a pas i fer ruta per arribar al cim. No s'hi val a seure, queixar-se de l'objectiu, que no l'assolirem, i anar passant el temps i no donar cap pas. El nacionalisme català que governa Catalunya, any a any, pas a pas, avança en l'autogovern de Catalunya. Podrem discrepar del tram que ens queda fins al cim, podem discrepar, però ningú ens pot retreure que portem vint anys avançant per avançar en la reconstrucció de Catalunya. (*Remor de veus.*)

I vull acabar amb el sentit que se'ns ha dit: «Què han aconseguit vostès en la legislatura passada? Quines millores han aportat en la legislatura passada?» En matèria de finançament, els vull fer saber que l'acord a què es va arribar l'any 96 –i això ja no són estimacions, eh?–, l'acord a què es va arribar l'any 96 i que s'ha executat fins a l'any 2001 –i això són ja liquidacions– ens ha portat més de 600.000 milions més de pessetes per a Catalunya. En l'última negociació, en els últims cinc anys, liquidacions tancades, 600.000 milions de pessetes més per a Catalunya. S'ha desplaçat els Mossos d'Esquadra en una línia política no prevista amb caràcter –diguem-ne– obligatori a l'Estatut. S'han millorat les inversions a Catalunya de tal manera que avui el marc general que tenim contractat, amb previsible execució els propers cinc anys, fins l'any 2005, d'inversions de l'Estat a Catalunya puja a la xifra de 2,8 bilions de pessetes. I surto al pas que algunes explicacions que se'ns han demanat, que diguem quines són les noves inversions que s'estan preveient en aquests moments per a Catalunya: 2,8 bilions és la inversió prevista en els propers cinc anys d'obra civil a Catalunya i que s'executarà amb previsió, perquè moltes d'elles ja estan en vies executives, en els propers cinc anys. El nou acord de finançament, senyor Carod, ens permetrà avançar, avançar en el diferencial que avui tenim de fluxos entre Catalunya i l'Estat. M'agradarà que a la Comissió Mixta de Valoracions els representants que vostès hi tenen, els dos representants, puguin anar constatant com això és així al llarg dels propers anys i s'avançarà en apropar els diferencials entre el règim foral i el règim de Catalunya.

I finalment –i acabo, senyor president– unes breus referències també a la intervenció que ha fet el senyor Ribó. Al senyor Ribó li agraeixo també la seva intervenció, les explicacions; ens ha valorat alguns aspectes; ha reconegut que hi havia alguns aspectes que milloraven l'acord del finançament; ha posat l'accent en altres, insistint que s'havien de precisar; ha tornat a posar l'accent en la necessitat de més informació i de més xifres, que és una constant en totes les darreres informacions; farem un esforç més també en la línia de la Comissió Mixta, també per a proporcionar-li més informació. És veritat que l'Emili Gasch va fer, en el seu moment, un vot particular en defensa d'uns determinats plantejaments, en el que podríem estar compartint amb relació a l'acord que avui s'ha fet; és veritat. I crec que, amb la seva aportació –la de l'Emili Gasch–, a la Comissió Mixta de Valoracions podem aprofundir més en la línia de millorar l'execució d'aquest acord. Nosaltres, en aquests moments, només li recordem que, en relació amb el model basc, obtenir un 86% d'autonomia és una millora. Vostè retreu el president Pujol; en el debat d'investidura va dir que tots, tots els recursos del Govern de

la Generalitat havien de venir dels impostos. Nosaltres hem aconseguit que el 86% procedeixin dels recursos dels catalans. Ens hi hem aproximat molt; hi ha un 14% de diferencial; però, si més no, li demano que reconegui el gran avenç que això suposa en relació amb el que teníem.

També li vull dir que els 700.000 milions de pessetes s'obtenen sense integrar-hi cap decisió que procedeixi d'un increment de pressió fiscal. Ara bé, nosaltres, si de nosaltres depèn, intentarem abaixar els tipus impositius i incrementar la recaptació –ja ho hem fet, per altra banda–, que és la tendència que ha de seguir la revisió tributària a Espanya i a Catalunya: s'ha de ser més efectiu en la lluita contra el frau, s'han d'abaixar tipus nominals i s'han d'eixamplar les bases essent més efectius en les recaptacions. Per això volem l'Agència Tributària. Per què? Per fer baixar la pressió fiscal a qui sempre paga i fer pagar a qui, a vegades, no paga. Aquesta és la tendència que hauríem de seguir en els propers anys. Les millores que s'incorporen en el model actual van en la direcció del model alemany. Si m'he explicat d'una altra manera, demano disculpes: van en la direcció del model alemany. És a dir, la cistella és un model equivalent avui a l'existent als *Länder*. El que he volgut dir és que l'actual model, el que s'ha acordat, s'apropa, s'acosta cap al model alemany.

La restricció inicial –i, si volen, ja els l'explicarem més a fons–, avui, el desgloss de la restricció inicial que m'ha demanat –«doni'm el detall de la restricció inicial»– està en el document que he entregat a en Martí Carnicer, a la pàgina 3. Hi ha el detall de totes les fonts: segons les fonts fiscals, segons les restriccions de les competències específiques, segons –diguem-ne– la participació en la PIE. Hi ha el detall distribuït. En tot cas, si vol, després l'hi preciso perquè ho pugui identificar. Li agraeixo també les referències que ha fet a l'Agència Tributària: compto amb la seva col·laboració, també, per aprofundir més en aquesta direcció i en aquest objectiu. L'«auto» de fe que diu que vostè fa, no el faci; no faci l'«auto» de fe: simplement, seguiu vostè a la Comissió Mixta, traslladem-nos les dades i les valoracions per poder conèixer més a fons les seves observacions i veurà i coneixerà com aquest acord és bo per a Catalunya.

Senyor president, acabo allà on m'he reiterat en diverses ocasions: aquest és un acord bo per a Catalunya, encaixable amb l'Estat. És el més positiu per a Catalunya de tots els que hem estat, doncs, afrontant i revisant en el passat. I és un acord que espero que tingui la seva col·laboració i la de tots els seus grups, perquè, al llarg dels propers anys, el fem efectiu i, si és possible, encara el millorem més en un futur.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Permetin-me una petita precisió: una cosa és un «auto» de fe i una altra cosa és un acte de fe, eh? (*Rialles.*) Els ho dic perquè són dues coses molt diferents.

El conseller d'Economia i Finances

És veritat, és veritat, president, però, si fa una mica de memòria, la intervenció del diputat, ha dit «auto» de fe.

El president

Exactament. Sí, sí... (*Remor de veus.*) Moltes gràcies, senyor conseller. En nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller: és un «auto» de fe, senyor Homs, perquè ens demana a tota aquesta cambra, com a la Diputació Permanent, que creguem en les seves simulacions. I jo li dic: «Sí» –en un moment de la meva argumentació, li dic– «sí, hi creiem, i miri on va a parar!» Hi tornaré després. Però, nosaltres...

El president

Senyor diputat, és un «auto» de fe si el vol cremar. (*Rialles.*) L'hi dic perquè el sentit exacte és aquest.

El Sr. Ribó i Massó

En tindria prou, senyor president, si el fes escoltar.

El president

Molt bé.

El Sr. Ribó i Massó

Si m'escoltés, ja en tindria prou.

El president

Gràcies. Doncs, ara li demanarem la seva atenció.

El Sr. Ribó i Massó

No cal cremar-lo, si escolta. (*Rialles.*) Però, si no escolta, podríem interrompre i esperar que escoltés.

El president

Molt bé.

El Sr. Ribó i Massó

Tornem a començar, senyor president?

El president

Pot començar. Li descomptaré el minut, sí.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor conseller, li reitero que en la història dels acords de finançament no són vostès qui poden donar lliçons a diversos grups d'aquesta cambra. El camí ha estat llarg. Nosaltres no tenim tiretes o «agulletes», que es diu en termes de muntanya, però ens sembla que vostè no pot parlar gaire, fins avui, ni dels acords ni de la Comissió Mixta, o contesti davant de la cambra de què

li ha servit la Comissió Mixta per a aquest acord que s'ha fet fins ara. Però el punt de partença, políticament, és un que vostè ha defugit per complet i que continua defugint en conversa amb el seu conseller de Presidència i amb l'absència del president en cap, i és: quin compromís van agafar vostès quan aquesta cambra els va votar, va votar el president de la Generalitat, en la investidura? I quan literalment se'ls ho recorda, i quan literalment se'ls recorda que és el compromís que tenen davant de la cambra, la ciutadania de Catalunya, ni en parlen. O sigui, tots els paràmetres que vostè hauria de sotmetre a comparació amb els compromisos adquirits aquí –aquí, no amb socis allà o més enllà– són els del debat d'investidura.

Jo no sé si m'he de creure a vostè o al senyor Mas. Abans de l'estiu, el conseller de Presidència deia: «Setembre i 400.000 milions.» Vostè deia: «Calla, i ara, i temps.» No, sí, clar que m'haig de creure els dos, perquè estan ben juntets, però, el que deien era –bé– una cosa ben diferent l'un de l'altre. Què demostraven tots dos? Una gran desorientació i que, com es diu en termes futbolístics, no tocaven pilota del que s'estava jugant en aquesta negociació.

Miri, jo vull entrar en l'acord de finançament, no en la trifulga partidista que pot fer riure una banda de l'hemicycle o l'altra. Però abans permeti'm que li aclareixi una cosa, que es veu que no m'he explicat bé o vostè, com que continua no escoltant, no pot entendre: quan nosaltres li parlem... *(Pausa. Veus de fons.)*

El president

Prego silenci, si us plau!

El Sr. Ribó i Massó

No, si tenen la necessitat de consultar-se entre ells, em sembla molt correcte, senyor president, però, aleshores, interrompem la sessió.

El president

Sap què passa? Que l'atenció ens l'hem de guanyar entre vostè i jo. I jo faig tot el possible i vostè, també...

El Sr. Ribó i Massó

Em sembla que me l'he de guanyar jo, perquè el rellotge va comptant en contra meva.

El president

No es preocupi.

El Sr. Ribó i Massó

Però, de totes formes, si hem de fer un debat com cal, és per escoltar. No, si ja sé que té dues orelles, senyor Homs. No sé si li funcionen les dues igual de bé, però tant de bo l'esquerra, que és la que dona cap aquí, li funcionés millor.

Miri, vostè no ha escoltat bé abans i ara encara escoltarà menys bé, el que li dic sobre el creixement vegetatiu. No és 1 bilion 400.000 en un any. No faci trampes.

Ah, veu que ha escoltat malament, eh? És en cinc anys. Ja li passaré el document. Allò que no passa vostè, li ho passaré jo. En cinc anys, eh?

Però anem a l'acord. No al que vostè pugui simular o al que jo pugui simular. Senyor Homs, li torno a fer la pregunta que vostè no contesta. Tot el que discutim, senyores diputades i senyors diputats, es basa en la xifra d'1 bilion 300.000 milions de restricció inicial. Tot el que discutim. Senyor conseller d'Economia i Finances, quina part d'aquest bilion 300.000 ve de la cistella? Quina part ve del fons? I quina part ve de sanitat? Pot respondre aquesta pregunta? Sí o no? Li vaig demanar a la Diputació Permanent: silenci. Se li ha demanat per escrit: silenci. Se li ha demanat aquest matí: silenci.

(Remor de veus.)

Al document no hi és. I si hi és, llegeixi'l, senzillament. Quina part prové de cadascuna d'aquestes partides? Perquè és que, si no, ja no podem fer cap més simulació ni previsió, ni vostè ni nosaltres. I aquí està la gran trampa d'aquest debat. Per això és un «auto de fe», per demanar que s'escolti, que és que o ens creiem totes les xifres que ens donen... No, no, no és que no ens creiem. És que no serveix de res.

Senyor conseller, li ho torno a demanar. Segona pregunta, ben precisa. És vostè qui ha presumit que, de cinc fons, en rebrem tres. Quines són les quantitats que rebrem d'aquests fons? Quines són les quantitats? No, no m'ensenyi els documents, que, a més, em fa perdre temps de contestar-li les seves maquinacions figurant, perquè aquí no ho diu. Digui-ho o no, senzillament. Si vostè té una incontinència verbal fantàstica. Doncs, digui-ho aquí, senzillament. Són les preguntes de partença de l'acord.

Em pot explicar, senyor conseller, si és o no és cert que en l'anivellament no serem receptors, no rebrem o rebrem d'una altra forma, sinó que més aviat serem aportadors? En virtut de què estem per sota la mitjana, si traiem tots els fons de solidaritat? Cosa que no contesta. Estan al quadre de l'acord. I vostè continua sense respondre-ho.

Literatura, la que vulgui. Recordar xeres d'altres grups, les que vulgui. L'acord que ha signat, ni parlar-ne. O és que no és d'això que hem de discutir, senyor conseller?

Em pot dir si és veritat o no que Navarra està molt per damunt, pesseta per habitant i competència, que no pas Catalunya. I no faci jocs de mans sobre el 86%. El que la gent del carrer pot entendre: perquè un navarrès ha de tenir més disposició de diners per a la sanitat o per a l'ensenyament o per a carreteres que no pas un català? Això és veritat o no és veritat? I ho tanquem o ens hi allunyem? No, no parli d'aquest 86%, que, a més, no hi ha document que el pugui sostenir, i qui ho sostingui, amb mil perdons, és que ha fet unes xifres equivocades.

A banda, a banda, que jo li he citat –i tampoc n'ha fet cap referència– que els sistemes federals avançats estan per sobre del 100%. Li he citat casos, alguns dels quals amb els quals treballem parlamentàriament, com és Baden-Württemberg. Tot això, silenci, perquè no interessa. Interessa vendre la moto, a la qual hi van haver de pujar precipitadament en darrer moment.

Críteris normatius. Escolti, jo li demano no si hi ha o no hi ha pressió fiscal en aquestes xifres... Li he demanat quina política pensen seguir vostès en el futur. Em diu: «No, baixarem els tipus i ampliarem la recaptació.» Com s'ha fet en la darrera reforma de l'IRPF del Partit Popular?, que ha beneficiat precisament la gent que més, que més hauria de contribuir, i que vostès hi van donar suport. És aquesta l'orientació que hi donaran?

Però insisteixo, senyor Homs, com a nouvingut al Govern i que, a més..., que està intentant fer carrera ràpida per guanyar-se el lloc, vostè ha de tenir la valentia democràtica d'assumir el compromís d'un Govern que porta dos anys investit i que ha fet molta demagògia amb paraules fora de l'hemicicle. Oi tant! «Farem passar el PP per l'adreçador. No pactarem mai amb el PP.» Però, dins de l'hemicicle, aquestes... Podem dir: se les ha endut el vent. D'acord, però, dins de l'hemicicle, aquest Govern s'ha compromès a quatre punts sobre el finançament, en aquest hemicicle, dels quals vostè no en vol ni parlar, perquè és que no en pot parlar. Perquè estan ben lluny de l'acord que avui volen vendre'ns com positiu.

Jo li faria una darrera consideració, que és la que segurament menys efecte mediàtic pot tenir i menys efecte en la batalla que vostè ha encetat aquesta tarda en aquesta cambra. Vostè ha arribat a parlar que s'ha de fer dimitir càrrecs polítics d'altres partits. Ha provocat aplaudiments, escarafalls, etcètera.

Primer: segur que qui més ha «disfrutat» aquesta tarda és aquell que no vol autonomia financera per a Catalunya, perquè la cambra està ben dividida. Els grups parlamentaris que representen la ciutadania de Catalunya estem ben dividits i qui més en surt beneficiat és qui més gaudeix que hi hagi poca autonomia financera a Catalunya. I això, com a governant, li hauria de fer pujar els colors de la cara. I, en segon lloc, totes les trifulgues que vulguin i continuem: què l'interessa la gent si ha de dimitir aquell o l'altre, si encara no li han sabut explicar per què rebrem menys en el que importa d'inversions en els serveis públics i si apujarem o baixarem els impostos?

Gràcies president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. I ara, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, senyores i senyors diputats, nosaltres hem dit en la primera intervenció que aquest era... –li ho hem reconegut amb una validesa d'abast històric molt més ambiciosa que la que vostè fixava–, que aquest era el millor model de finançament que ha tingut Catalunya des del 1714. Per tant, l'hem desbordat absolutament en l'abast històric del que vostè deia. Això sempre es fa, òbviament, relacionant-ho en comparació amb el que hi havia abans. El que hi havia abans hem dit que no era bo, hem dit que era insuficient i continuem pensant el mateix per a aquest model.

Qualsevol pas, per petit que sigui, és un pas positiu que nosaltres celebrem, perquè vol dir que el conjunt de la societat catalana en quedarà directament beneficiat. Ara, la bondat petita d'aquest model no treu que nosaltres no continuem pensant que el camí que ens queda per fer és immens.

És cert que ara ens quedarem, aproximadament, una tercera part dels impostos. Els altres dos terços continuaran quedant-se a Madrid. Si el volum dels impostos augmenta, augmentarà el que controlarà també l'Estat. Però tornem al que dèiem al començament: no discutim només una qüestió de diners. Fonamentalment, el que discutim –el que passa és que no sempre ho semblava– és una qüestió de poder polític. I la veritat, senyor conseller, és que a Catalunya mana qui ha manat sempre.

La comparació amb Alemanya... I en algun moment semblava, al matí... I ja em perdonarà, perquè el to de la intervenció de la tarda jo crec que, des del punt de vista formal, ha estat sensiblement diferent al del matí. Per tant, tots ens podem instal·lar amb un cert relax. Al matí, semblava que en algun moment sentiria la frase... –no pas potser de vostè, però si de les seves files, dels seus *supporters*, eh?– o alguna frase del tipus: «que n'aprenquin els alemanys!», no? De fet, a Alemanya els recursos de l'Administració local estan en mans dels *Länder* i, a més a més, hi ha una cosa que se'n diu «Senat», que té dret a veto. Això sí que és federalisme –com segur que saben tots els federalistes, tant els federalistes del Partit Socialista, com segur, amb més detall, els confederalistes d'Unió Democràtica de Catalunya–, però ara i tant aquí, com si diguéssim, res de res, no?

Deia vostè que ens acostàvem al sistema foral. De moment, a Navarra la inversió pública per habitant és pràcticament el doble que la de Catalunya i a Navarra mana precisament el Partit Popular. Si hi ha alguna cosa que nosaltres a vostès els retraïem –i els en retraïem més d'una i les discrepàncies són també més d'una– és el fet que potser vostès no han sabut tibar prou el conjunt de la societat catalana; no han sabut fer prou pedagogia en el conjunt de la societat catalana; no han sabut –diguem, va, la paraula– mobilitzar prou la societat catalana, els seus agents socials, econòmics, polítics i culturals, a favor de la necessitat d'un sistema fiscal realment molt diferent del que tenim ara i que és el que Catalunya necessita i requereix. Perquè al País Basc, diguem-ne, seran més abertzales o seran més espanyolistes, tant a la comunitat autònoma basca com a Navarra, però el concert econòmic que no els el toquin, sap? I això sí que ho tenen perfectament clar.

No sé si aquest acostar-se al sistema foral, doncs, comportarà que puguin tirar endavant un pla ambiciós de suport a la família, com el que està tirant el Govern basc. A partir de l'1 de gener de l'any vinent, per exemple, hi haurà una subvenció directa de 200.000 pessetes a partir del naixement del segon fill, de 500.000 a partir del naixement del tercer fill i següents i, en el cas de bessonada, d'1 milió durant tres anys, cada any, més deduccions fiscals. No sé si, diguem-ne, aquest acostament que vostè apunta implicarà també alguna mesura d'aquestes característiques.

És clar, només faltaria que no hi hagués més recursos si rebem més població. El que passa és que molta

d'aquesta població que probablement podem rebre, població immigrada, extracomunitària... També hem de tenir en compte el cost dels plans d'integració socioeconòmica i laboral que comportarà rebre aquesta població; la prestació de serveis no universals, que... deixi'm dir-li aquí que la prestació d'aquests serveis ja ha començat a dur, de fa mesos i algun any, conflictes entre la nova immigració no comunitària i/o amb l'antiga immigració i sectors populars autòctons desplaçats de l'accés a determinats serveis.

De fet, d'alguna manera, el tema del finançament semblava com si en el seu moment vostès se l'haguessin plantejat talment com si fos una taronja. A l'època dels socialistes, doncs, aconseguíem algun grilló. Ara, vostès, amb el PP, doncs, ja han intentat espremer una mica la taronja i treure'n una mica més de suc. De fet, nosaltres del que els parlem és d'una altra cosa. Nosaltres els parlem del taronger. Nosaltres els parlem de la propietat de la terra i de l'ús i destinació de la fruita, que és bastant diferent.

Celebro que avui hagi fet també aquesta matisació a la tarda, quan deia: «Nosaltres, els nacionalistes que governem...» És una manera de dir que hi ha uns altres nacionalistes que ara som a l'oposició i, com que hi ha més dies que llonganisses, doncs, en un altre moment, intercanviarem els papers i segurament seurem en llocs diferents. Dic això perquè, home, en aquella apellació al patrimoni comú que feia abans en Ramon Camp de l'antifranquisme i de la democràcia i de moltes altres coses, de nacionalistes, de catalanistes, amb aquest nom o amb un altre, jo crec que n'hi ha absolutament a tots els partits. El que passa és que moltes d'aquestes afirmacions s'han de veure pels resultats realment obtinguts i també s'hauria de veure quina mena de nacionalisme és aquest. De vegades, algunes de les seves actuacions em fan pensar en les actuacions de molts catòlics, que potser sí que són creients, però practicants, de vegades, poc.

Un dels elements que és lamentable que no hàgim tingut en aquest nou sistema de finançament és tot el relatiu a l'impost de societats. Aquest sí que és un tema que ens hauria permès d'adoptar polítiques efectives amb relació al dinamisme del món empresarial, amb relació al món de l'empresa. I és llàstima que allò que es veu que sí que és possible per al País Basc, en canvi, no sigui possible per a Catalunya.

Aquest és el millor model que podia sortir de l'etapa de la transició. Segurament que sí, però això, senyor conseller, estem convençuts que ja no dona més de si. Amb les velles maneres... La veritat és que amb les velles maneres ja no podem anar més lluny. I al llarg d'aquests anys hem vist que el Partit dels Socialistes de Catalunya, amb el PSOE; el Partit Popular de Catalunya, amb el PP, i Convergència i Unió, en tots els casos, han assegurat majories absolutes a Madrid, però ni uns ni els altres ni els de més enllà no han aconseguit –no han aconseguit– utilitzar la seva força per a un canvi en profunditat en el sistema de finançament. Estem convençuts a Esquerra Republicana que amb aquest model hem arribat al final d'una etapa, que Catalunya ha arribat ja a una paret i que, si no la saltem, amb l'horitzó clar, ens hi juguem el futur.

Miri, mentre nosaltres aquí parlem d'aquests temes, mentre vostès demà votaran a favor de la Llei d'estabilitat pressupostària, exactament en aquests mateixos moments, a Madrid, el ministre Montoro es veu amb la *vicelehendakari* del Govern basc. M'apresso a dir-los que al Parlament de Vitòria el Partit Nacionalista Basc i Eusko Alkartasuna no compten amb el Partit Popular com a aliats permanents en la seva estratègia parlamentària, sinó més aviat al contrari. I ara estan negociant una durada il·limitada del concert, del concert econòmic, i que sigui reconegut com a sistema tributari general davant la Unió Europea, cosa que els permetrà una presència directa, presència directa d'Euskadi, als fòrums europeus.

És d'això que parlem nosaltres. És a dir, no parlem de si Cantàbria o la Rioja o Extremadura..., que facin el seu camí, que segur que en tenen molt per recórrer. Els parlem d'una altra cosa: nosaltres els parlem d'autogovern, nosaltres els parlem de poder polític. Això és el que volem: el concert econòmic. Per nosaltres és un factor irrenunciable en la pròxima legislatura, i també un coneixement directe de quin és el balanç fiscal, que ara passa, com deia abans, per la clandestinitat.

Vostè em parlava d'un bilió i mig, una mica més, en cinc anys, que és molt. Això no és cap misèria, senyor conseller. Això que tindrem en cinc anys és el que ens esquilen en un any. No és que ho diguem nosaltres, ho diuen vostès, eh?, ho diuen vostès: un bilió 350.000 milions de pessetes. Això és el que en un any se'n queda Madrid. Per tant –hi insisteixo–, ja sabem que el que tenim ara amb aquest model és millor que el que teníem fins ara, però continuem pensant que aquest no és el bon model que ens correspon i que necessitem. És això que li vull fer veure, senyor conseller; és poc, és insuficient comparat amb el que ens tocaria.

Fa anys van vendre'ns la moto del gran pacte aconseguit amb el Partit Socialista, i ara vostè ha fet unes afirmacions que s'allunyen d'aquell gran pacte. Serà interessant de veure, d'aquí a uns anys, també, quina valoració fa del pacte actual.

I acabo. Celebro haver-li sentit dir que aquest no és l'últim pas en matèria del finançament, en nom del seu Govern. Comparteixo la referència a les complicitats i a la sintonia en la resistència democràtica aquí, vull dir a Catalunya i a les Illes Balears –ja que vostè no ho diu, li ho dic jo–, i en concret, la resistència democràtica que van fer el seu pare i la seva mare. Crec, sincerament, que quan vostè parlava de Convergència i Unió deia: «El balanç de resultats és immillorable.» Home, deixi'm dir-li dues coses: primer, Catalunya no és una empresa, és un país; i, en segon lloc, mal aniria que no ho fos, són vostès els que han governat, no ha governat ningú més al llarg d'aquests anys. Per tant, no posin en el mateix nivell d'anàlisi qui ha tingut la capacitat de governar i qui ara i tant s'han quedat a l'oposició.

Què hem fet d'Esquerra? Què ha fet Esquerra? No hem fet la funció que, de vegades, sembla que ens vulguin atorgar de gos llop. Deixi'm dir ben clarament que per conviccions democràtiques i patriòtiques hem fet de llebre. Hem fet de llebre, senyor conseller, perquè sense nosaltres no hi hauria hagut Comissió que estudiés el

concert econòmic com a sistema més adequat de finançament. Sense nosaltres, no hi hauria hagut un acord majoritari en aquest Parlament, perquè vostès sols no l'haurien presentat mai. Sense nosaltres, no hi hauria hagut campanya de divulgació del dèficit. El nacionalisme governa Catalunya i el nacionalisme és a l'oposició, i aquesta és una de les virtuts del sistema democràtic. No sóc de muntanya, ho sento; aquí sí que la discrepància és absoluta, sóc de mar. Vostès ja han fet el que havien de fer, vostès han arribat al cim del Pujol, vostès han fet l'Aneto, algú haurà de fer el Mont Blanc. S'hi apunta, senyor conseller?

Gràcies, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Alberto Fernández.

El Sr. Fernández Díaz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo els puc avançar que faré ús d'aquest segon torn de paraula, no pas com a rèplica al conseller, sinó com un element, com a torn de reflexió, de constatació del que ha sigut aquest debat. I, també, de resposta en certa manera a algunes de les observacions o asseveracions que al llarg d'aquest s'han produït.

I són, bàsicament, sis. La primera: hi ha hagut algun grup que, amb caràcter previ a la meva intervenció, ha fet una referència que aquest model de finançament podria tenir el suport d'aquells que mai han volgut l'autonomia financera per a Catalunya. Jo crec que hem de començar a deixar assentat, a deixar clar en aquest Parlament de Catalunya una cosa ben evident, i és que acords catalans són aquells que tenen el suport majoritari d'aquesta cambra. Ja hem deixat enrere aquells temps, aquells anys en els quals perquè un acord sigui català hagi de tenir el suport exprés d'algunes formacions polítiques o hagi de tenir el concurs d'algunes sigles polítiques.

Aquest acord de finançament és un acord d'Estat, malgrat que el Partit Socialista de Catalunya no li agradin determinats acords d'Estat. És també, a més de ser un acord d'Estat, és un acord català, i és un acord català perquè té el suport majoritari d'aquesta cambra. I, per tant –per tant–, aquesta paternitat de la catalanitat en funció de si són subscriptes o no per determinades forces polítiques, jo crec que forma part d'un discurs ja superat i que crec que hem de deixar enrere.

Una segona reflexió al voltant del que ha sigut aquest debat. A parer del Partit Popular, del Grup Parlamentari Popular, aquest debat ha servit per constatar que la realitat del guany ha vençut la teoria de l'engany. La realitat del guany que representen els beneficis socials que obtindrà Catalunya gràcies a aquest nou model de finançament, a aquest nou model de finançament que té el suport del concurs de les formacions polítiques, del Partit Popular i, també, de les que representa el Govern de la Generalitat de Catalunya. I aquesta realitat dels guanys ha vençut aquesta teoria de l'engany que volia posar sobre la taula el Partit Socialista en particular, perquè pot ser que el Partit Popular i el Govern de l'Es-

tat pugui ser molt llest. Però, per molt llest que sigui, jo el veig incapaç d'enganyar alhora el president de la Generalitat, els presidents de comunitats autònomes governades pel Partit Socialista.

Pot ser que l'única teoria de l'engany que val la pena posar sobre la taula és la del mateix Partit Socialista que a Catalunya s'enganya ell mateix, negant una realitat, perquè saben –perquè ho saben– que això deixa en evidència el seu propi discurs d'una Catalunya negra, d'una Catalunya catastrofista, d'una Catalunya que necessàriament ha d'anar malament, perquè, al contrari, saben perfectament que el seu govern a l'ombra continuarà en la foscor del seu discurs.

Hi ha un tercer element de reflexió, de constatació, que jo vull posar sobre la taula: la incongruència del Partit Socialista. Vostès, que porten tant de temps dient que tenen un model alternatiu, avui tenien una oportunitat per posar sobre la taula algunes qüestions. I no ho han fet. No sé si estaran esperant la moció d'autocensura del senyor Pasqual Maragall, no ho sé; però, en qualsevol cas, avui no ho han posat sobre la taula. Hem escoltat que no tenien informació sobre l'abast d'aquest model de finançament. Doncs, si no hi havia informació suficient, on és el rigor de les seves crítiques?

Vostès parlen, també, que tenen el seu propi model. Abans, en la meua primera intervenció, em referia que hi ha hagut un moment molt concret que l'honorable conseller d'Economia ha patit una amnèsia selectiva, ha tingut un moment de pèrdua de memòria. Doncs, senyor Nadal, vostè l'ha tingut i molt continuada. Vostè s'ha referit als documents del PSC, de forma genèrica; doncs, bé, jo m'he molestat a llegir alguns documents del Partit Socialista de Catalunya, el darrer del mes de febrer, i tots podem recordar, per exemple, que a la pàgina 10 parla que els ingressos tributaris i el nou model de finançament hauran de representar entorn del 70%. Bé. Aquest model supera amb escreix el percentatge a què vostès es refereixen. Potser a vostès no els interessa constatar aquestes obvietats perquè posen, encara més, en evidència la negació del seu discurs.

I jo tinc moltes ganes, probablement aquesta moció d'autocensura..., que presentin, per fi, quin és el seu model, però no pas el model del Partit Socialista, no, no, el del Partit Socialista de Catalunya no ens interessa, almenys al Parlament de Catalunya. No ens interessa, ho dic clarament, el model de finançament que proposa el Partit Socialista de Catalunya. A mi m'interessa conèixer quin és el model de finançament d'aquells que aspiren a governar Catalunya amb el concurs que els seus socis a l'ombra –Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya–, m'interessa saber, saber quin serà el seu model de finançament, si és que el tenen. Perquè, s'ha dit, el mateix Pasqual Maragall ho ha dit: «Si sóc president de la Generalitat canviaré el model.» Amb qui ho pactarà? Amb el PP? Ho veig difícil, senyor Maragall. Amb qui ho pactarà? Amb el PSOE que ha expressat el suport a aquest model de finançament, que potser s'hi poden introduir algunes millores. Però el que no farà és canviar la seva filosofia perquè més que un nou model estem davant d'un veritable canvi de sistema.

I amb qui pactarà, amb els altres socis a l'ombra? Amb Esquerra Republicana? Estic convençut que hi ha molts

socialistes catalans que no comparteixen ni poden compartir les reflexions i les observacions que, des de la seva legitimitat, el Grup d'Esquerra Republicana ha tornat a fer avui. Joestic segur que hi ha molts socialistes catalans que no comparteixen les expressions de menyspreu, o d'animadversió, envers Espanya, que hem sentit avui, i ho hem sentit literalment des de la legitimitat del discurs del Grup d'Esquerra Republicana. M'agradaria saber si vostès són capaços de compartir aquestes reflexions, aquestes observacions. I, és més, m'agradaria que traslladessin aquest debat al Senat i al Congrés dels Diputats. Que ho traslladin, vostès formen grup conjuntament amb Esquerra Republicana, el Grup Socialista, Iniciativa, que ho traslladin. I ens agradarà saber quin és, no tan sols el sentit de vot, sinó quines són les argumentacions. I si els senadors i diputats socialistes, a més del que votaran, si compartiran les expressions que faran els diputats o els senadors d'Esquerra Republicana.

Em costa molt, em costa molt de creure-ho, perquè –hi insisteixo– vostès cada cop més estan deixant de representar aquells socialistes catalans –jo no estic autoritzat, evidentment, ni legitimitat per dir si són molts o pocs– que també, des de Catalunya, se senten profundament espanyols i que senten un gran respecte envers aquesta realitat d'una Espanya moderna, plural, integradora, constitucional i democràtica.

Hi ha una quarta reflexió. Hem parlat i molt, com no podia ser d'una altra forma, del finançament de Catalunya. A partir d'avui –a partir d'avui–, hem de començar a parlar del finançament dels catalans. Tenim més ingressos per fer noves polítiques socials. Però també tenim més capacitat de decisió i, per tant, nosaltres creiem que és el moment de començar a exercir les nostres competències en aquesta qüestió. I, tot plegat, des d'una fórmula a què abans m'he intentat referir i que ara vull resumir: pel Partit Popular de Catalunya, el nou model de finançament permet més ingressos i ha de suposar la confirmació d'una millora de les polítiques de despesa.

El nou model de finançament significa l'oportunitat que amb aquests nous ingressos podem impulsar noves polítiques per garantir el benestar de la nostra societat. Però, també, aquest nou model de finançament, atesa aquesta capacitat de decisió que ja tenim des d'aquesta cambra i des del Govern de la Generalitat de Catalunya, ha de significar per exercir les nostres competències fiscals, no pas apujant els impostos –com va fer el Govern de la Generalitat, i vostè ho sap perfectament, honorable conseller, quan va apujar l'impost de transmissions patrimonials del 6% al 7%–, sinó, ben al contrari, per incentivar, en particular, aquelles polítiques que generen un major benestar al conjunt de la nostra societat, des de la solidaritat.

Hi ha una cinquena referència, una conclusió, si m'ho permeten. Aquest model té tres grans trets que avui hem refermat. D'una banda, i en primer lloc, ha generat l'avenç de l'autogovern més important dels últims anys i dels propers, també l'avenç més necessari. En segon terme, ha ratificat els principis de suficiència d'autonomia financera, però també de no-interferència en el mercat, i de solidaritat. I en tercer lloc, aquest

model de finançament demostra la maduresa del procés de descentralització amb una millor assignació dels recursos, apropant els recursos apropiats i les competències fiscals necessàries, tot plegat amb una major transparència davant els ciutadans i les mateixes administracions públiques.

Per acabar, senyor president, en un context de necessitat d'estabilitat econòmica, en què la pressupostària sigui l'eix de qualsevol política fiscal, precisament aquest model distribueix els beneficis d'estabilitat i dissenya la participació de la Generalitat per aconseguir els objectius, que estic ben segur que tots compartim, de creació d'ocupació, de redistribució de la renda i de millora del benestar.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup... (*El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.*) Sí, senyor diputat?

El Sr. Carod-Rovira

Demana la paraula, després de la intervenció del senyor Fernández Díaz, per motius crec que obvis, si la Presidència m'ho permet.

El president

Té un minut.

El Sr. Carod-Rovira

Jo vull expressar aquí el meu respecte i consideració més absolut pel poble espanyol, per la seva llengua i per la seva cultura. El mateix respecte que m'agradaria a mi que tingués el Govern espanyol pel meu poble, la meua llengua i la meua cultura. I, en tot cas, si hi ha menyspreu i desconsideració és cap a la intolerància que al llarg de la història no ha permès que els pobles visquin com vam néixer: iguals i lliures.

Gràcies, senyor president.

Crec que la intervenció del president del Grup Popular es basa en una mentida manifesta, perquè en cap moment aquí hi ha hagut menyspreu cap a ningú; l'Estat és una cosa, els pobles en són una altra.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, a continuació, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Diverses qüestions. La primera: cada acord val pel que val en el moment que es produeix i en el context històric en què es produeix, i, per tant, agafin-se això que ara diré amb tota la relativitat que calgui, però, del 92 respecte al 91, els ingressos de la Generalitat, en funció d'un acord de finançament, van incrementar-se un 21,5%; del 97 respecte al 96, els ingressos de la Generalitat van incrementar-se, fruit d'un acord de finançament, en un 8,8%, i del 2002

respecte al 2001, segons diuen, els ingressos de la Generalitat s'incrementaran en un 10,3%, arrossegant, això sí, acumulant, l'augment vegetatiu.

Segona qüestió: el socialisme que governa. Senyor Homs, les comunitats del PSOE van signar. Dos dies després de l'acord, el senyor Jordi Sevilla publicava un article dient: «Les comunitats han signat, però el nostre partit, quan governi, canviarà aquest model.»

Tercer: les comunitats del PSOE han negociat millor que vostè.

I, en relació amb això, quart: va haver-hi o no va haver-hi, en la mateixa sessió del Consell de Política Fiscal i Financera, una modificació del primer document de cent pàgines que els van donar, que representava, en tots els casos, exempcions favorables a les comunitats governades pel PSOE, excepte Castella - la Manxa, que ja es va veure afavorida pel còmput general? 4.2.c per a Aragó i Extremadura, 4.2.e per a les Balears, 4.2.e.a segona per a Astúries, 4.2.b per a Extremadura, 4.2.b per a Andalusia i 4.2.b per a Canàries, document final de l'acord en el Consell de Política Fiscal i Financera.

Tercera qüestió: totes les seves bases de càlcul, senyor conseller, estan incrementades, document en mà, en l'increment de la pressió fiscal. El compliment de les seves xifres, si fossin certes, que no ho són, exigeixen que la pressió fiscal a Catalunya s'incrementi en els propers cinc anys un punt per sobre el producte interior brut, i aquesta és una previsió impossible. I el manteniment de la pressió fiscal sense increment reduiria els seus 770.000 milions de pessetes en els propers cinc anys, al final, a 170.000.

Per altra banda, les seves previsions d'increment de l'IVA i els impostos especials per a l'any 2001 estan totalment desfasades. La Secretaria d'Estat d'Hisenda ha reconegut que, amb l'acumulat a juliol, aquestes dues magnituds creixeran a l'entorn del 2%, no el 6,5% que vostè ha previst. La desaparició de la garantia del PIB converteix una qüestió com aquesta en un fet de transcendència econòmica vital. El manteniment d'aquestes variacions a final d'any implicaria una disminució de més de 150.000 milions de pessetes dels ingressos de la Generalitat en els cinc anys de referència. I, per tant, l'acumulació de les dues hipòtesis, que no és pas impossible, portaria a la desaparició de tots els guanys del model.

Com que ens interessa el país i el finançament del país, ens voldríem equivocar, però també ens veurem aquí si l'hem encertat, i vostè haurà de reconèixer, si es produeix el que diem, que teníem raó quan dèiem que alguna de les seves millores econòmiques, tal com l'ha plantejada, és una millora econòmica virtual.

Quart: l'apropament entre els models forals i les comunitats de règim comú i la reducció del dèficit fiscal. Els dos components més dinàmics dels tributs espanyols en els últims anys, societats i cotitzacions socials, han quedat fora del model –el pas de l'ITAE a l'ITE ha fet que desapareguessin del model–, i això vol dir que la fiscalitat de l'Administració central i la foral –i la foral– continuaran creixent a un ritme superior al de les comunitats autònomes. I nosaltres, simplement, tornem a dir,

altre cop: no volem subscriure un model en què la fiscalitat de l'Estat i la fiscalitat foral, els ingressos forals, creixen més que la mateixa economia i, sense cap mena de dubte, molt més que els ingressos de les comunitats autònomes.

Cinquena qüestió: el famós punt de la pàgina 10 del nostre document del mes de febrer. Senyor Fernández Díaz, senyor Homs, senyor Camp –per cert, també l'ha esmentat–, a mig termini els ingressos tributaris haurien de representar entorn del 70% dels recursos totals de les comunitats autònomes, tal com succeeix als països federals. A curt termini, però, de cara al proper quinquenni, l'objectiu és que se situïn en el 50%. No Catalunya, totes les comunitats autònomes, i, en aquest sentit, si es complís allò que diem nosaltres en la pàgina 10 del nostre document, el seu 86 seria per a Catalunya quasi un 100%. Si no li han interpretat correctament el nostre document, faci's assessorar, com vostè mateix ens recomanava, també, el dia de la sessió de la Diputació Permanent.

I, per altra banda, sisè punt: senyor conseller, vostès tenen una llarga tradició de promeses incomplertes. Han fet coses? És clar, que sí. Ara, amb el to emfàtic en què ha dit aquí que vostès són un partit i una coalició que compleix tots els seus compromisos, i que està al peu del canó, i que fa tot el que ha de fer, escolti, li presentarem un document d'un gruix considerable en què s'acredita, començant pel compromís del conseller Hernández en matèria d'escoles bressol, que el conjunt d'incompliments de promeses electorals seves i de compromisos parlamentaris votats per vostès fa escriure, malgrat que això pugui tenir o no tenir gaire transcendència en segons quins àmbits. Però vostès no són un partit que s'acrediti, precisament, per sempre complir aquelles promeses que fan i aquells compromisos que prenen.

I finalment, vostè ha dit, si és veritat que totes les contradiccions que foren a l'espai socialista són les que són, que el seu Grup hauria de demanar la dimissió del senyor Montilla. Miri, senyor Homs, vostè preocupi's de casa seva, nosaltres ens preocuparem de casa nostra. (*Remor de veus.*) Pregunti's si té raó o no té raó el senyor Pere Esteve, o si això «són coses d'en Pere», com és expressió popular del seu partit, i si només «són coses d'en Pere», ja en parlaran amb en Pere Esteve, però si a part de ser «coses d'en Pere», són coses que es publiquen a l'*Avui* i a *El Temps*, com citava el senyor Carod, doncs es preocupi vostè de Convergència, o de Convergència i Unió, que nosaltres ja ens preocuparem del Partit Socialista.

Perquè miri, vostè ha fet una cosa que a mi em sembla, parlamentàriament, molt poc elegant, de poca altura, si m'ho permet, i, és clar, això ho fa qui ho pot fer. Jo ara li recordaré, senyor Homs, un episodi que es va produir en aquest hemicicle fa uns anys. El president de la Generalitat contestava a un diputat d'Esquerra Republicana, que ja no és d'Esquerra Republicana. Per tant, no el cito com a significatiu respecte al partit, sinó respecte al fet. Aquell diputat que parlava, en aquell moment, en nom d'aquest partit, va fer una crítica molt frontal i directa al Govern de la Generalitat de Catalunya. I el president li va contestar i li va dir: «Miri, senyor tal,

vostè és com una gota, només una gota. Si jo no em moc, aquesta gota, al cap dels anys, m'haurà foradat el crani, però si jo m'aparto» –i el president es va apartar– «la gota caurà i amb prou feines farà un petit forat.»

Vostè, senyor Homs, no és el senyor que s'aparta, amb prou feines és la gota. I si segueix amb l'estil que l'ha caracteritzat en la Diputació Permanent i en les respostes d'avui, home!, potser no el faran candidat a l'alcaldia de Barcelona, potser el tornaran a enviar a encapçalar la llista al Congrés dels Diputats.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió té la paraula l'excellentíssim diputat, senyor Ramon Camp.

(Remor de veus.)

El Sr. Camp i Batalla

Senyor president, em permet començar?

El president

Sí, sí, té la paraula.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. És que hi ha una veu sempre de fons que parla per allà, als escons socialistes, i deu ser una veu que ve de fons, des de l'ombra, i segurament que a l'ombra hi ha molta foscor, però també dins de la foscor es deu poder acceptar l'evidència, no? I avui, aquí, senyores i senyors diputats, el que s'ha vist és que aquest és un bon acord per a Catalunya, és un acord que representa un avenç important, sense cap broma –sense cap broma–, és un acord que representa un avenç important, i el nostre Grup està satisfet del debat que hem tingut avui aquí, està realment satisfet, creiem que s'ha pogut debatre, s'ha pogut donar explicacions, que l'opinió pública de Catalunya ha tingut ocasió..., tindrà ocasió de conèixer amb detall tot el que avui aquí hem dit i, certament, també, vull agrair a tots els grups parlamentaris el to en què hem portat aquest debat.

És un debat, com tots hem reconegut, realment important, realment important el que estàvem aquí debatent, i, per tant, l'atenció i els arguments que s'han posat sobre la taula s'ha de reconèixer que han estat d'importància, tant des del punt de vista del Govern com dels altres grups de la cambra, i els en vull donar les gràcies.

Només unes petites puntualitzacions, per acabar, perquè no voldria pas ni estendre'm excessivament ni provocar cap torn de rèplica.

En primer lloc, només una referència que, abans, quan el senyor Ribó ha fet la seva intervenció, ha reclamat una sèrie de números, ha dit que no tenia, que no s'havia fet avinent una sèrie de números referits a la restricció inicial de l'any 99 i també a l'estructura del finan-

çament de l'any base, any 1999. Jo, com vostè, senyor Ribó, tinc, perquè em va fer arribar el conseller d'Economia, un document que diu: Resposta a la petició d'informació formulada pel diputat Martí Carnicer sobre el nou model de finançament. Tinc aquesta resposta. Senyor Ribó, si es mira aquests papers, veurà que hi ha aquest detall que es demanava fins ara.

Respecte al tema de pressió fiscal, que hi havia un interès per vostè i també pel senyor Nadal d'introduir constantment aquest tema de major pressió fiscal com aixecant aquí un fantasma, diguéssim, sobre aquest tema, queda clar –i el conseller ho ha dit en nom del Govern– que no hi ha intenció, per part del Govern, d'anar per la via d'augmentar la pressió fiscal, sinó que –deia ell– «intentarem al seu moment rebaixar tipus i ampliar la recaptació a base de nous contribuents».

Respecte a la intervenció del senyor Carod-Rovira, vull agrair-li, sincerament, el to que ha fet, que no ha deixat de ser punyent en el contingut, per descomptat, com és habitual en ell, però que crec realment que ha fet, en fi, unes reflexions interessants. Retinc el que deia vostè que és el millor model de finançament des del 1714 amb tots els peròs que hi ha posat al costat; per tant, s'entén perfectament. Sobre l'impost de societats i sobre l'Agència Tributària el mateix Govern ja ha dit el què, ja ha dit que era un objectiu de negociació, i aquest punt, el tema de l'impost de societats, no s'ha aconseguit i queda per a altres moments. I només una referència, senyor Carod-Rovira, que certament la Comissió per al Concert Econòmic que es va crear en aquesta cambra va ser a proposta del Grup d'Esquerra Republicana i també amb els vots de Convergència i Unió; van ser els dos grups que la van aprovar.

Acabo, senyor president, fent una referència a la darre- ra intervenció del senyor Nadal, que, la veritat, he de dir que m'ha sorprès una mica perquè vostè ha entrat ara aquí en un terreny de més tecnicisme que no pas en la primera intervenció; vostè sap i coneix el Reglament i sap que si ara, doncs, el Govern fes una intervenció i jo repliqués sobre algun d'aquests números que vostè ha fet –que segur que temps hi haurà–, doncs, provocaria un allargament del debat, i, per tant, simplement, entenc que aquesta via tècnica que vostè ha agafat és la millor prova que donen per perdut, políticament, el debat; com que, políticament, no pot continuar argumentant, ha d'esbiaixar-se i agafar estrictament la via tècnica. Només aquesta constatació, sense més, no? I nosaltres, com a grup parlamentari, no els demanarem la dimissió de ningú, no els la demanarem nosaltres, no els demanarem la dimissió de ningú... Escolti, ja deia vostè: «Cadascú, doncs, té prou feina», no demanarem la dimissió de ningú, però sí que serà interessant, d'aquí a un temps –no sé quant exactament, però no trigarà gaire–, veure què faran els diputats membres del PSC al Congrés de Diputats quan el PSOE voti aquests acords, serà interessant de veure-ho, serà interessant per la coherència. M'imagino que hauran de votar que no, per allò del partidisme, però no deixarà de ser una llàstima.

Gràcies, senyor president.

(Veus de «Molt bé!» en un sector de l'hemicicle.)

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Acabat el debat, aquesta presidència fa avinent que, per tal de donar compliment a l'article 124 del Reglament, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent.

El termini per a presentar les propostes de resolució serà demà a les nou del matí. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà a les nou i deu minuts. El termini per presentar les propostes transaccionals serà a dos quarts d'onze. La comunica-

ció als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà a dos quarts i cinc d'onze. La comunicació a la Mesa de les propostes de resolució que els grups parlamentaris solliciten que es votin separatament es farà a tres quarts d'onze. I després, ja al final d'aquest procés, la sessió per al debat i votació de les propostes es farà a les onze del matí, que es quan es reprendrà la sessió.

I de moment es suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i sis minuts.